

DE “VERBORGENHEID”.

De sleutel om de Bijbel te verstaan.

Door Pastor Joel Finck

Een publicatie van de genade Bijbel stichting.

Inhoud.

	Hoofdstuk
De “verborgenheid”	1
De belangrijkste verdelingen in de Bijbel	2
De “verborgenheid -- Stelen we van Petrus om Paulus te betalen?	3
Welk evangelie – Koninkrijks of genade?	4
De aardse en de hemelse hoop	5
Het hart van de “verborgenheid”	6
De “verborgenheid” en de heidenen	7
Onze gezegende hoop	8
Eén lichaam – één doop	9
Het gebed van de discipelen	10
De grote opdracht -- deel 1	11
De grote opdracht -- deel 2	12
Onze “genade” opdracht -- deel 1	13
Onze “genade” opdracht -- deel 2	14

Opmerking: Alle tekstaanhalingen komen uit de Statenvertaling van 1977.

Hoofdstuk 1.

De “verborgenheid” ... **De sleutel van de Bijbel.**

Efeziërs 3:9:

“En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid is, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Die alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus”.

Eén van de klassieke vragen in het Woord van God is de vraag van Filippus aan de Etiopische kamerling toen hij hem ontmoette. De Heilige Geest zond Filippus naar Gaza om een zeker man te vinden, en de Schrift zegt dat Filippus rende om de wagen van de man in te halen. Hij vond hem lezende in de rol van Jesaja, en stelde deze onsterfelijke vraag: “**Verstaat gij ook hetgeen gij leest?**”.

Dit is één van de belangrijkste vragen die we kunnen stellen aan diegenen die de Bijbel lezen. “Versta ik werkelijk wat ik lees?”.

Begrijp ik goed wat God me probeert te zeggen, wat Hij me wil leren?

En als men een eerlijk antwoord geeft dan zullen er velen zijn die hetzelfde antwoord zullen geven als de Etiopische kamerling:

“**Hoe zou ik toch kunnen, zo mij niet iemand onderricht?**”.

Het doel van deze studie is om u, vanuit de Schriften, enige hulpmiddelen aan te reiken voor Bijbelstudie, zodat u het Woord van God beter kunt begrijpen.

Jammergenoeg zijn veel mensen hun interesse in de Bijbel kwijt geraakt. Daar zijn veel redenen voor aan te wijzen, maar vermoedelijk één van de grootste redenen is dat ze de Bijbel één of twee keer hebben gelezen zonder dat het hun iets zegt. Ze vonden gedeelten die elkaar tegenspreken en zijn daardoor misschien overrompeld en hebben het opgegeven. Als er nu maar een sleutel was die de Schriften ontsloot en ons zou helpen te begrijpen waarover wordt gesproken.

Nu, er is een sleutel.

De Bijbel verteld ons hoe we de Schriften kunnen begrijpen.

Drie fundamentele zaken.

Deze studie is gebaseerd op een drietal zaken.

De **eerste** is deze: De bijbel kan begrepen worden. Dit moet duidelijk zijn want er zijn mensen die beweren dat de Bijbel onmogelijk begrepen kan worden.

God veroorzaakt geen moeilijkheden in het openbaren van Zijn Woord aan ons, je zou toch denken dat Hij het zo heeft geopenbaard dat wij het kunnen begrijpen? En inderdaad, zo is het ook. God wil dat wij Zijn Woord begrijpen.

Ten **tweede**, de Bijbel is voor gelovigen. Eigenlijk bevestigt deze tweede vermelding de eerste. Als we zeggen dat de Bijbel begrepen kan worden moeten we dat bevestigen door te zeggen dat God de bedoeling heeft dat wij het als gelovigen zouden begrijpen. Veel mensen die proberen om de Bijbel te lezen zijn ongelovigen en daarom stranden hun pogingen. Als je ongelovig bent, als je nog nimmer op Christus hebt vertrouwd, zul je het onmogelijk vinden om het Woord van God te begrijpen. Hoe komt dat?

De Bijbel verteld het zelf in 1 Kor.2:14:

“Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest

van God zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden”.

De Bijbel vereist een geestelijk nivo, hij moet door geloof begrepen worden. Als je probeert de Bijbel te begrijpen op alleen een intellectueel nivo zul je in moeilijkheden geraken. Het voorgaande betekent natuurlijk niet dat we ons verstand niet mogen gebruiken, we moeten ons het door God gegeven verstand wel gebruiken.

Maar als gelovige moet je in ‘geloof’ Gods Woord benaderen want dat is de basis waardoor je het kunt begrijpen.

De **derde** in deze studie is dat de Bijbel meent wat het zegt! Vermoedelijk zijn de meest algemeen voorkomende fouten in het benaderen van Gods Woord de volgende : “een vooropgezette mening” - “begrippen” en “tradities”. Wanneer een passage wordt gelezen leest men er eerder ‘in’ wat men denkt dat het zegt in plaats van dat men leest wat er werkelijk staat, of men leest er ‘in’ wat iemand hun heeft verteld. Zet de tradities aan de kant en lees de Bijbel zoals het is geschreven.

Drie principes voor Bijbelstudie.

In deze eerste les gaan we drie principes bezien voor het bestuderen van de Bijbel. Deze drie tesamen vormen de sleutel voor het begrijpen van Gods Woord. Verderop zullen we zien dat de drie aan elkaar gerelateerd zijn en zullen we zien hoe de onderlinge relaties zijn.

Recht snijden.

Laat ons beginnen met het principe van het recht snijden. 2 Tim.2:15 zegt: “Benaarstig u, om uzelf Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt”.

Hier hebben we, rechtstreeks vanuit de Schrift, de goddelijke sleutel voor het begrijpen van de Bijbel: “het recht snijden van het Woord der waarheid”.

Met betrekking tot het “recht snijden” gaan we twee dingen overdenken. Ten eerste: wat betekent het recht snijden **niet** en vervolgens wat betekent het recht snijden **wel**.

Het recht snijden van het Woord der waarheid betekent niet dat we Bijbelgedeelten afwijzen. Vele malen hebben we het principe van het recht snijden van het Woord der waarheid uitgelegd met als gevolg dat de mensen de armen over elkaar doen, een vroom gezicht opzetten, en vervolgens zeggen: “Ik geloof de hele Bijbel. Ik neem het allemaal aan. Ik sluit niets uit. Ik wil alles hebben wat God voor mij heeft”.

Wat bedoelen ze daarmee? Bedoelen ze daarmee dat ze nog steeds dierenoffers brengen? Dat is toch ook een deel van de Bijbel, ja toch?

Bedoelen ze dat ze de Oudtestamentische feestdagen onderhouden, drie keer per jaar opgaan naar Jeruzalem om de Heilige Dagen te vieren?

Is dat het wat ze bedoelen als ze beweren dat ze de hele Bijbel nemen? Bedoelen ze dat we nog steeds de Sabbath moeten houden zoals aangegeven in de Bijbel? Ze werden verondersteld hun huis niet te verlaten dan alleen voor het verzorgen van hun dieren. Ze moesten thuis blijven. Menen ze dat? Zeer zeker niet.

Ziet u, veel mensen denken niet eens na en weten niet wat ze zeggen als ze zeggen dat ze de gehele Bijbel nemen. Wij zeggen ook dat we de gehele Bijbel nemen. Wij geloven elke jota en titel, het gehele boek. Het meent precies wat het zegt. En dat is destemeer een reden waarom we het Woord recht moeten snijden.

We hebben een kort gezegde dat ons helpt de Bijbel te begrijpen: “Alle Schrift is voor ons geschreven maar niet alle Schrift is aan ons gericht of gaat over ons”. Met andere woorden, sommige delen van de Bijbel heeft God geadresseerd aan iemand anders. Hij schreef het aan het volk Israël. Sommige delen van de Bijbel schreef Hij speciaal voor ons. Dit is wat we bedoelen met het Woord “recht snijden”.

Maar we verwerpen geen enkel deel van de Bijbel! **Als we het Woord inderdaad recht snijden waarden en begrijpen we de Bijbel zelfs veel beter.**

Een tweede punt is dat het ‘recht snijden’ niet betekent dat we hier en daar wat uit de Bijbel bij elkaar brengen. We moeten niet door de Bijbel gaan er er uit halen wat ons aanstaat en weglaten wat ons tegenstaat. Bijna iedereen maakt onderscheidingen in de Bijbel en er is niet één persoon op de aarde die alles doet wat hij in de Bijbel vindt.

Je kunt inderdaad niet alles gelijktijdig doen wat je in de Bijbel vindt. Bijvoorbeeld, op een bepaalde plaats zegt de Bijbel dat je naar de mieren moet kijken omdat deze vooruit zien naar de winter, ze werken hard in de zomer, en leggen een voorraad aan. En dan, op een andere plaats in de Bijbel staat dat je naar de vogels moet zien omdat deze niet zaaien en niet oogsten om het op te slaan in voorraadschuren. Kunt u beide dingen tegelijkertijd doen? Nee dus, het zou onmogelijk zijn.

Dit is de reden waarom we het Woord recht moeten snijden. We doen niet aan het uitsorteren van teksten die ons wel aanstaan.

De vraag bij het recht snijden is: “Waar trekken we de grens”.

In de loop van deze studie zullen we het antwoord hierop vinden.

In voorbije tijden hadden sommige Bijbels een gering aantal rubrieken welke zeer interessant waren. Eén Bijbel had rubrieken in het oude testament over de Wet van Israël waar God zegt: “Als je mijn Wet houdt zal Ik je zegenen met deze en die zegeningen”. En een stukje verderop in dezelfde passage staat: “Als je Mijn Wet niet houdt zal Ik je vloeken met die en die vloek”. Deze speciale Bijbel had een marginale rubriek over de zegeningen welke vermeldde: “Zegeningen voor de Kerk”. Deze zegeningen werden vermoedelijk verondersteld alles te zijn wat wij ontvangen.

Dan, wanneer het ging om de lijst met vloeken, de rubriek vermeldde: “De vloeken voor Israël”.

Is dat niet interessant? Laat ons alle zegeningen nemen, maar als er een vloek is dan mag Israël die hebben. Dat is nu er uitsorteren wat ons wel goed toelijkt. Dat is niet systematisch, dat is niet het “recht snijden” van het Woord der Waarheid.

Sommige mensen bestuderen de Bijbel alsof ze aan het winkelen zijn. Bent u ooit gaan etalagewinkelen? Je gaat naar de stad zonder genoeg geld op zak te hebben om spullen te kopen, dan ga je je voorstellen hoe het zou zijn als je al die spullen in je bezit had.

Je zegt bij jezelf: “Ik vind dat apparaat leuk” en “Dat zijn mooie juwelen” en “Dat daarginds vind ik ook zo mooi”. “Dat zijn de dingen die ik graag zou willen hebben”.

Sommige mensen benaderen de Bijbel op deze manier. Ze bladeren door de Bijbel en op een bepaalde plaats vinden ze dat God niet zal toelaten dat je een ziekte krijgt. Nu, dat klinkt toch

goed, ja toch? Laat ons die tekst maar nemen. Een eindje verderop staat er weer iets aantrekkelijks, laat ons dat ook maar nemen.

Bent u ooit in die samenkomsten geweest waar men beloftes opeist en iedereen gaat staan en zegt: “Ik ga deze belofte opeisen”.

Herinnert u zich dit lied: “Iedere belofte in het Boek is voor mij?”. Het probleem is dat dit niet waar is.

Iedere belofte in het Boek is niet voor mij. God heeft me sommige dingen beloofd, maar Hij beloofde me niet alle beloften. Ik ben volkomen tevreden met de beloften die Hij me wel heeft beloofd.

Laat ons voorzichtig zijn hoe we met de Bijbel omgaan opdat we geen delen er van verwerpen en tevens niet willekeurig datgene er uit halen wat ons wel goed uitkomt. Dat is niet datgene wat “recht snijden” betekent.

Wat betekent het dan wel? We willen twee dingen onder de aandacht brengen. Ten eerste, “recht snijden” betekent dat je het **adres** leest. De Bijbel is gelijk post dat God heeft geadresseerd aan die mensen waartegen Hij op een gegeven moment wil spreken. Neem bijvoorbeeld Rom.11:13. Dit is één van de meest genegeerde verzen in het Woord van God.

God heeft het niet aan ons overgelaten om willekeurig uit te vinden welk deel van de Bijbel speciaal voor ons is en welk deel niet. Hij heeft het zeer duidelijk gemaakt als wij maar bereid zijn om het **adres** te lezen. De brief aan de Romeinen is geschreven door de apostel Paulus.

Hij zegt in Rom.11:13:

“Want ik spreek tot u, heidenen, voorzover ik de apostel der heidenen ben; ik maak mijn bediening heerlijk”.

Of neem Galaten 2:7:

En opnieuw: God heeft het niet aan onze eigen invallen overgelaten.

Hij, God, heeft nauwkeurig en duidelijk verteld wie aan ons schrijft, en wie aan de Joden, aan Israël, schrijft. Hij laat het niet aan onze eigen beslissing over.

In Gal.2:7,

“Maar daarentegen, toen zij.....”

Wie zijn “zij”? Enige verzen verderop, in vers 9, vertelt hij ons:

“Jacobus, Céfas (Petrus) en Johannes”.

Hij spreekt over de twaalf apostelen en de gelovigen in de kerk te Jeruzalem.

“Maar daarentegen, toen zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was.....”.

Dat schrijft Paulus. Het Evangelie van de onbesnedenen behoort bij de heidenen, “en dat der besnijdenis” (de Joden) was toebetrouwd aan Petrus, Want Die in Petrus krachtig werkte tot het apostelschap der besnijdenis, Die werkte ook krachtig in mij onder de heidenen”. Gal.2:8.

Dus nogmaals, God heeft zeer duidelijk en zeer eenvoudig het adres aangegeven. Als de apostel Paulus schrijft of leert dan onderwijst hij de heidenen. Als Petrus, Jacobus of Johannes schrijven of leren, dan onderwijzen ze de Joden.

Laat ons dat aantonen. Kijk naar Jacobus1:1, **lees het adres**. Jacobus is een prachtig boek. We willen het boek Jacobus zeker niet missen. Maar we willen zeker stellen aan wie het boek is geschreven.

“Jacobus, een dienstknecht van God en van de Heere Jezus Christus; aan de twaalf stammen die in de verstrooiing zijn”.

Wie zijn die twaalf stammen? Israël, de Joden. God heeft dat speciaal voor hen geschreven.

Dus is het eerste wat we doen als we “recht snijden” : we lezen het adres. We ontdekken dan aan wie God schrijft, of het voor ons is of voor iemand anders.

Het tweede punt wat we moeten doen als we “recht snijden” is, dat we de dingen die verschillen gaan beproeven.

Fil.1:10 zegt:

“beproeft de dingen die daarvan verschillen”.

Het woord “beproeven” betekent hier zoveel als “onderscheiden of testen”. Het woord vertaald met “verschillen” betekent letterlijk “dingen van twee kanten bezien”. Daarom spreekt deze tekst over dingen die van elkaar verschillen. Fil.1:10 verteld ons om de dingen die verschillen letterlijk te beproeven.

Als we het ‘woord’ in de Schriften, dat we zoeken, recht snijden dan zien we hetgeen verschilt van iets anders.

Neem bijvoorbeeld Rom.4:5. Wat is nu het meest belangrijke dat we kunnen begrijpen uit het Woord van God? Dat is hoe we gered kunnen worden, hoe we gerechtvaardigd kunnen worden, of voor God rechtvaardig worden verklaard. Ik kan niet iets belangrijkers bedenken, u wel?

“Doch hem, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid”.

Is er nu enige aanwijzing in dit vers dat we hieruit kunnen concluderen dat we door werken behouden worden of dat werken ook maar iets te doen hebben met onze behoudenis? Nee dus! Hij zegt uitdrukkelijk: “hem die **niet** werkt, maar **gelooft** in Hem”. Nu kijken we naar Jacobus 2:24 en laat ons naar het verschil zien. Laat ons beproeven de dingen die verschillen. Paulus zegt: “hem die niet werkt, maar gelooft”. Wat is geloof? Het is vertrouwen. Zijn vertrouwen wordt gerekend tot rechtvaardigheid. Maar wat zegt Jacobus? Schrijvende aan de twaalf stammen (**lees het adres**):

“Ziet gij dan nu, dat een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleen uit het geloof?”.

Is dat “verschillend?”. Vindt u het ook “verschillend?”. Spreekt God Zichzelf dan tegen? Nee! **Hij schrijft aan een andere groep mensen.**

Laat ons een ander voorbeeld nemen: Matth.28:19:

“Gaat dan heen, onderwijst al de volken, hen dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes”.

Merk op tegen wie Jezus spreekt in vers 16, de elf discipelen. Er zijn er maar elf omdat Judas zich alreeds heeft verhangen. Toch kunnen we zeggen ‘twaalf discipelen’ omdat ze op het punt stonden om Judas te vervangen, **niet door Paulus**, maar door Matthias.

Speciaal aan deze mannen zei Christus: “Ga en doop”.

Zond Christus de twaalven om te dopen? Ja, dat deed Hij!

Kijk nu naar 1Kor.1:17. Ziet u het verschil? Hier is het de apostel Paulus, de apostel der heidenen, die spreekt.

“Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld wordt”.

Ziet u het verschil tussen deze twee vermeldingen?

In de ene worden de twaalven gezonden om te dopen. In de andere wordt Paulus gezonden om juist niet te dopen.

Beproof de dingen die verschillen.

BEDELINGEN (uitdeling of toediening).

Laat ons nu naar een tweede principe gaan kijken, het principe der “bedelingen”.

Ten eerste: Wat is een “bedeling?”. Het Engelse woord bedeling komt van een Grieks woord dat is samengesteld uit twee aparte woorden. “Oikos” betekent “huis” en “nomos” betekent “wet”. Samengevoegd vormen ze het woord “oikonomia” – de huiswet of de regels van het huishouden. Wat is een “bedeling?” Een bedeling zijn de regels voor een huishouden. In de Schrift heeft God twee verschillende huishoudens, het huis Israëls en zoals Paulus het zegt “het huishouden van geloof”, het huis van God in deze bedeling, dat is het Lichaam van Christus.

Ieder van deze huishoudens heeft een aantal regels, de huiswet. Heeft u ook enige regels of wetten in uw huis? Die heeft u zeker.

Iedere huishouding heeft enige regels of zou die moeten hebben. Als uw kinderen opgroeien weten ze wat de regels in huis zijn. Uw regels kunnen verschillen van de mijne en sommige van onze regels kunnen aan elkaar gelijk zijn.

Maar het is voor al onze kinderen belangrijk om de regels van het huis te gehoorzamen, dat is toch korrekt?

Als mijn kinderen thuis komen en zeggen: “in die en die zijn huis doen ze dit of dat”. Weet u wat ik daarop zeg? “Dat is mooi, laten zij doen wat ze willen doen in hun huis, maar in ons huis doen we het op onze manier”.

Dat is de wet van het huishouden.

Dat is wat een bedeling is. In ons huishouden, geestelijk, heeft God een andere stel van regels gegeven dan aan het huishouden van Israël. De regels voor Israël wordt “de Wet” genoemd of ook wel “de Wet van Mozes”.

Ons huishouden, onze bedeling, wordt “genade” genoemd.

In Efeze 3 lezen we:

“Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt”.

Daar is het adres! De Scofield Bijbel heeft het bedelingschema populair gemaakt waardoor de meeste mensen dat schema aanhouden, dat zijn de zeven bedelingen. Dat zijn de volgende: “Onschuld”- “Geweten”- “Menselijk Bestuur” – “Belofte” – “Wet” – “Genade” en “Koninkrijk”.

Dat zijn de zeven fundamentele onderscheidingen die we in de Schrift vinden. Wat we hier duidelijk willen maken is dat er een eenvoudiger en meer algemene aanduiding van de huishoudens uit de Schrift te halen is, maar laten we eerst de fundamentele bedelingen identificeren.

“**Onschuld**” – Dit was de staat van Adam en Eva voordat ze zondigden. Van de tijd van de Schepping tot aan de val van de mens was er de staat van Onschuld.

“**Geweten**”- Dit begon natuurlijk met de zondeval. U herinnert zich dat Adam en Eva niet mochten eten van de boom der kennis van goed en kwaad. Toen ze wel aten werd hun geweten bewust van kwaad, daarom noemen we dat “de bedeling van het geweten”. Wanneer we spreken van bedelingen denken we dikwijls dat aan het einde van iedere periode de volgende, geheel nieuwe, begint. Echter, het “geweten” is nog steeds in ons aanwezig. Sommige mensen schijnen weinig tot geen geweten meer te hebben, maar het is er nog steeds. Als we zeggen dat het “geweten” is begonnen met de zondeval en doorgaat tot de zondvloed dan bedoelen we niet dat het geweten eindigde met de zondvloed, we bedoelen dat er daar iets anders begon. Het “geweten” gaat evenzo door tot deze huidige tijd.

De derde bedeling is het “**menselijk bestuur**”. Waarom noemen we dit het menselijk bestuur? Omdat, na de zondvloed, toen de ark van Noach vast liep op de berg Ararat, God de autoriteit overdroeg aan mensen om zeker te zijn van berechting en straf. Een opmerkelijk voorbeeld is moord. In de tijd voor de zondvloed, als iemand een moord pleegde, handelde God hiermee op Zijn manier. Er was geen menselijke tussenkomst. In feite verbood God, op dat punt, uitdrukkelijk de menselijke tussenkomst. Herinnert u zich toen Kaïn Abel vermoorde? Kaïn was bang dat als iemand hem tegenkwam dat die hem zou doden. God echter stelde een teken aan Kaïn zodat de mensen hem niet zouden vermoorden. Maar na de zondvloed gaf God aan het menselijk ras de autoriteit om moord te bestraffen met de doodstraf. Evenals met het geweten bestaat menselijk bestuur ook nog heden ten dage om te berechten, te straffen, zelfs tot de doodstraf als de mensen bepaalde misdaden begaan. Dat begon met de zondvloed.

Het volgende belangrijke scharnierpunt is de Toren van Babel. Dat noemen we de bedeling van de “**belofte**”. Vanaf “onschuld” naar “menselijk bestuur” handelde God alleen met de heidenen. Waarom? Omdat er niet eerder Joden waren tot Abraham en zijn nazaten verschenen.

Daarom was iedereen, tot die tijd, een heiden. Maar nadat de heidenen in opstand waren gekomen tegen God, bij de torenbouw van Babel, gaf God een belofte aan Abraham. Hij beloofde hem vele dingen, maar één speciale belofte hield in dat hij tot een zegen zou zijn voor alle volken der gehele aarde. Dat begon natuurlijk met Abraham en in zekere zin duurt de belofte nog steeds voort omdat wij, door Christus, deel hebben aan de geestelijke zegeningen welke gepaard gaan met onze zaligmaking.

De vijfde bedeling is die der **Wet**. God gaf de Wet aan Israël, door Mozes, en deze bedeling duurde voort tot de apostel Paulus tot de heidenen werd gezonden.

Genade is de zesde bedeling. Dit duurt van de bediening van de apostel Paulus aan de heidenen tot aan de “opname” welke nog toekomstig is.

Ten laatste hebben we de bedeling van het **Koninkrijk**, durende van de “grote verdrukking” tot aan de “grote witte troon”.

Wat is nu de verwantschap met de Wet door alle bedelingen heen? Gedurende de eerste vier: “onschuld” – “geweten” – “menselijk bestuur” en “belofte” was er geen Wet. In Rom.5, wordt ons uitdrukkelijk verteld dat er gedurende die tijd geen Wet was. Dat betekent niet dat God in die tijd niet handelde met de mensen, Hij deed dat wel. Hij handelde met hen middels het geweten en door menselijk bestuur, maar de Wet van Mozes was er nog niet. In feite was er geen geschreven openbaring in die tijd.

Rom.5:12 en 13:

“Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo is de dood tot alle mensen doorgedaan, in welke allen gezondigd hebben. Want tot de wet was de zonde in de wereld; maar de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is. Maar de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes.....”.

De tweede relatie tot de Wet is “het onder de Wet zijn”. Gal.3:23:

“Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de Wet”.

De derde relatie wordt gevonden in Rom.6:14:

“Want de zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade”.

De laatste relatie tot de Wet wordt gevonden in Jer.31:31 t/m 33 – In het Koninkrijk, als het nieuwe verbond in al zijn volheid effectief is gemaakt met Israël, zal God Zijn Wet in hun binnenste schrijven. Ze zullen terugkeren naar de Wet als hun huisregel of huiswet, maar het zal “**in**” hen zijn. Dat is het verschil. In oud testamentische tijd was de Wet “**over**” hen, ze waren “**onder**” de Wet. Gedurende het Koninkrijk zal de Wet “**in**” hun binnenste zijn.

Merk op dat God met de heidenen werkte tot na de torenbouw van Babel, daarna met Israël gedurende de tijd der belofte en de tijd van de Wet. Dit is inclusief de aardse bediening van Christus.

Christus zei: “Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls”.

Nu lezen we Rom.11:13:

“Want ik spreek tot u, heidenen”.

Paulus spreekt opnieuw tot de heidenen. Ziet u hoe God “in de tijd” gezien, in Zijn omgang met de mensen op verschillende manieren handelt?

Eerst de heidenen, dan Israël, nu opnieuw de heidenen en uiteindelijk het koninkrijk, als God opnieuw zal werken door de Israëlieten.

VOORTSCHREIDENDE OPENBARING

Het derde principe dat we onder de aandacht willen brengen is de “voortschrijdende openbaring”. Wij zijn voorzeker de meest gezegende generatie van alle mensen om in de tegenwoordige eeuw te leven. We hebben het complete Woord van God, de gehele Bijbel. Maar soms vergeten we dat de Bijbel niet in zijn geheel in één keer is gegeven. Soms hebben we de idee dat iedereen de Bijbel had zoals wij die nu hebben. We moeten begrijpen dat de Bijbel voortschrijdend is geopenbaard – iedere keer iets meer. Er is een grote waarheid in het feit dat er slechts drie redenen zijn waarom God nieuwe openbaringen gaf in de tijd.

De eerste reden is om een voorafgaande openbaring verder te verklaren. Laat ons hiervan een voorbeeld overwegen: Herinnert u zich wanneer God voor de eerste keer de Wet aan Mozes gaf, aan het begin van de rondzwervingen door de woestijn? God riep Mozes naar de top van de berg, gaf hem de Wet, Mozes bracht de Wet naar beneden alhoewel het volk de Wet al had overtreden op dat moment. Dan, 39 of veertig jaren later gaf God de Wet opnieuw. Waarom? Omdat Israël ongeveer veertig jaren had rondgezworven en er in die tijd een nieuwe situatie was ontstaan en het nodig was dat de nieuwe generatie de Wet opnieuw hoorde. Daarom hebben we het boek Deuteronomium; de Wet wordt hier voor de tweede keer gegeven.

Hier vinden we een verdere uitwerking van de dingen in de ‘origineel’ gegeven Wet.

De tweede reden dat God een nieuwe openbaring geeft is om de voorafgaande openbaring te wijzigen. Verderop zullen we daar een voorbeeld van zien.

De derde reden is om de voorafgaande openbaring te herzien of om het te vervangen.

We willen de aandacht richten op twee manieren van voortschrijdende openbaring. De eerste is verdere openbaring binnen de bedeling. Soms gaat God voort met openbaren om, binnen een bedeling, nieuwe dingen toe te voegen aan de reeds bestaande. Gal.3:17 zegt: “En dit zeg ik: Het verbond, dat tevoren door God bevestigd is op Christus,.....”.

Welk verbond is dit? Het is de “belofte”, het originele verbond dat God met Abraham heeft gemaakt. Paulus zegt:

“En dit zeg ik: Het verbond, dat tevoren door God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na vierhonderddertig jaren gekomen is niet krachteloos gemaakt, om de beloftenis teniet te doen”.

Met andere woorden zegt Paulus dat hier sprake is van voortgang. Jullie hebben nog steeds de basisbelofte maar God heeft de wet toegevoegd. Waarom? Vers 19:

“Waartoe is dan de wet? Zij is om de overtredingen daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, die het beloofd was”.

Dit is nu voortgaande openbaring binnen een bedeling. God gaf de originele belofte aan Abraham en aan zijn mensen, maar vierhonderddertig jaar later voegde Hij iets toe. Hiermee nam Hij de belofte niet weg. Dat is wat Paulus hier duidelijk maakt.

Hij deed niets weg maar voegde enige bepalingen toe waardoor de mensen deel konden blijven houden aan de originele belofte. Nu hadden ze enige wetten om die te houden.

Ten tweede is er voortgang naar een nieuwe bedeling. Soms vervangt een nieuwe openbaring de voorafgaande openbaring. We kunnen daar vele voorbeelden van geven: God vertelde de twaalf apostelen, door de Heere Jezus Christus, dat ze de hele wereld in moesten gaan onderwijzende alle volken hen dopende. Het merendeel van de christenen gaat terug naar deze passage omdat ze dat beschouwen als hun marsorder, hun opdracht. Maar we moeten goed begrijpen dat er soms nieuwe openbaring komt die de vorige openbaring vervangt of herplaatst.

Zoals we lezen in 1Kor.1:17, waar Paulus zegt:

“Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen”.

Hier is sprake van een nieuwe openbaring welke de oude openbaring vervangt. Betekent dat dan dat we moeten twijfelen aan de waarheid van de oude openbaring? Nee, het was waar, daaraan twijfelen we niet. Het was waar voor die generatie waar Hij speciaal tegen sprak, maar God heeft het vervangen door een nieuwe openbaring.

In de huidige bedeling zijn er geen verordeningen. Volgens de brief aan de Kolossenzen geldt voor de huidige bedeling Kol.2:14:

“Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande... “.

Uitwissen van het handschrift van inzettingen. Deze verklaring vervangt of overschaduwde voorgaande openbaring, daarom hebben we nu geen inzettingen meer. God heeft ook een

nieuwe openbaring gegeven betreffende rechtvaardiging. Het was zo dat iemand gerechtvaardigd kon worden door geloof en dat dat geloof tot uitdrukking moest komen door werken, maar ook dat is nu vervangen door een nieuwe openbaring. Alleen geloof is nu vereist voor rechtvaardiging.

Het was zo dat God door wondertekens omging met Zijn volk Israël. Inderdaad, de Schrift zegt in 1Kor.1:22:
“de Joden begeren een teken”.

Maar God heeft die openbaring vervangen door een nieuwe openbaring. Nu zegt Hij in 2Kor.5:7:
“wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen”.

Bijbelstudie kan één van beiden zijn, of het is vermoeiend of het kan boeiend en vreugdevol zijn.. Maar het zal betekenisvol zijn als we de aanwijzingen in de Schrift volgen hoe we het moeten doen, zie 2Tim.2:15:
“het Woord der Waarheid recht snijden”

Het begrijpen van de bedelingen, het zien van de voortgaande openbaringen en het zich realiseren dat nieuwe openbaringen de oude openbaringen vervangen, stellen ons in staat om Gods Woord werkelijk te begrijpen.

We zullen het Woord van God nimmer in zijn volle betekenis leren kennen totdat we de Heer kennen, tot we gered zijn.
“De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die van de Geest van God zijn”. (1Kor.2:14).

Al de dingen die we in deze les hebben opgesomd hebben betrekking op gelovigen. We dagen u uit, als u nog nooit op Christus hebt vertrouwd, het vandaag nog te doen. Maar het is niet de bedoeling dat u alleen op Christus gaat vertrouwen om daardoor Gods Woord te begrijpen. Als u niet op Christus gaat vertrouwen dan is er de poel van vuur, de eeuwige hel, wat u te wachten staat. Daar is er geen zicht meer op de Hemel. Er zijn meerdere redenen om Christus te vertrouwen dan alleen om in staat te zijn Gods Woord te begrijpen.

Dus vandaag dagen wij u uit, als u nog nimmer in eenvoudig geloof gekomen bent tot de boodschap van het evangelie dat Christus stierf voor onze zonden, werd begraven en is opgestaan, vertrouw Hem dan vandaag nog.
Dan bent u op weg om Gods plan voor u te begrijpen.

NAAM	VAN/TOT	GODS HANDELEN MET	RELATIE TOT DE WET
1)-Onschuld	Schepping tot zondeval	Heidenen <u>Gen.10:5; Rom.2:14-15</u>	Zonder wet <u>Rom.2:12a; 5:13-14</u>
2)-Geweten	Zondeval tot de zondvloed		
3)-Menselijk bestuur	Zondvloed tot Babel		
4)-Belofte	Abraham tot Mozes	Israël <u>Gen.12:2-3; Matth.10: 5-6</u>	
5)-Wet	Mozes tot Paulus		Onder de wet. <u>Gal.3:23</u>
6)-Genade	Paulus tot de opname	Heidenen <u>Rom.11:13</u>	Onder de genade <u>Rom.6:14</u>
7)-Koninkrijk	Grote verdrukking tot de grote witte troon	Israël <u>Rom.11:26</u>	De wet in hen <u>Jer.31:33.</u>

Studievragen.

- 1)-Waarom hebben sommige mensen hun interesse in de Bijbel verloren?
- 2)-Wat is niet “recht snijden?”.
- 3)-Wat is “recht snijden?”.
- 4)-Wat is een bedeling?
- 5)-Geef een voorbeeld van voortgang binnen een bedeling.
- 6)-Geef een voorbeeld van voortgang naar een nieuwe bedeling.

HOOFDSTUK 2

DE BELANGRIJKSTE VERDELING IN DE SCHRIFT.

“Gelijk Hij gesproken heeft door de mond van Zijn heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn” - “naar de openbaring der verborgenheid die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest”. (Lukas1:70; Rom.16:25b).

Van alle krachten die de kerk vandaag in een ijzeren greep houden blijkt dat één van de sterkste krachten die van de **traditie** is. Veel mensen vertonen een houding van: “Als het goed genoeg was voor opa en oma dan denk ik dat het ook goed genoeg is voor mij”.

Van alle tradities die aangehouden worden door de verschillende groepen christenen, is vermoedelijk de sterkste en meest verwarrende de traditionele verdeling van de Schrift: De traditie dat de Bijbel simpelweg is verdeeld in een oud en een nieuw testament.

We hebben reeds uitgelegd dat iedereen in meerdere of mindere mate een dispensationalist is. Als u vandaag de dag geen dieren offert in de tempel van Jeruzalem (hetgeen u op dit moment met geen mogelijkheid zou kunnen doen) dan bent u een dispensationalist omdat u heeft begrepen dat deze offers niet bindend zijn voor de mensen in de huidige eeuw, daarom is iedereen een dispensationalist. Het enige verschil tussen dispensationalisten is “waar” ze de Schrift verdelen, en waar ze de lijnen trekken voor hetgeen ons deel is en welk deel voor de Joden is.

Eén van de meest gemeenschappelijk clichés (=afgezaagd gezegde) is dat mensen zullen zeggen dat ze de idee geloven dat het Oude Testament voor de Joden is en het Nieuwe Testament voor ons.

We gaan aantonen dat de belangrijkste verdeling van de Schrift niet die is tussen het Oude en het Nieuwe testament, **en we gaan duidelijk maken dat veel mensen niet eens weten wat het Oude en het Nieuwe Testament werkelijk zijn volgens de Schrift.**

Een van de meest onfortuinlijke punten in veel Bijbels is de pagina waarop de titel staat aangegeven. Ik zeg dit voorzichtig omdat ik, zoals u weet, het Woord van God bezie met het hoogste respect en eerbied. We moeten echter begrijpen dat het enkel de tekst is die behoort tot het Woord van God. De opmerkingen, het nummeren, aanduiden van paragrafen, zijn allemaal toegevoegd door mensen. In praktisch alle hedendaagse Bijbels, als je het boek Genesis opent, wat zegt dan de titel op die pagina? Het zegt waarschijnlijk “Oude Testament”. Gelijkertijd, in veel Bijbels, als u naar het boek Mattheüs gaat, wat zegt de titel op die pagina? Er staat waarschijnlijk: “Nieuwe Testament”.

Ik noem dit omdat dit heeft geleid tot veel valse leringen met betrekking tot de bedelingen.

Het is hoogstnodig dat we inzien dat de meest belangrijke verdeling in de Schrift niet is die tussen het Oude en het Nieuwe Testament, maar tussen “profetie” en “verborgenheid”.

Als u hiervan nog niets weet dan zult u veel baat hebben bij het begrijpen van deze Schrift-verdeling.

J.C. O’Hair verwees vele malen naar drie foute veronderstellingen. De eerste is deze: Het Oude Testament begint bij Genesis1. Als u ook maar iets weet van simpele logica dan weet u

dat, als een veronderstelling onjuist is, ook de daaraan verbonden conclusies onjuist zullen zijn. Laat ons dan ten eerste bewijzen dat het Oude Testament niet begint met Genesis 1.

1)-Om dat te bewijzen moeten we weten wat wordt verstaan onder het Oude Testament. Ten eerste moeten we begrijpen dat het woord “testament” in de Schrift hetzelfde woord is als het woord “verbond”.

In feite kunnen we in onze Engelse Bijbels deze woorden met elkaar uitwisselen omdat ze in de originele taal van hetzelfde woord komen.

Persoonlijk geloof ik dat het woord “verbond” de meeste voorkeur heeft omdat we, als we verwijzen naar het Oude Testament, we in feite verwijzen naar het verbond dat God sloot, door Mozes, met het volk Israël.

Dit is inderdaad het geval als we in 2Kor.3:12-14 lezen:

“Daar wij dan zodanige hoop hebben, zo gebruiken wij veel vrijmoedigheid in het spreken. En doen niet gelijk Mozes, die een bedekking op zijn aangezicht legde, opdat de kinderen Israëls niet sterk zouden zien op het einde van hetgeen teniet gedaan wordt. Maar hun zinnen zijn verhard geworden; want tot op de dag van heden blijft dezelfde bedekking in het lezen van het Oude Testament, zonder weggenomen te worden, hetwelk door Christus teniet gedaan wordt”.

Wat is dat hier genoemde Oude Testament? Nu, als u weet wat er toen gebeurde, weet u dat Mozes de berg opging, God ontmoette, en God gaf hem het verbond, de tien geboden, de Wet.

Dit alles verwijst naar en is hetzelfde als het Oude Verbond of het Oude Testament.

Wanneer vond dat plaats? Vond dit plaats in Genesis 1? We kunnen Genesis 1 en 2, en verder doorlezen tot en met hoofdstuk 50 en we zullen niet één woord vinden over het Oude Testament of het Oude Verbond. We kunnen Exodus lezen tot en met hoofdstuk 19 en we zullen het Oude Verbond niet vinden. Het is niet eerder dan in hoofdstuk 20, in het boek Exodus, dat God het Oude Verbond openbaart. Op dat moment was het nieuw, maar nu is het oud geworden omdat het vervangen is. Maar we vinden het Oude Testament niet in het boek Genesis.

Feitelijk is het nuttig om te weten dat de tijdsperiode van de Schepping van de mens totdat het Oude Verbond werd gegeven, een tijd omvat van ongeveer 2500 jaar. Als u zich tevens realiseert dat het Oude Verbond slechts 1500 jaar van kracht was, plaatst dat de Schriften in een geheel verschillend perspectief.

De tweede foute veronderstelling is dat het Nieuwe Testament begint met Mattheüs 1. Het is eerst in Mattheüs 27 waar het Nieuwe Testament werkelijk begint. Matth.26:27-28:

“En Hij nam de drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun die, zeggende: Drinkt allen daaruit. Want dat is Mijn bloed, het bloed van het Nieuwe Testament, dat voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden”.

Wanneer begint dan het Nieuwe Testament of het Nieuwe Verbond? Het begint met de bloedstorting van Christus.

Waarom is dat zo belangrijk om te begrijpen? Wanneer werd het bloed van Christus gestort? In Matth.1? Nee, niet eerder dan aan het einde van de vier evangelieën. Daarom vindt het

overgrote deel van wat we vinden in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, plaats gedurende het huishouden van het Oude Testament. Dat is de reden waarom we vele vermeldingen in de vier evangelieën vinden, welke, als we vanuit het begrijpen van het “evangelie der genade Gods”(Hand.20:24) terugzien, onverenigbaar zijn met de huidige bedeling.

Neem bijvoorbeeld de Bergrede. In een recentelijke uitzending predikte één van radio-predikers uit de Bergrede, en hij suggereerde natuurlijk dat de Bergrede in Matth.5,6 en 7 feitelijk de grondwet van het Koninkrijk is. Ik zou daarmee instemmen, maar hij bedoelde met het Koninkrijk de huidige bedeling. Het is nodig dat we begrijpen dat in de verslagen van de evangelieën het “Koninkrijk” niet is gerelateerd aan de huidige bedeling. Het “Koninkrijk” verwijst naar dat Koninkrijk wanneer de Heer daadwerkelijk in het duizendjarig vreedrijk heerst en regeert op aarde. Dus was deze radioprediker korrek in zijn uitdrukking maar hij wist niet wat hij zei. Hij suggereerde dat de Bergrede het onderwijs is voor de huidige eeuw. Maar als we enige verklaringen doornemen zullen we zien dat dat onmogelijk het geval kan zijn.

Laat ons teruggaan naar Matth.5 & 6 om enige leringen te onderzoeken. We suggereren niet dat er geen principes in de Bergrede staan die nuttig zijn. Het gehele Woord van God bevat principes waar we ons voordeel mee kunnen doen om tot een beter begrip en waardering te komen. Maar we hebben sommige speciale vermeldingen welke duidelijk aangeven dat het geen instructies voor deze eeuw zijn maar God’s instructies voor Zijn volk Israël.

Mattheüs:5:5:

“Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven”.

Wat betekent dat? Nu, het betekent precies wat het zegt. Het betekent dat degenen tot wie gesproken wordt op enige dag het aardrijk zullen beërven.

God beloofde Abraham een land. God beloofde het volk Israël een eeuwigdurende aanspraak op een zeker deel onroerend goed en Christus spreekt tot die mensen. “Zalig zijn de zachtmoedigen....zij zullen het aardrijk beërven”. Gaan wij de aarde beërven? Zeker niet, de apostel Paulus verteld ons in Fil.3:20 dat ons burgerschap in de hemel is! Wij hebben een geheel verschillende hoop dan dat het volk Israël had op dat moment.

Een ander voorbeeld geeft dezelfde hoop weer, aangeboden aan hetzelfde volk. Matth.6:10: “Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde”.

God beloofde Israël een Koninkrijk op aarde. Het wordt “het Koninkrijk der hemelen” genoemd omdat het ‘hemels’ geregeerd zal worden, maar het zal plaats vinden op de aarde.

Een vers dat zeer duidelijk het verschil aangeeft tussen Wet en Genade is Matth.6:14-15: “Want indien gij de mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij de mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven”.

Deze Schrift-passage heeft veel mensen moeite bezorgd. In feite heeft deze Schrift-passage veel mensen het begrip van de Genade boodschap bijgebracht omdat ze zich realiseerden dat dit bij de Wet hoorde. Als u vergeeft, dan wordt u ook zelf vergeven. Als u niet vergeeft dan wordt uzelf ook niet vergeven.

Maar dat is vandaag de dag niet de basis voor onze vergeving. In Efeze 4 kunnen we dait vergelijken met hetgeen de apostel Paulus daar zegt. Hij verteld ons dat vergeving op een andere basis plaats vindt in deze bedeling.

Ef.4:32:

“Maar weest jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijk ook God in Christus u vergeven heeft”.

Ziet u, dit is precies het omgekeerde van wat Christus Zijn volgelingen leerde in Mattheüs onder het Koningrijks programma. Hij leerde hun dat indien ze niet zouden vergeven ze zelf ook niet vergeven zouden worden. Maar de Heere Jezus Christus leerde ons, door de apostel Paulus, dat we alreeds vergeven zijn! En nu dus, vergeeft ook anderen. Dat is genade! Dat is het verschil tussen Wet en Genade.

Waar willen we naar toe? We willen u laten zien dat het overgrote deel van de evangelieën Oude Testamentische principes bevat en we vóóruit willen zien naar het Nieuwe Testament. We moeten echter goed begrijpen dat met “Nieuwe Testament” niet altijd ook “de bedeling der genade Gods” betekent. Hoe weten we dat? Als we het Woord der Waarheid recht snijden, moeten we onderscheid maken tussen de manier waarop God het Nieuwe Testament aan het huis van Israël en het huis van Juda openbaarde en hoe het Nieuwe Testament wordt toegepast gedurende de bedeling der Genade.

Merk op in Jeremia 31:31:

“Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken”.

Bedenk dat “verbond” en “testament” hetzelfde woord is. Spreekt deze tekst ook maar iets over de Kerk als het Lichaam van Christus? Niet één woord. Het is het Nieuwe Testament zoals het oorspronkelijk alleen bedoeld en toepasselijk was voor het huis van Israël en het huis van Juda.

Dit is inderdaad het Nieuwe Testament waar Christus naar verwijst in Matth.26:

“Want dat is Mijn bloed, het bloed van het Nieuwe Testament”.

Welk Testament? Welk verbond? Het verbond met het huis van Israël en het huis van Juda.

Dit brengt ons naar een derde foute veronderstelling. Zoals het onjuist is om te zeggen dat het Oude Testament begint in Genesis 1, terwijl het feitelijk in Exodes 20 begint, is het ook fout om te zeggen dat het Nieuwe Testament begint in Matth.1 terwijl het eerst begint aan het einde van de vier evangelieën met de dood van Christus, **de derde foute veronderstelling is dat de bedeling der genade is begonnen met de apostel Petrus op de dag van Pinksteren in Handelingen 2.**

Dit is de meest belangrijke van de drie. We moeten begrijpen waarom dat niet juist is. Ik zal u drie goede redenen geven waarom dit onjuist is. Ik ken goede schrijvers die wel twintig redenen geven waarom de Kerk van deze bedeling niet met Pinksteren kon beginnen, Maar ik geef u drie redenen die het goed samenvatten.

De eerste reden: Pinksteren was een Joodse feestdag. Zie Hand.2:1:

“En toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd.....”.

Wat betekent dat: “vervuld werd”? Het betekent heel gewoon dat die dag volgens de kalender gekomen was. Ziet u, door hun gehele geschiedenis heen onderhield het Joodse volk de zeven jaarlijkse feesten. Misschien bent u bekend met velen van die feesten. Het Paasfeest werd ingesteld toen het volk Israël uit Egypte kwam. Het feest van de ongezuurde broden, het feest van de eerstelingen, etc., vonden alleen plaats op bepaalde dagen van het jaar en moesten ieder jaar onderhouden worden. Wanneer er nu gezegd wordt dat de dag van het Pinksterfeest vervuld werd betekent dat gewoon dat die bepaalde feestdag volgens de kalender aangebroken was. Het was de vierde van de lijst van feestdagen en had niets te doen met de Heidenen; het was geheel een Joodse aangelegenheid.

Om aan te tonen dat dit waar is volgen hier een paar verzen: Hand.2:5:

“En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van alle volke van hen, die onder de hemel zijn”.

Dan Hand.2:9-10:

“Parthers, en Meders, en Elamieten, en die inwoners zijn van Mesopotámië, en Judea, en Cappadócië, Pontus in Azië; En Frigië, en Pamfylië, Egypte, en de delen van Lybië, dat bij Cyréne ligt, en uitlandse Romeinen, beiden Joden en Jodengenoten”.

Ofschoon er mensen waren die qua nationaliteit Heiden waren, wordt ons duidelijk verteld dat ze proselieten waren geworden – Joodse proselieten. Maar waarom waren ze dan in Jeruzalem? Dat was iets dat iedere getrouwe Jood of proseliet deed.

Ze kwamen samen te Jeruzalem voor het feest, en dat is wat het Pinksterfeest in feite was.

Kijk nu naar vers 14:

“Maar Petrus, staande met de elfen, verhief zijn stem, en sprak tot hen: Gij Joodse mannen, en gij allen, die te Jeruzalem woont.....”.

En in vers 22:

“Gij Israëlitische mannen...”.

In hoofdstuk drie vindt u hetzelfde. Petrus spreekt tot het volk Israël. Heidenen worden niet genoemd. In feite vinden we niet eerder iets over de heidenen in het boek Handelingen dan in hoofdstuk 10, na de bekering van Saulus, later de apostel Paulus.

Aan de andere kant omvat de bedeling der Genade een samengesteld Lichaam, bestaande uit Jood en Heiden.

Maar met Pinksteren vinden we enkel Joodse mensen en degene die de Joodse religie aanhangen.

De tweede reden dat de huidige bedeling niet is begonnen op de Pinksterdag is het feit dat het Koninkrijk aangeboden wordt aan Israël, na Pinksteren.

De huidige bedeling kan niet begonnen zijn in hoofdstuk 2 als God in hoofdstuk 3 het

“Koninkrijk” nog aanbiedt aan Israël. Zie Hand.3:12:

“En Petrus, dat ziende, antwoordde tot het volk, Gij Israëlitische mannen,...”

en in vers 19:

“Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkwikking zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren”.

Dit is een verwijzing naar het Koninkrijk, de tijden der verkwikking. Vers 20:

“En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is”.

Dit was feitelijk de allereerste keer dat het Koninkrijk werd aangeboden.

Velen leren dat het Koninkrijk werd aangeboden toen Christus nog op aarde was. Realiseert u zich wel dat het Koninkrijk in die tijd niet werkelijk werd aangeboden? Inderdaad, als u de Oudtestamentische profeten begrijpt weet u dat het Koninkrijk niet eerder kon worden aangeboden dan na de dood van Christus. 1Petrus1:11:

“(de profeten) Onderzoekende, op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en tevoren getuigde, het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende”. Je kunt de glorie van het Koninkrijk niet verkrijgen dan na het lijden van Christus.

Vele andere Schriftplaatsen bevestigen dit. In Matth.16:28, voor de transfiguratie op de berg, vertelde Christus zijn discipelen:

“...Er zijn sommigen van die hier staan, die de dood niet smaken zullen, totdat zij de Zoon des mensen zullen hebben zien komen in Zijn Koninkrijk”.

Inderdaad, in hoofdstuk 17 neemt Hij Petrus, Jacobus en Johannes mee op de Transfiguratie Berg en zij zien Christus transfigureren in Zijn Koninkrijks glorie. Weet u wat Hij daarna zei? Matth.17:9:

“En toen zij van de berg afkwamen, gebood Jezus hen, zeggende: Zegt niemand dit gezicht, totdat de Zoon des mensen zal opgestaan zijn uit de doden”.

Waarom? Omdat het Koninkrijk eerst aangeboden kon worden na de opstanding van Christus. We kunnen onmogelijk het Lichaam van Christus laten beginnen in Hand.2 als in Hand.3 het Koninkrijk aan Israël wordt aangeboden.

En nu de derde reden: De bedeling van Genade kon niet eerder beginnen totdat Israël aan de kant was gezet, dus totdat God Zijn handelen met Israël had stop gezet. Traditionele theologie leert dat Israël aan de kant is gezet bij het kruis, toen ze de Heere Jezus Christus kruisigden, en dat God Zich toen naar de heidenen begon te keren. Maar wat zegt de Schrift? Lukas 13:6: “En Hij zeide deze gelijkenis: Een zeker man had een vijgeboom, (In de Schrift vertegenwoordigt de vijgeboom Israël, hun religieuze leven als volk van God) geplant in zijn wijngaard; en hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet. En hij zeide tot de wijngaardenier: Zie, ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht op deze vijgeboom, en vind ze niet”.

Wie zocht gedurende drie jaren naar vrucht aan de vijgeboom? De Heere Jezus Christus. Hij diende drie jaar onder het volk zoekende vrucht, maar Hij vond ze niet, houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnut de aarde?”.

De traditionele theologie eindigt met vers 7 en zegt “Amen, laat ze hun loon krijgen. Dat is het dan . Houw ze om!”. Maar wat zegt de Schrift in vers 8 en 9:

“En hij, antwoordende, zeide tot hem: Heer, laat hem ook nog **dit jaar**, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben; En indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan, maar indien niet, zo zult gij hem later uithouwen”.

Als we het boek Handelingen lezen vinden we dat God aan Israël nog één jaar gaf om zich te bekeren. We weten dat ze dat niet deden. Zelfs in dat ene extra jaar faalden ze. Als we Schrift met Schrift vergelijken vinden we dat dat jaar eindigde in Hand.7 met de steniging van Stefanus. Dus God gaf ze inderdaad nog een jaar. Maar ziet u, Hand.2 valt binnen dat extra

jaar, ja toch? Om die reden kon God niet beginnen met de bedeling der genade omdat hij Israël nog bekering aanbod.

Als we deze foute aannames verwerpen moeten we met enige creatieve alternatieven komen gebaseerd op de Schrift, ja toch? Laat ons nu kijken naar drie fundamentele bevestigingen. Als u deze drie dingen begrijpt en ze u toeëigent voor het begrijpen van de Schrift zult u het verschil weten tussen **Profetie** en **Verborgenschap**.

Punt 1: De Bedeling der Genade was een verborgenheid. De huidige eeuw waarin wij leven, genoemd de Bedeling der Genade, was een verborgenheid. Efeze 3 zal ons helpen om te begrijpen wat Paulus bedoeld wanneer hij spreekt over de “verborgenheid”. Ten eerste wil ik duidelijk maken dat het woord “verborgenheid” in de Bijbel betekent: een geheim. Sommige mensen die het woord “verborgenheid” lezen denken dat het iets is dat moeilijk is te begrijpen, veel te moeilijk, als een raadsel. Maar dat is niet wat het woord betekent zoals Paulus het hier gebruikt. Het woord verborgenheid, betekent letterlijk vanuit het Grieks: “je mond houden” of “een geheim voor je houden”. God weet een geheim te bewaren. Sommigen van ons kunnen dat niet, Hij wel. En wanneer Hij een geheim heeft dan laat Hij niemand dat weten vóór de bestemde tijd.

Efeze3:1 en 2:

“Om deze oorzaak ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus, voor u die Heidenen zijt. Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u”.

Deze verklaring is op zichzelf zeer belangrijk. “Indien gij maar gehoord hebt.....”. Sommige genade gelovigen dienden een aantal jaren geleden hun familie en vertelden ze omtrent de bedelingen. Hun familieleden waren getrouwe kerkleden, misschien waren ze zelfs behouden, maar ze wisten niet wat de bedeling van Genade was. Ze daagden deze Genade gelovigen uit en zeiden: “Wat zijn die zogenaamde ‘bedelingen’ waarover jullie altijd praten?. We denken dat het niet eens in de Bijbel staat”. Dit voorval maakt duidelijk hoeveel ze van de Bijbel wisten. Het staat er anders zeer duidelijk: Ef.3:2 en 3a:

“Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u: Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid.....”.

Ik wil drie dingen aantonen in deze tekst die het gegeven van de verborgenheid bewijzen. In vers 5 leren we dat de verborgenheid niet was geopenbaard in andere eeuwen.

“Welke in andere eeuwen de kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door de Geest”.

De Verborgenschap wordt niet in de Oud Testamentische Geschriften gevonden, of, om nog exacter te zijn, niet in Oud Testamentische Geschriften en ook niet in de Geschriften daarvoor. U zult de Verborgenschap **niet** in Genesis vinden; u zult het in het gehele Oude Testament **niet** vinden; U zult het **niet** vinden in de vier evangeliën. Het was een verborgenheid. Het is niet eerder geopenbaard dan aan de apostel Paulus.

Vers 8 verteld ons dat het “onnaspeurlijk” was:

“Mij, de allerminste van alle heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen, door het evangelie, te verkondigen de onnaspeurlijk rijkdom van Christus”.

Letterlijk betekent dat woord “niet na te gaan”. Paulus zegt met andere woorden: ”Wat ik hier predik, deze verborgenheid, kan niet worden getraceerd in het Oude Testament”.
Waarom niet? Omdat het daar niet is geopenbaard. Het was een nieuwe openbaring.

In vers 9 verteld hij ons dat het in God verborgen was.
“En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid is, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God.....”.

Let op de zorgvuldigheid die Paulus hier betracht in het kiezen van zijn woorden. Hij zegt niet dat het verborgen was in de Schriften, of dat het was weggestopt in het Oude Testament. Hij zegt dat het verborgen was in God, alleen God wist het en Hij heeft het niet eerder geopenbaard dan aan de apostel Paulus.

Ik wil u een tegenstelling laten zien die de basis is voor het begrijpen van het verschil tussen **Profetie** en **Verborgenheid**. Ga naar Handelingen 3 en Romeinen 16. Hier zijn twee passages die u in staat moeten stellen om het verschil tussen Profetie en Verborgenheid aan te tonen.
Hand.3:21, direkt na het door Petrus gedane aanbod van het Koninkrijk aan Israël, waarin hij zegt dat Christus terug zal komen als ze zich bekeren:

“Die de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, **die God gesproken heeft door de mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw**”.

Petrus zegt: “Hier is een boodschap; hier is een waarheid die God heeft gesproken door alle profeten”. Daarom noemen we het profetie, een deel van het profetische programma. Weet u wat daarbij inbegrepen is? De dood van Christus, Zijn opstanding, inclusief Zijn terugkomst voor Israël, het Koninkrijk, en het regeren van Christus is ook inbegrepen. Het was niet bekend dat het Koninkrijk duizend jaar zou duren, totdat we dat lezen in het boek Openbaring, maar het Koninkrijk was reeds geopenbaard. Dit alles was onderdeel van Profetie. U kunt dit alles vinden in de Geschriften van het Oude Testament.

Zet het voorgaande nu tegenover hetgeen Paulus zegt betreffende de verborgenheid in Rom.16:25:

“Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn evangelie.....”

Waarom noemt Paulus het “mijn evangelie?”. Omdat God het uitdrukkelijk aan hem heeft gegeven.

“en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, **die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest**”.

Ziet u nu het verschil tussen Profetie en Verborgenheid?

”Profetie”, in Hand.3, werd gesproken door alle profeten van alle eeuw, dat is: **sinds de wereld begon**. Maar de apostel Paulus zegt: “naar de openbaring der verborgenheid die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest” dat is: **vóór de wereld begon**.

Wat omvat de verborgenheid? De verborgenheid omvat de huidige bedeling der Genade. U zult deze bedeling niet geopenbaard vinden in het Oude Testament. Het is er gewoon niet. De verborgenheid omvat het feit dat Jood en Heiden op hetzelfde nivo zijn gebracht, op voet van gelijkheid in Christus. Dat is de verborgenheid. U zult er tevergeefs naar zoeken in de geschriften van het Oude Testament.

De “opname”, het aan het einde van deze eeuw wegnemen van het lichaam van Christus, wordt niet in de Oud Testamentische Geschriften gevonden, u zult het niet vinden in de vier evangelieën. Dat komt omdat het een deel van de verborgenheid is, verborgen gehouden van voor de grondlegging der wereld.

Punt 2. De tweede bevestiging die we willen aanvoeren is dat de verborgenheid voor het eerst is geopenbaard aan Paulus. Opnieuw in Ef.3, wordt ons gezegd dat God het aan hem heeft toevertrouwd. Vergelijk dat maar met 1Tim.1. In Efeziërs 3:2 zegt Paulus:

“Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; Dat Hij mij door openbaring heeft bekendgemaakt deze verborgenheid...”.

In 1Tim.1:16 zegt hij:

“Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld van hen, die in Hem geloven zullen ten eeuwige leven”.

Volgens deze tekst is de apostel Paulus de eerste die behouden werd naar de huidige methode van redding.

Punt 3. Het derde punt is dat de instructies voor het lichaam van Christus worden gevonden in de brieven van de apostel Paulus. De instructies, welke God wil dat we gehoorzamen in deze bedeling, worden gevonden in de brieven van Paulus. Hoe weten we dat? Ik zal u een tweetal redenen geven.

De eerste reden: Geen andere Bijbelschrijver verwijst ooit naar het lichaam van Christus. Deze terminologie zult u nergens vinden dan alleen in de brieven van Paulus. Waarom niet? Omdat God hem de verantwoordelijkheid gaf om de verborgenheid, voor deze eeuw, te openbaren. Petrus, Jacobus, Johannes, en al de andere schrijvers noemden nimmer het lichaam van Christus. Ef.5:32 noemt de verbintenis met Christus een grote verborgenheid.

De tweede reden: Paulus claimt de unieke apostel en leraar der heidenen te zijn. 2Tim.1:11: “Waartoe ik gesteld ben een prediker, en een apostel, en een leraar der heidenen”.

Hoe weten we dat de apostel Paulus een leraar der heidenen is? Omdat hij dat, geïnspireerd door de Heilige Geest, zegt. Hoe weten we dat onze instructies voor deze bedeling gevonden worden in de brieven van Paulus? Omdat Paulus dat zegt. Daarom weten we het.

Een vaak terugkomende vraag: “Wat doen we met de andere Nieuw Testamentische boeken?”. Veel mensen die niet zijn onderwezen in het recht snijden van het Woord der Waarheid hebben voorkeuren en velen verkiezen het boek Jacobus of misschien houden ze van het evangelie van Johannes, of de brieven van Johannes. Ze vinden daar vele zaken die nuttig en behulpzaam zijn.

Hier zullen we duidelijk maken hoe wij met deze boeken omgaan. Ons eerste antwoord is dat we er op dezelfde manier mee omgaan als de andere Schriften, of het nu het Oude Testament is of Genesis of welk Geschrift dan ook. We begrijpen dat er in het woord van God vele nuttige principes aanwezig zijn. Paulus is degene die zegt dat alle Schrift nuttig is. Dus realiseren we ons de waarde om deze principes te bestuderen. Maar evenals wij dat doen met het Oude Testament, erkennen we dat in de niet Paulinische brieven zoals bijvoorbeeld 1 en 2 Petrus, 1 en 2 Johannes en Judas, leringen bevatten die niet toepasbaar zijn op ons als leden van het lichaam van Christus.

In feite zijn er in deze brieven veel schriftplaatsen waar de leer het onderwijs van Paulus schijnbaar tegenspreekt welke voor ons is in de huidige bedeling. Het Woord van God spreekt zichzelf niet tegen, als wij het woord maar “recht snijden” dan hoeft dat niet het geval te zijn. We erkennen dat God het ene schreef voor het volk Israël en Hij schreef iets anders voor de leden van het lichaam van Christus. Laat ons dus zorgvuldig omgaan met deze boeken. Laat ons ze verstandig gebruiken. Het boek Jacobus heeft prachtige instructies met betrekking tot de tong, en daar moeten we lering uit trekken. Het boek 1Petrus heeft veel informatie over het “verdragen” en hoe daarmee om te gaan. We moeten dus herkennen aan wie ze zijn geschreven en dat onze instructies gevonden worden in de brieven van Paulus.

Ik wil besluiten door, waarschijnlijk, het grootste onderscheid wat ik heb gevonden in de Schrift tussen “Profetie” en “Verborgenschap”. Dat is op het terrein van de “redding”. Ik geef u drie extra Schriftplaatsen die u grote verschillen zullen laten zien tussen Profetie en Verborgenschap: De handelwijze die God had met Zijn volk Israël, en Zijn handelwijze die God met ons heeft, door de apostel Paulus.

Ten eerste, Matth.19. Hier zijn drie vermeldingen waar iemand vraagt: “Wat moet ik doen om behouden te worden?...Wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?” Dat is de allerbelangrijkste vraag die iemand ooit kan stellen of die iemand ooit zou moeten stellen. **Wat moet ik doen** om behouden te worden. Een zeer goede vraag.

Luister naar wat de Heer zegt als iemand Hem daar naar vraagt. Matth.19:16 en 17:
“En ziet, er kwam één tot Hem, en zeide tot Hem: Goede Meester! Wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe? En Hij zeide tot Hem: Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan Eén, namelijk God. Doch wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden”.

Hier staat geschreven hoe iemand het eeuwige leven volgens dit programma kan ingaan.
“onderhoud de geboden”.

Dat was een vereiste onder het Koninkrijks programma. Dank God dat dit niet de vereiste is in de bedeling der Genade Gods waarin wij nu leven.

Er wordt een gelijkkluidende vraag gesteld in Hand.2:37-38 , waarin dat aan de apostel Petrus werd gevraagd:
“Wat zullen wij doen, mannen broeders?”

Petrus had zojuist een krachtige boodschap gepredikt waarin hij de Israëlieten vertelde dat ze in grote moeilijkheden verkeerden doordat ze Christus hadden gekruisigd.
“En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden;.....”.

Bekeren en dopen. Denk er aan dat dit nog steeds Profetie is. Het is nog steeds binnen dat ene jaar waarin God nog steeds het Koninkrijk aan Israël aanbood. Bekeert u en wordt gedoopt. Maar dat is geen verborgenheid. Dat is niet het evangelie voor deze bedeling.

De derde heenwijzing, vermoedelijk degene waar we het meest vertrouwd mee zijn, vinden we in Hand.16:30-31, waar de gevangenebewaarder van Filippi vraagt:
“Lieve heren, wat moet ik doen om zalig te worden? “.

Wat zal de apostel der heiden hem vertellen? Zal hij antwoorden: “houd de geboden?”. Zal hij antwoorden: “Bekeert u en laat u dopen?”. Vers 31:
“En zij zeiden: Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis”.

Geloof in de Heere Jezus Christus. Wat moest hij geloven? Geloven dat Christus stierf voor zijn zonden, begraven werd en weer is opgestaan. Dat is het evangelie. Dit is de meest belangrijke onderscheiding die we kunnen vinden in de Schrift.

Zoals u ziet worden we heden ten dage door genade en door geloof behouden, niet door werken, opdat niemand roeme. (Ef.2:8 en 9).

Wat hebben we een glorieuze boodschap te verkondigen.

--Onder **Profetie** : houd de geboden, bekeert u en wordt gedoopt.

--Onder de **Verborgtheid** : geloof in de Heere Jezus Christus.

Studievragen.

- 1)-Wat is de traditionele benadering om de Schriften te verdelen?
- 2)-Wat is werkelijk de verdeling van de Schrift?
- 3)-Waar begint het Oude Testament in werkelijkheid?
- 4)-Waar begint het nieuwe Testament werkelijk?
- 5)-Is het Nieuwe Testament hetzelfde als de bedeling van Genade? Verklaar.
- 6)-Noem enige redenen waarom de bedeling der genade niet begon is met Pinksteren.
- 7)-De bedeling der genade was een..... Verklaar.
- 8)-Welke tegenstelling vinden we tussen Hand.3:21 en Rom.16:25?
- 9)-De Verborgtheid werd voor de eerste keer geopenbaard aan..... Hoe weten we dat?
- 10)-De instructies voor voor het lichaam van Christus worden gevonden in..... Hoe weten we dat?
- 11)-Hoe moeten we omgaan met de andere boeken in het Nieuwe Testament?

HOOFDSTUK 3.

DE VERBORGENHEID.

Stelen we van Petrus om Paulus te betalen?

“Weest mijn navolgers, gelijk ook ik van Christus”.

1Kor.11:1.

Eén van de meest gemeenschappelijke beschuldigingen, of klachten, aan het adres van de Genade beweging centreert zich rond de gedachte dat wij de apostel Paulus te hoog inschatten. Zoals we dit hoofdstuk begonnen zijn willen we helder maken dat, indien wij verwijzen naar de apostel Paulus, we dat niet doen in aanbidding en ontzag. Wij erkennen eenvoudig zijn plaats als de apostel der Heidenen. Wij aanbidden de Heere Jezus Christus en we verlangen Hem te verheerlijken en te verhogen.

Het is zeer belangrijk dat we gaan begrijpen welke plaats de apostel Paulus inneemt. U hebt de uitdrukking gelezen: “stelen van Petrus om Paulus te betalen”. Sommigen zullen ons er van beschuldigen dat we dat inderdaad doen. Als genade gelovigen leren we dat de kerk (Gemeente) van deze bedeling is begonnen met de bediening van de apostel Paulus en dit vertellen we geheel openhartig, **en dat is waar de wrijving ontstaat**, omdat in het overgrote deel van de christenheid geleerd wordt dat de Kerk (gemeente) van deze bedeling begon door de bemiddeling van de apostel Petrus.

Of het nu Katholiek of Protestants is, de meeste kerken geloven dat de apostel Petrus het instrument was om de huidige bedeling in te leiden. Wij behandelden dit reeds in hoofdstuk 2 alwaar we uitgelegd hebben dat de Kerk van deze bedeling niet met Pinksteren, dus met Petrus, begonnen is; deze bedeling begon eerst met de bediening van de apostel Paulus aan de Heidenen.

Aan hen die geloven dat de Kerk van deze bedeling is begonnen met Petrus is Paulus iets als een ondergeschikte persoonlijkheid geworden. Hij is dan gewoon een laatkomer in de Schrift om zo te zeggen een ‘nakomend aanhangsel’ en dat de bediening die hij had niet zo belangrijk was vergeleken met die van Petrus of van de andere Apostelen.

We zullen zien dat, als er iemand schuldig is aan stelen, wij het niet zijn omdat wij de onderscheiden bediening van de apostel Paulus benadrukken; het zijn eerder zij die Petrus het aanzien willen geven dat hij de informatie heeft voor deze bedeling. Ik geloof dat wat er werkelijk gebeurd is, is dat de mensen Paulus bestelen om Petrus te betalen.

Veel mensen stelen de kenmerkende positie van Paulus in het Lichaam van Christus, de Kerk van deze eeuw, door te zeggen dat Petrus die positie had. We zullen u hier aantonen dat, als we het Woord der Waarheid recht snijden, we niemand ook maar ergens van hoeven te bestelen.

We kunnen Paulus zijn gepaste respect in deze bedeling geven. En we kunnen Petrus zijn gepaste respect geven in de bedeling waarin hij leefde. We moeten zeer zorgvuldig zijn met het bestuderen van de Schriften zodat we deze twee programma's niet gaan vermengen.

We gaan kijken naar twee sleutelpassages om de posities te verklaren die een ieder van deze grote leiders is toevertrouwd in Gods programma onder de mensen. Voordat we naar deze passages gaan kijken moeten we een belangrijk feit vaststellen betreffende het woord “Kerk”.

We zullen dit woord van tijd tot tijd gebruiken in onze studie maar we moeten eerst de gemeenschappelijke misvatting ophelderen die in de meeste christelijke gemeenschappen wordt geloofd, en dat is: Dat iedere keer als het woord “kerk” in de Bijbel wordt gelezen het dezelfde betekenis heeft, of dat het steeds naar dezelfde groep mensen verwijst. We moeten eenvoudigweg gaan begrijpen dat dat niet het geval is. De Bijbel verwijst naar vele verschillende kerken. We zullen dit in het kort uitleggen. Ten eerste, in Hand.7, vinden we een verwijzing naar een kerk, maar het is in het geheel niet de kerk die het Lichaam van Christus wordt genoemd. Het is een andere kerk. Hand.7:38:

“Deze is het, die in de vergadering van het volk in de woestijn was met de Engel, Die tot hem sprak op de berg Sinai, en met onze vaders; die de levende woorden ontving, om ons die te geven”.

In deze tekst verwijst het woord “kerk”(vergadering) naar het volk Israël toen ze rondzwierven in de woestijn. En dat was zeker niet de kerk van deze bedeling. Dit was een andere kerk. Ziet u, het woord “kerk” (ecclesia) betekent simpelweg “uitgeroepen”, of “een uitgeroepen groep” of “een uitgeroepen vergadering”. Israël was een “uitgeroepen groep”. Ze waren uitgeroepen uit Egypte, ze waren uitgeroepen uit de wereld om een speciaal volk voor God te zijn. Wij, vandaag de dag, zijn “uitgeroepen”, een speciale groep mensen. Wij zijn uit de wereld geroepen, niet als een speciaal volk zoals Israël was, maar we zijn geroepen om een deel van het Lichaam van Christus te zijn. Zodoende zijn ook wij een kerk, maar we zijn geen Israël. Israël was een kerk maar ze waren niet het Lichaam van Christus. We moeten dat strikt gescheiden houden.

Hand.19 is een andere heenwijzing. Deze is interessant omdat het hier op een iets andere manier is vertaald. Hier is een ander woord voor “ecclesia”. Hand.19:32:
“Zij riepen dan de ene dit, de andere wat anders; want de vergadering (hier is het woord dat gebruikelijk wordt vertaald als “kerk”, de vergadering, de “uitgeroepen groep”) was verward”.

Welke “uitgeroepen” groep is dit? Het was boos gepeupel dat zich wilde ontdoen van de apostel Paulus, en toch worden ze een “uitgeroepen” groep genoemd. Ze waren een vergadering. Ik heb vaak gezegd dat, helaas, dit vers waarschijnlijk de beste omschrijving is van de meeste kerken dan enig ander vers dat we kunnen vinden.

“Zij riepen dan de ene dit, de andere wat anders; want de vergadering was verward en het merendeel wist niet, om wat oorzaak zij samengekomen waren”.

Maar dit was natuurlijk geen heenwijzing naar een kerk zoals wij ons een kerk voorstellen. Het verwees naar een menigte van oproerkraaiers.

In Kol.1 hebben we nog een heenwijzing naar een kerk. Dit is de kerk genaamd: “het Lichaam van Christus”. Kol.1:24:

“Die mij nu verblijd in mijn lijden voor u, en vervul in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn Lichaam, hetwelk is de gemeente (kerk)”.

Efeziërs noemt het op een tegenovergestelde manier. In Kolossensen wordt gezegd:
“Zijn Lichaam welke is de gemeente”.

In Ef.1:22-23 wordt gezegd:

“en heeft Hem de gemeente gegeven tot een hoofd boven alle dingen; welke Zijn lichaam is”.

Hoe het ook wordt gezegd, het is dezelfde waarheid: “Zijn lichaam, hetwelk is de gemeente” of “de gemeente welke Zijn lichaam is”. En dit is de kerk van de huidige bedeling.

In Matth.16 vinden we nog een andere heenwijzing naar de kerk. Maar wederom moeten we begrijpen dat in Mattheüs het niet de kerk is “welke Zijn lichaam is”. Welke kerk is het dan wel? Wordt er hier ook maar iets gezegd over de kerk die Zijn lichaam is? Niets daarover. In plaats daarvan verteld het ons dat dit het Koninkrijk is. Let op vers18:

“En ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel (hades) zullen haar niet overweldigen”.

Over welke kerk gaat het hier? Vers 19:

“En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen”.

We zullen zodra zien dat het Koninkrijk der hemelen geen heenwijzing naar de hemel zelf is maar naar het Koninkrijk op aarde: een hemels Koninkrijk; een hemelse regering hier op de aarde. Dus de kerk waarover hier gesproken wordt is de Koninkrijks kerk. Dit is de kerk die zal bestaan gedurende de duizendjarige regering van Christus als Christus komt om als Koning te regeren over het volk Israël en over de mensen der gehele wereld. Dat zal ook een kerk zijn.

Laat ons beginnen te spreken over Petrus en de Koninkrijks kerk. Het is niet te ontkennen dat Petrus een zeer speciale plaats heeft in deze kerk. Overdenk de voorgaande verzen van dit hoofdstuk in de Schrift. Matth.16:13-17:

“Toen nu Jezus gekomen was in de delen van Cesaréa Filippi, vroeg Hij Zijn discipelen, zeggende: Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen ben? En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elia; en anderen: Jeremia of één van de profeten. Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! Want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is”.

Christus zegt met andere woorden: jullie moeten iets gaan begrijpen dat niet begrepen kan worden op simpel menselijk nivo. Vlees en bloed hebben je niet geholpen om deze waarheid te begrijpen. Mijn Vader, Die in de hemelen is, heeft je geholpen om deze waarheid te verstaan. Even terzijde, dit is trouwens de wijze waarop wij iedere geestelijke waarheid begrijpen. De natuurlijke mens ontvangt niet de dingen die van de Geest van God zijn. Ze zijn dwaasheid voor hem. We moeten goddelijke hulp hebben om Gods waarheid te begrijpen. Dat is het punt waar het Woord van God, en de bediening des Geestes begint.

Wat bedoelde Christus in eerste instantie, toen Hij zei:

“gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen?”

De standaard uitleg, altans de uitleg waar ik mee ben opgegroeid, is de leer dat het hier om een woordenspel gaat. In feite heeft ook de Scofield uitleg deze visie.

Wanneer Hij Petrus aanspreekt zegt Hij letterlijk: “Petrus, jij bent een kleine steen”. Het Griekse woord “Petros” betekent een kleine steen en wanneer Hij zegt: “op deze rots”gebruikt Hij het woord “petra” hetgeen een grote fundatiesteen betekent. Deze opvatting is, naar ik geloof, de reactie van de Katholieke leer welke leert dat Petrus, tot en met vandaag, de fundatie van de Kerk is, en dat de tegenwoordige Paus een geestelijke afstammeling van Petrus is.

Het is interessant om op te merken dat, uitgaande van de standaard vereisten die gesteld zijn voor het Paus-schap, Petrus geen Paus kon zijn geweest. Heden tendage mag een Paus geen vrouw hebben, maar de Schrift verteld ons dat Petrus getrouwd was.

Ik geloof niet dat we simpelweg op een woordenspel mogen vertrouwen om dit probleem op te lossen. In feite, in zijn Griekse uitleg van het Nieuwe Testament maakt M.R. Vincent deze aantekening met betrekking tot het woord rots; “Het woord verwijst niet naar Christus als de rots onderscheiden van Simon als een steen, noch naar Petrus zijn belijdenis, maar naar Petrus zelf, in het besef van zijn voorafgaande belijdenis zoals beschreven toen hij verlicht werd door de Hemelse Vader.

De verwijzing van petra naar Christus is geforceerd en onnatuurlijk.

De voor de hand liggende verwijzing van het woord is naar Petrus. C.F. Baker legt in zijn commentaar uit: “Het is tevens mogelijk dat Christus deze woorden in het Aramees in plaats van in het Grieks heeft gesproken, als dat zo is dan is het niet mogelijk om in de Aramese taal onderscheid te maken tussen “petrus”, een kleine steen en “petra” als fundatiesteen”.

In iedere bedeling heeft God speciale bevoegdheden aan bepaalde mensen gegeven. Zeer zeker behoorden Mozes en Aäron, David en Paulus tot deze mensen met speciale bevoegdheden. Waarom wordt het dan van Petrus afgenomen aangaande de regering in het Messiaanse Koninkrijk? Wat deze geleerden zeggen is dat een woordenspel niet nodig is. Neem het gewoon zoals het er staat, en in het Grieks, de voorafgaande, dichtstbijzijnde, verklaring die hij maakt is “Petrus”, daarom zegt hij simpelweg: “jij bent Petrus, je bent een rots, jij bent een sterk persoon in deze Kerk. Ik ga mijn kerk op deze sterke fundatie bouwen”. Er is niets mis met hetgeen Paulus later in de brief aan de Efeziërs zegt dat wij gebouwd zijn op het fundament van de apostelen en de profeten. Hij verwijst hier niet naar Petrus of naar de twaalfen, maar er is niets mis mee als we de apostelen zien als deel van het fundament.

Ik geloof dat Christus hier zegt: “Ik ga deze Kerk op Petrus bouwen”. Maar over welke Kerk spreekt Hij? Hij spreekt over de Koninkrijks Kerk. Hoe weten we dat? Ik geloof dat we dat kunnen bewijzen door de volgende door Hem gedane verklaring. Vers 18 vervolgd met: “en de poorten der hel (Hades) zullen haar niet overweldigen”.

De traditionele uitleg van dit tekstgedeelte is dat de poorten der hel (Hades) verwijzen naar de autoriteit of krachten van Satan of de krachten van het kwaad. Maar wij willen aantonen dat dat, om vele redenen, onmogelijk waar kan zijn.

Ten eerste: het vertaalde woord “Hel” is in het Grieks “Hades”. “Hel” en “Hades” zijn twee verschillende zaken. “Hel” is in het Engels onze normale terminologie dat verwijst naar “de poel des vuurs”, de uiteindelijke plaats voor alle ongelovigen, het eeuwige vuur van de hel. Maar Hades is slechts een tijdelijke plaats waar de gelovigen van het Oude Testament na hun sterven heengingen. Hades is “de plaats van de doden”. In Oud Testamentische tijden, beide, gelovigen en ongelovigen, gingen naar de Hades. Ze eindigden in deze plaats van de doden.

Ten tweede, wat bedoelt Hij wanneer Hij zegt: “de poorten der hel (Hades) zullen haar niet overweldigen”.

We hebben een gelijksoortige vermelding in Jesaja en dat zal enig inzicht geven in wat Hij hier zegt. Op onze boerderij hadden we veel poorten, en een deel van mijn verantwoordelijkheid was om zeker te stellen dat de poorten gesloten waren. Het eerste wat mijn vader me vroeg als ik terug kwam van mijn werk, met koeien en schapen, was: “heb je de poorten gesloten?”. Waarom was dat zo belangrijk? Welnu, vader zei dat, als ik de poorten

vergeten zou dicht te doen, de dieren het als het ware konden ruiken. Ze zullen, voordat je er erg in hebt, buiten de poort zijn. En ik zou ze weer op moeten sporen en binnen de poort zien te krijgen. Wat is een poort? Dat is de plaats waardoor je binnen en buiten een omheining gaat.

Hizkia was één van de koningen die verteld werd dat hij sterven zou en toen vroeg hij om uitstel en hij kreeg dat. Zie [Jesaja 38:9-10](#):

“Dit is het schrift van Hizkia, koning van Juda, toen hij ziek geweest en van zijn ziekte genezen was. Ik zeide: Vanwege de afsnijding van mijn dagen, zal ik tot de poorten van het graf ingaan”.

“Sheol” is het Hebreeuwse woord voor Hades. Dus vinden we hier dezelfde vermelding. Ik zal tot de poorten van het graf ingaan. Wat waren de poorten van de Hades? Daar waar ze de Hades ingaan.

Als dat nu de plaats is waar ze de Hades ingaan veronderstel ik dat je er daardoor ook weer uit moet komen. Ik geloof dat dit exact is waar Christus over spreekt wanneer Hij zegt dat de poorten van de hel (Hades) niet zullen zegevieren over de kerk (gemeente). Waarom zei Hij dat? Omdat, wanneer Christus Zijn Koninkrijk opricht, zullen daar niet alleen de dan levende mensen, die door de grote verdrukking zijn komen, ingaan, maar ook: Oud Testamentische gelovigen, Koninkrijks gelovigen, de twaalf apostelen die uit de doden opgewekt zullen worden.. En dan zullen letterlijk de poorten van de hel (Hades) open gaan om op dat tijdstip de bewoners vrij te laten en de Oud Testamentische en Koninkrijks heiligen zullen de hel (Hades) verlaten en ingaan in het Koninkrijk dat Christus zal oprichten. En de poorten der hel (Hades) zullen niet zegevieren over dat Koninkrijk. God zal die poorten openen, en zij zullen er uit komen. Dit is het waar de poorten der hel (Hades) naar verwijzen.

De derde sleutel, of verklaring vinden we in [Matth.16:19](#)- de sleutelen van het Koninkrijk der Hemelen. Wat is het Koninkrijk der Hemelen? Het is de goddelijke regering die Christus zal uitoefenen op aarde gedurende het millennium, de duizendjarige regering van Christus. In [Matth.19:27-28](#), zult u zien dat de apostel Petrus, en alle andere apostelen, een belangrijke plaats hebben in deze regering.

“Toen antwoordde Petrus, en zeide tot Hem: Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U gevolgd, wat zal ons dan geworden? En Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op de troon van Zijn heerlijkheid, **dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls**”.

Het Koninkrijk der Hemelen is die goddelijke regering. Petrus zal in die regering een belangrijke plaats innemen.

Christus zegt dat Hij Petrus sleutelen zal geven. Over welke sleutelen spreekt Hij? Ik geloof dat dat wordt uitgelegd in de tweede helft van [Matth.16:19](#):

“En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der Hemelen; **en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn**”.

Wat is het dan wat Petrus zal binden en wat hij zal ontbinden? Ga naar [Matth.18:15](#). We komen nu tot het woord “kerk” (ecclesia) en we moeten bedenken dat we in de context van het boek Mattheüs moeten blijven. Velen lezen de kerk (gemeente), welke Zijn lichaam is, in

deze passage. Maar er staat nergens dat deze kerk (gemeente) Zijn Lichaam is. Welke is dan de kerk die alreeds is geopenbaard in Mattheüs? De Koninkrijks Kerk. Houdt dat in gedachten als u deze passage leest. Matth.18:15-16:

“Maar indien uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga heen en bestraf hem tussen u en hem alleen; indien hij u hoort, zo hebt gij uw broeder gewonnen. Maar indien hij u niet hoort, zo neem nog één of twee met u; opdat in de mond van twee of drie getuigen alle woord besta”.

Gedurende de regering van Christus in het Koninkrijk zullen het volk Israël en de gehele wereld worden teruggeplaatst onder een wettelijk systeem.

De Oud Testamentische Wet zal weer worden ingesteld, het zal echter iets anders worden toegepast. De Wet zal **in** de harten van het volk Israël worden geplaatst, ze zijn dan niet **onder** de Wet maar de Wet is **in** hen. (Jer.31:33). Het zal echter dezelfde Wet zijn.

Als volgens de Wet iemand is beschuldigd van een misdaad, wat zegt dan de Wet van Mozes wat vereist is om de misdadiger te overtuigen? Twee of drie getuigen. Dit is hetgeen Christus zegt als Hij spreekt over de Koninkrijks regereing waar Hij hetzelfde naar voren brengt.

Matth.18:17-19:

“En indien hij hun geen gehoor geeft, zeg het de gemeente”.

Welke kerk (gemeente)? De Koninkrijks Kerk (gemeente).

“en indien hij ook de gemeente geen gehoor geeft, zo zij hij u als de heiden en de tollenaar. Voorwaar zeg Ik u: Al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemel ontbonden wezen. Weer zeg Ik u: Indien er twee van u samenstemmen op de aarde, over enige zaak, die zij zouden mogen begeren, dat die hun zal geschieden van Mijn Vader, Die in de hemelen is”.

Dit vers wordt vaak misbruikt door het uit de kontekst te nemen. Hoe vaak hebben we niet gehoord: ‘och, als er nu maar twee of drie waren die over een bepaalde zaak eenstemmig waren dan zou God het voor hen doen”. Het is alsof de mensen een radeermes nemen om dit vers er precies uit te snijden zonder te letten op alles er omheen. Ze nemen dat vers omdat het zo goed klinkt. Laten er twee of drie voor bidden en we zullen het krijgen! Gegarandeerd! Praat de Heer hierover in deze kontekst? Nee! Hij spreekt over twee of drie rechters in het Koninkrijk, die het lot bepalen van iemand die een overtreding heeft begaan.

“Als uw broeder tegen u gezondigd heeft”.

En wat zegt Hij dan?

“Indien er twee van u samenstemmen op aarde, over enige zaak”.

Waarover “samenstemmen?”. Of deze persoon “gebonden” of “ontbonden” moet worden. Als twee of drie van jullie het daarover eens zijn zal dat gebeuren.

In vers 20:

“Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen”.

Ik ben opgegroeid in een kleine kerk en op woensdagavond waren er soms maar twee of drie mensen aanwezig, en wat werd er dan steevast gelezen? We gingen rechtstreeks naar deze tekst. Waar twee of drie vergaderd zijn daar is de Heer en dus hoeven we ons geen zorgen te maken dat niet velen aanwezig zijn. Is dat nu hetgeen dit vers duidelijk wil maken? Nee! De tekst spreekt over twee of drie getuigen die samen zijn gekomen om vonnis uit te spreken over deze man. En wat zegt Christus?

“Daar ben Ik in het midden van hen”.

Waarom? Omdat Hij op dat moment de Koning is. Hij zal dit onderzoek persoonlijk bezoeken en Hij zal daar zijn om Zijn zegel te zetten op de beslissing.

Hoe ver reiken deze beslissingen? Wat houdt dat allemaal in? We spreken over serieuze zaken. Dit heeft alles van doen met sleutelen van het Koninkrijk die aan de apostel Petrus gegeven zijn. Joh.20:19-23:

“Toen het dan avond was, op die eerste dag der week, en toen de deuren gesloten waren, waar de discipelen vergaderd waren uit vrees voor de Joden, kwam Jezus en stond in het midden, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden! En dit gezegd hebbende, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan werden verblijd, toen zij de Heere zagen. Jezus dan zeide weer tot hen: Vrede zij ulieden, gelijk Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook u. En toen Hij dit gezegd had, blies Hij op hen, en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest. **Zo gij iemands zonden vergeeft, die worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, die zijn zij gehouden”.**

Hoeveel bevoegdheid was aan Petrus en aan de andere apostelen gegeven? Hun was de bevoegdheid gegeven beslissingen te nemen aangaande de vergeving van zonden.

U zult van bepaalde kerken horen, beide, Katholieke en sommige Protestantse, dat ze zich, uitgaande van dit vers toeëigenen en zeggen dat er tegenwoordig mensen zijn, geestelijken en kerkleiders, die de macht hebben om de door mensen begane zonden te vergeven of weg te doen. Hierop is een groot theologies systeem gebouwd. Dit is een tragedie want als ze simpelweg het Woord der Waarheid recht sneden dan zouden ze weten dat dit niet voor de huidige bedeling is.

In de eerste hoofdstukken van het boek Handelingen voerde Petrus dit leiderschap uit en vaak lezen we dat Petrus opstond met de elven. Hij had die macht. Herinnert u zich Ananias en Safira? Petrus wist dat ze hadden gezondigd, en ze vielen dood neer. Hij had een grote bevoegdheid!

Laat ons nu naar Paulus gaan in de Genade Kerk, of beter gezegd de Kerk welke is Zijn Lichaam, het Lichaam van Christus. Het is niet te ontkennen dat aan Petrus een grote bevoegdheid is gegeven. Hij had een grote en belangrijke positie in het programma van God. Maar het is evenzo vanuit de Schrift duidelijk dat aan Paulus een hoge positie van bevoegdheid is gegeven in God's programma. Deze positie is omschreven in 1Kor.3.

Let ten eerste op de verklaring die Paulus geeft dat hij de wijze bouwmeester is, 1Kor.3:9:
“Want wij zijn Gods medearbeiders; Gods akkerwerk, Gods gebouw zijt gij”.

In vers 10 pakt Paulus dit idee op dat wij Gods gebouw zijn en verklaart waar wij staan in Gods programma.

“Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester”.

Paulus gaat toelichten wat hij bedoeld wanneer hij zegt dat wij Gods gebouw zijn. Hij gebruikt het woord “bouwmeester”. Dat is in het Grieks “architekton”. U zult hierin het Nederlandse woord “architect” herkennen. Paulus zegt letterlijk: “volgens de genade, die God hem heeft gegeven”, niet de genade die we allemaal krijgen, hij spreekt over de bijzondere Bedeling der Genade, de bijzondere openbaring van de verborgenheid. Hieruit leren we dat

de apostel Paulus de eigenaar is van de blauwdrukken van deze bedeling. Hij is de architect. Hij heeft de plannen. Ik zeg niet dat hij de plannen heeft gemaakt. In feite legt hij zeer duidelijk uit dat hij de plannen van iemand anders heeft gekregen, namelijk van de Heer.

1Kor.9:17:

“Want indien ik dat gewillig doe, zo heb ik loon, maar indien onwillig, de uitdeling is mij evenwel toebetrouwd”.

Omdat Paulus zegt dat hij de architect is, is hij degene die de plannen en de blauwdrukken heeft. Vanwaar kreeg hij de plannen? God gaf ze hem. “Een bedeling is mij gegeven”.

Welke positie heeft hij? Hij heeft de positie als bezitter van de blauwdrukken. Als we iets willen weten aangaande deze bedeling dan vinden we dat in de brieven van Paulus want die zijn bestemd voor de huidige bedeling. Dan, als wijs bouwmeester, geeft Paulus de inrichting aan voor de Kerk van deze bedeling. Enige voorbeelden hiervan: 1Kor.4:16:

“Zo vermaan ik u dan; Weest mijn navolgers”.

1Kor.11:1:

“Weest mijn navolgers, gelijk ook ik van Christus”.

Wij zijn navolgers van Christus, maar volgen we dan Christus na zoals Petrus Christus navolgde? Dat kunnen we maar beter niet doen. We zouden in het verkeerde programma terecht komen, de verkeerde bedeling. Wij volgen Christus zoals Paulus dat deed als de openbaarder van de nieuwe bedeling.

Eveneens in 1Kor.14:37:

“Indien iemand meent een profeet te zijn, of geestelijk, die erkenne, dat, hetgeen ik u schrijf, geboden des Heeren zijn”.

Ook hier bevestigt Paulus opnieuw dat hij zijn informatie van Christus heeft ontvangen.

Fil.3:17:

“Weest mede mijn navolgers, broeders, en merkt op hen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt”.

En ook in Fil.4:9:

“Hetgeen gij ook geleerd, en ontvangen, en gehoord, en in mij gezien hebt, doet dat; en de God des vredes zal met u zijn”.

Verheft Paulus zich hier in trots? Nee, hij vertelt ons eenvoudig dat God iets bijzonders aan hem heeft geopenbaard en dat dat onze navolging waard is.

Hoe zit het nu met het fundament van het Lichaam van Christus? In de Koninkrijks Kerk zagen we dat Petrus een deel van dat fundament was. In de Genade Kerk of de Kerk welke Zijn Lichaam is, zegt Paulus in 1Kor.3:10:

“Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop”.

Velen zullen wijzen op vers 11 en zeggen:

”Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus”.

Hoe kan Paulus nu zeggen dat hij het fundament gelegd heeft terwijl Christus alreeds, voor Paulus tijd, gepredikt is als zijnde het fundament? Petrus heeft over Christus gepredikt. Het verschil is dit: het is de manier waarop!

Ze predikten beiden Christus. Petrus predikte Christus volgens “Profetie”. Paulus predikte Christus volgens de openbaring van de “Verborgenheid” (Rom.16:25). Ze predikten dus geen twee van elkaar verschillende Christussen, ze predikten twee verschillende periodes van Christus Zijn werk. Toen Christus op aarde was bereidde Hij Israël voor op het Koninkrijk. Toen Christus naar de Hemel terugging openbaarde Hij een nieuwe boodschap om het Lichaam van Christus voor te bereiden voor de Hemel. Paulus legde het fundament van Christus volgens de openbaring van de “Verborgenheid”.

Laten we, voor een moment, Paulus zijn bevoegdheid onderzoeken. Bedenk dat onder het Koninkrijksprogramma Petrus de bevoegdheid was gegeven om zonden te vergeven en nu vinden we dat die bevoegdheid nimmer aan de apostel Paulus is gegeven. Vanwaar dit verschil? Hiervoor vinden we een belangrijke verklaring in 1Tim.2:5:
“Want er is één God, en er is ook één Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus”.

In de huidige bedeling hebben we niet een menselijke middelaar nodig, daarom zijn er vandaag de dag geen priesters, er is eenvoudig de Heer Jezus Christus, de enige Middelaar. Er is momenteel geen mens op aarde die zonden kan vergeven, die de bevoegdheid heeft om te zeggen: u bent vergeven. Er is geen enkel individu die die macht over u heeft. Alleen de Heer Jezus Christus heeft die positie in deze bedeling.

Dat betekent echter niet dat de apostel Paulus in het geheel geen bevoegdheid heeft in deze bedeling. In feite heeft hij veel bevoegdheid. Als we bijvoorbeeld op willen zoeken waar we Gods ‘marsorders’ en instructies voor deze bedeling kunnen vinden, waar gaan we dan naar toe? Gaan we naar Petrus en de Koninkrijks Kerk? Dat moesten we maar niet doen! We moeten naar de Apostel Paulus en het Lichaam van Christus gaan. Als we op willen zoeken hoe we in de lokale kerk “discipline” en “handelen” moeten toepassen, gaan we dan naar de Apostel Petrus? Nee. Vandaag de dag gaan we naar de Apostel Paulus als zijnde de ontvanger van de grote openbaring van de “Verborgenheid”.

Bestelen we nu Petrus van iets? Nee, we bestelen hem niet. Waarschijnlijk geven we hem meer respect dan veel mensen die deze dingen niet begrijpen. We erkennen dat aan Petrus een grote bevoegdheid was toevertrouwd, de macht en bevoegdheid om zonden te vergeven. Uiteindelijk vergeeft God zonde, maar op dat moment verkoos Hij om een menselijk instrument te gebruiken om de vergeving mede te delen. Aldus bestelen we Petrus niet. Paulus is degene die in deze bedeling bestolen is.

Ik wil besluiten met een illustratie die ons kan helpen te begrijpen wat er heeft plaats gevonden. Laten we voor een moment onze verbeelding laten spreken en laten we zeggen dat we millionaire zijn. U wil een nieuw huis bouwen dus zoekt u een stuk bouwgrond op, huurt een aannemer en arbeiders in. U geeft de specificaties en zegt: “Voer het uit want ik wil een nieuw huis gebouwd hebben”. Na een aantal weken gaat u bij de bouw kijken en ziet de arbeiders limonade drinken onderwijl leunende op hun schoppen, dan zegt u: ”Wacht even, op deze manier komt er niets van terecht”. Daarom huurt u andere arbeiders in en laat hun aan het werk gaan, maar ook nu komt er niets van terecht. U besluit dat u op deze manier nergens komt en gaat naar de andere kant van de stad om een ander huis te bouwen. Om niet in

herhaling te vallen besluit u om een ander bouwterrein en een andere aannemer en andere arbeiders in te huren. U bouwt een tweede huis. Als het gereed is gaat u er in wonen en na verloop van tijd trekt u zich terug en probeert enige verwanten van het eerste huis te vinden en start het bouwproces om het huis opnieuw te bouwen.

Dit is wat er gebeurde. God bouwde een huis. Hij begon het huis Israël te bouwen. Hij begon met het bouwen, volgens het programma van het Koninkrijk. De leiders van dat Koninkrijk verwierpen het Koninkrijk echter en daarom verving Hij ze, inclusief de Twaalf Apostelen. Christus zei in Matth.21:43:

“Daarom zeg Ik u, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en aan een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt”.

Hij gaf het aan de Apostelen die dienden en arbeiden doch de mensen sloegen er geen acht op. Als gevolg hiervan leren, onterecht, veel christenen dat God de Kerk de bouw van dat huis laat overnemen.

Maar de waarheid is dat God dat huis (Israël) voor een tijd gaat verlaten terwijl Hij in de tussentijd een geheel nieuw huis gaat bouwen. Dat is de Bedeling der Genade en de Apostel Paulus is de nieuwe aannemer, de nieuwe architect. Het “Lichaam van Christus” zijn de nieuwe arbeiders. Als God gereed is met dit huis in deze bedeling zal Hij terugkeren om het huis, bestemd voor Israël, opnieuw te bouwen.

In de Bijbel vinden we twee van elkaar verschillende huizen, twee verschillende programma's, twee verschillende leiders: de Apostel Petrus voor de Koninkrijks Kerk en de Apostel Paulus voor de Kerk welke is Zijn Lichaam. Houdt dit strikt gescheiden en laat ons een ieder van hen niet beroven van hun plaats in Gods programma..

Studievragen.

- 1)-Waarom worden genadegelovigen soms beschuldigd van: “Petrus bestelen om Paulus te betalen?”.
- 2)-Identificeer de vele “kerken” genoemd in de volgende passages:
Hand.7:30-; Hand.19:32-; Kol.1:24-; Ef.1:22,23-; Matth.16:18,19-.
- 3)-Verklaar “op deze rots” in Matth.16:18.
- 4)-Wat betekent de uitdrukking: “de poorten der hel (Hades) zullen haar niet overweldigen”.
- 5)-Bespreek “de sleutelen van het koninkrijk” en het “binden” en het “ontbinden”.
(Zie ook Matth.18 en Joh.20).
- 6)-In welke betekenis is de Apostel Paulus de “wijze bouwmeester” in deze bedeling.
- 7)-Welk fundament legde Paulus?
- 8)-Omschrijf de bevoegdheid van Paulus in deze bedeling.

HOOFDSTUK 4.

WELK EVANGELIE? KONINKRIJK OF GENADE?

Laten we doen alsof we vandaag op reis gaan. U pakt bij het treinstation of bij een reisbureau een reisbrochure. U zoekt de lokatie uit waarheen u wilt reizen, een prachtige plaats, of een plek waar u kunt relaxen. U ziet dat de trein vertrekt op 26 september en aldus maakt u uw plannen. De brochure vermeldt dat u niet hoeft te reserveren, ga gewoon naar het treinstation. U komt die bepaalde dag bij het treinstation en vraagt hoe laat de trein vertrekt, de man achter de balie antwoordt: “Die trein is gisteren vertrokken”. Maar is het vandaag dan niet de 26-ste? “Jazeker, het is de 26-ste”. “Kijkt u maar in de brochure. Hier staat dat de trein vertrekt op de 26-ste”. “Neem me niet kwalijk, dit is de brochure van vorig jaar. Dit jaar vertrekt de trein op de 25-ste, dus ben ik bang dat u hem heeft gemist.

Laat ons dit korte verhaal even overdenken. U had het volste vertrouwen in hetgeen de brochure zei. Bovendien was hetgeen in de brochure stond 100% waar voor het jaar waarvoor het was bedoeld. Maar hebben al deze dingen iets veranderd aan het feit dat u de trein heeft gemist? Nee, in het geheel niet. De brochure bevatte in het geheel geen fouten. Het was exact goed voor de vorige reis. U geloofde dat hetgeen de brochure zei volledig waar was. Maar omdat de brochure niet voor dit jaar was heeft u de trein gemist.

Ik geloof dat er vandaag de dag een tragische parallel is met betrekking tot de behoudenis. Vandaag de dag zijn er miljoenen mensen, je zou ze zelfs religieus kunnen noemen, die een grote hoeveelheid geloof hebben. Ze hebben geloof in een boodschap die waar is, zelfs Schriftuurlijk. En toch, als die boodschap niet voor vandaag is, dan vrees ik dat ze de reis naar de hemel alsnog zullen missen.

Onze studie gaat over de twee evangelieën die in de Schrift worden gevonden: het evangelie van het Koninkrijk en het evangelie der genade Gods. Deze beide boodschappen zijn 100% waar. Ze zijn een deel van de Schrift, het Woord van God. Ze zijn waar. Veel mensen hebben vandaag de dag geloof in één of meer van deze boodschappen. Maar, als ze geen geloof hebben in de juiste boodschap voor deze bedeling, missen ze dan de trein?

Veel religieuze mensen geloven vandaag wel iets. Toegegeven dat velen van hen dingen geloven die niet in de Bijbel worden gevonden. Maar velen van hen geloven dingen die wel in de Bijbel staan, maar dat bestemd is voor een andere eeuw. U zou kunnen zeggen: God verandert nooit. Ik dacht dat de Bijbel zegt dat: “Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en in eeuwigheid”. (Hebr.13:8).

Dat is terecht, dat is Hij. Maar terwijl het karakter van God nimmer veranderd, Zijn manier van werken wel. Dat is iets dat we moeten gaan begrijpen willen we de Schriften verstaan. Gods karakter veranderd nimmer, Hij zal altijd dezelfde liefhebbende, genadige en barmhartige God zijn die Hij altijd al is geweest. Maar Zijn methodes van het uitdelen van die genade en werken en omgang met mensen zijn wel veranderd. We hebben alreeds enige van deze veranderingen gezien. We hebben gepraat over de sleutel tot het verstaan van de Bijbel. We hebben aangegeven dat, om de Bijbel te begrijpen, we gehoorzaam moeten zijn aan hetgeen de Bijbel over zichzelf zegt. 2Tim.2:15: “U moet het Woord der Waarheid recht

snijden”. U moet onderscheid maken tussen de verschillen die we, van eeuw tot eeuw, of van bedeling tot bedeling, vinden in de Schrift.

Ook hebben we uitgelegd dat de bedelingen zijn veranderd. We herkennen vele bedelingen. Sommigen verdelen ze in zeven stuks. Er zijn vier fundamentele veranderingen van de Heidenen van voor de torenbouw van Babel tot het werken onder de Joden van Abrahams tijd af, en dan weer terug naar de Heidenen gedurende de huidige bedeling onder de bediening van Paulus, en tenslotte, na de opname, zal God Zijn aandacht weer op de Joden richten.

Ook merkten we de voortschrijdende openbaring op, die we in de Schrift vinden. God gaf het gehele Woord niet in één keer maar Hij openbaarde het voortschrijdend. Hetgeen Hij openbaarde in vorige tijden is niet noodzakelijkerwijs de boodschap die Hij van ons vraagt om te gehoorzamen en te geloven in deze bedeling. Zijn openbaring is voortgaand.

We hebben gezien dat de belangrijkste verdeling van de Schrift niet is die tussen het Oude en het Nieuwe Testament; maar veeleer is de belangrijkste verdeling van de Schrift die tussen “**Profetie**” en “**Verborgenschap**”. We moeten dit opnieuw benadrukken. We moeten Gods profetische programma, die Hij heeft gesproken door de mond van de heilige profeten vanaf het moment dat de wereld begon, niet verwarren met Zijn “Verborgenschap” programma dat verborgen was gehouden van “voor de wereld begon”. **Deze twee moeten we strikt gescheiden houden.**

We hebben aangetoond dat Petrus en Paulus de twee grote leiders zijn in Gods plan voor twee van elkaar verschillende bedelingen. Aan de Apostel Petrus waren, met Christus’s woorden, de sleutelen gegeven van het Koninkrijk der Hemelen. Het Koninkrijk der Hemelen verwijst naar de aardse regering van de Heer. Hem, Petrus, was het leiderschap gegeven.

Aan de andere kant was aan de Apostel Paulus, als de Apostel der heidenen, de bediening van het Lichaam van Christus gegeven. Hij legde het fundament volgens 1Kor.3. Daar wordt gezegd dat hij een wijs bouwmeester, of architect, was om het fundament te leggen en Christus te prediken, niet volgens Zijn aardse bediening maar Christus in Zijn verhoging: het prediken van Jezus Christus volgens de openbaring van de verborgenschap.

We hebben deze twee grote **boodschappers** tegenover elkaar gesteld en nu gaan we de twee grote boodschappen tegenover elkaar stellen: de boodschap van het Evangelie van het Koninkrijk en de boodschap van het Evangelie der Genade Gods.

Ten eerste moeten we onze terminologie verduidelijken. We hebben duidelijk gemaakt dat het woord “kerk” niet altijd dezelfde inhoud heeft. Soms wordt het woord “kerk” toegepast op het Oud Testamentische Israël-Hand.7, de “kerk” in de woestijn.

En soms wordt het woord “kerk” toegepast op de toekomstige Koninkrijks Kerk zoals de Heer dat tegen Petrus zei zoals we zojuist aanhaalden, door hem de sleutels van het Koninkrijk te geven. “Ik zal Mijn Kerk bouwen” en de poorten van de hel (Hades) zullen op een bepaalde dag worden geopend om de Oud Testamentische heiligen vrij te laten en in te voeren in dat Koninkrijk. Dat zal ook een kerk zijn.

Maar Paulus is de enige die spreekt over de Kerk welke Zijn Lichaam is of ook wel: het Lichaam van Christus. Dat is de Kerk waar wij momenteel deel van uitmaken in deze bedeling. We spreken hier **niet** van de lokale, zichtbare uitdrukking van de lokale

vergadering; maar we spreken over de Kerk in het algemeen, het Lichaam van Christus bestaande uit alle ware gelovigen van deze bedeling.

Laten we beginnen met het uitleggen van het woord “evangelie” dat, evenals het woord “kerk”, niet altijd dezelfde inhoud heeft in de verschillende delen van de Bijbel. God heeft het niet aan onze eigen grillen overgelaten om te beslissen wat het betekent. Vele keren is het woord “evangelie” verbonden met een verklarende uitdrukking. Bijvoorbeeld de twee alreeds genoemde: het Evangelie van het Koninkrijk. God heeft zeer duidelijk aangegeven, dat het niet zomaar een evangelie is waarnaar Hij verwijst, het is het Evangelie van het Koninkrijk. Dan maakt de Apostel Paulus in Hand.20 een heenwijzing naar het Evangelie der Genade Gods. We zullen zien dat het hier om twee verschillende zaken gaat.

HET EVANGELIE VAN HET KONINKRIJK.

Onder deze aanduiding willen we twee belangrijke sleutels overwegen van het Evangelie van het Koninkrijk. We willen kijken naar de bediening van Johannes de Doper, we zullen dan zien dat de Heer Jezus Christus hetzelfde predikte als Johannes de Doper, namelijk: het Evangelie van het Koninkrijk. We lezen in Matth.3:1en2:

“En in die dagen kwam Johannes de Doper, predikende in de woestijn van Judéa, En zeggende: Bekeert u; want het Koninkrijk der Hemelen is nabij gekomen”.

De eerste en grootste vereiste van het Evangelie van het Koninkrijk is: “bekering”.

Als we deze twee voornaamste vereisten verder uitwerken wil ik bij voorbaat zeggen dat we niet suggereren dat ze geen geloof behoeften te hebben. God vereist geloof in iedere bedeling. (Hebr.11:6). Toegegeven dat er geloof geweest is in verschillende dingen, maar Hij vereiste altijd geloof. Als we dus over deze twee vereisten gaan spreken moeten we begrijpen dat “geloof” dit alles moet doordringen.

Maar buiten dat zien we dat ze zich moesten bekeren. Johannes predikte dat en Christus predikte dat. Matth.4:17:

“Van toen aan heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u; want het Koninkrijk der Hemelen is nabij gekomen”.

Waarom was bekering zo’n belangrijk punt van het Evangelie van het Koninkrijk? Het antwoord is: Het verbond was aan Israël gegeven. Terug in de tijd heeft God een verbond met Abraham gemaakt. Hij ging voort te openbaren, (wederom voortschrijdende openbaring), bepaalde dingen aan dat verbond toevoegende maar veranderde nimmer de fundamentele belofte van dat verbond.

Toen Israël haar reis door de geschiedenis vervolgde begon ze zich af te wenden van het verbond. God had beloofd dat indien ze het verbond zouden verlaten ze in gevangenschap zouden gaan, ze zouden worden verstrooid, en er zouden bepaalde dingen met hen gebeuren. Maar als ze terug zouden keren naar het verbond en die onderhouden zou God hen herstellen en Hij zou opnieuw hun God zijn en zij zouden opnieuw Zijn volk zijn. Maar een vereiste was dat ze terugkeerden naar het verbond.

Wat betekent het om naar iets terug te keren? Zich bekeren! Dat is wat bekering is. Israël ging in de verkeerde richting. Israël werd verondersteld zich naar God te keren, naar het verbond, maar ze hadden zich omgekeerd om een andere weg te gaan. Aldus was hun

grootste behoefte, in de tijd dat Christus kwam, zich om te keren, om hun denken te veranderen. Het Griekse woord voor bekering betekent “een verandering van denken”. Israël, die de verkeerde weg was opgegaan, moest één belangrijke boodschap horen “bekering”, draai je om, ga die andere weg, keer terug naar het verbond. Daarom vinden we “bekering” beklemtoond onder de bediening van het Evangelie van het Koninkrijk.

Voor alle duidelijkheid, ook Paulus spreekt over bekering. We suggereren niet dat er in deze bedeling geen plaats is voor bekering. Maar wat we in de bediening van Paulus vinden is dat “geloof” de boodschap van bekering ver overschaduwde.

Als we het theologisch zouden benaderen dan zouden we ontdekken dat het in deze bedeling voor een persoon onmogelijk is zich te bekeren tenzij men reeds een gelovige is.

Maar aangaande Israël: zij waren reeds in een verbondsrelatie met God. Maar ze wandelden niet in overéénstemming met het verbond. Maar dat verandert het feit niet dat ze met God in een verbondsrelatie waren; daarom was bekering hun grootste nood.

Een tweede vereiste van het Evangelie van het Koninkrijk is de doop. Daar bedoel ik de waterdoop mee. Mark.1:4:

“Johannes was dopende in de woestijn, en predikende de doop der bekering tot vergeving der zonden”.

Er zijn vandaag de dag velen die geloven in het praktiseren van de waterdoop en velen van hen zeggen: “Maar we preken geen waterdoop. We prediken Christus en nemen de waterdoop terloops mee”. Johannes predikte de doop.

We moeten de Schrift nemen voor wat het zegt en we moeten begrijpen dat Johannes reeds het Evangelie van het Koninkrijk predikte. Onder het Evangelie van het Koninkrijk was het dopen met water, of het wassen met water, een vereiste voor de vergeving der zonden.

Waarom? Omdat het een uitdrukking van geloof was.

Als je geloof had gehoorzaamde je de boodschap, en de boodschap in die bedeling was om gedoopt te worden. Daarom predikte Johannes de doop. Dit moeten we vertellen aan onze vrienden die zeggen dat ze wel dopen maar de doop niet prediken. Johannes predikte de doop omdat het voor die mensen in die bedeling essentieel was; het was nodig!

Mark.16:15:

“En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen”.

Hij vertelt ons niet welk Evangelie. Maar als we de regels voor het “uitleggen” volgen, interpreteren we een woord in zijn context en aldus in de context van de vier Evangelieën, en welk Evangelie vinden we dan? We vinden het Evangelie van het Koninkrijk. Tot nog toe hebben we nergens het Evangelie der Genade Gods geïntroduceerd zien worden. Wanneer het dus zegt: “Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen”, moeten we terug gaan om te zien welk Evangelie ze hebben gepredikt. Het was het Evangelie van het Koninkrijk.

Mark.16:16:

“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden”.

Velen verzwakken dit, al dan niet opzettelijk, door te zeggen dat de tweede helft van dit vers alleen maar zegt: “maar hij die geloofd zal niet verdoemd worden”. Het vers zegt ook niet:

“hij die niet gedoopt is zal veroemd worden”. Maar waar wij op moeten wijzen is dat het eerste deel van het vers zegt dat hij die “geloofd EN is gedoopt” zalig zal worden. Onder het Koninkrijks Evangelie was de doop vereist voor behoudenis als een antwoord op geloof, of een uitdrukking van geloof.

Enkel om het feit dat in het tweede deel van vers 16 de doop niet wordt genoemd maakt het eerste deel van het vers daarom niet ongeldig. Het is nog steeds waar. In die bedeling gold: “hij die geloofd en gedoopt is zal zalig worden”.

De reden waarom hij in het tweede deel van vers 16 het “dopen” niet noemd is gelegen in het feit dat als iemand in die bedeling niet geloofde, welk voordeel lag er dan in het zich laten dopen? Er zou waarschijnlijk helemaal geen voordeel zijn en daarom hoeft de doop in de tweede helft van vers 16 niet genoemd te worden.

Als de apostel Petrus tot Israël predikt vinden we nog steeds deze twee gedachten bijéén en hij voegt ze samen in: “bekeren en dopen”. Hand.2:36:
“Zo wete dan zeker **het ganse huis Israëls**,.....”.

Op dit punt is dit geen boodschap aan de Heidenen, het is de boodschap aan Israël. Verse 38:
“En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen”.

Dit zijn de twee belangrijkste vereisten, de sleutels, van het Koninkrijks Evangelie zijn “Bekering en doop”, dit alles natuurlijk gedaan in geloof.

Laat ons nu naar vier unieke punten van het Evangelie van het Koninkrijk gaan kijken. De eerste is lichamelijke genezing. Matth.4:23-24:

“En Jezus ging geheel Galiléa rond, lerende in hun synagogen en predikende het Evangelie van het Koninkrijk, en genezende alle ziekte en alle kwaal onder het volk. En Zijn gerucht ging van daar uit in geheel Syrië; en zij brachten tot Hem allen, die kwalijk gesteld waren, met verscheidene ziekten en pijnen bevangen zijnde, en door de duivel bezeten, en maanzieken en verlamden; en Hij genas hen”.

Dit kunt u ook vergelijken met Matth.10 wanneer Christus voor de eerste keer de twaalf Apostelen uitzend. Hij verteld hun hetzelfde: ga en genees de zieken. Matth.10:5-8:
“Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op de weg der Heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad van de Samaritanen. Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls. En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der Hemelen is nabij gekomen. Geneest de zieken; reinigt de melaatsen; wekt de doden op; werpt de duivelen uit. Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet”.

Ook hier zien we lichamelijke genezing.

Waarvoor is dat? God Zijn volk, Israël, was een aards volk. Een deel van het verbond, in het Oude Testament gegeven door Mozes, beloofde lichamen welzijn als ze Gods wegen bewandelden. Deut.7:12-15:

“Zo zal het geschieden, omdat gij deze rechten zult horen, en houden, en die doen, dat de Heere, uw God, u het verbond en de weldadigheid zal houden, die Hij uw vaders gezworen heeft; En Hij zal u liefhebben, en zal u zegenen, en u doen vermenigvuldigen; en Hij zal zegenen de vrucht van uw buik, en de vrucht van uw land, uw koren, en uw most, en uw

olie, de worp van uw koeien, en de kudden van uw kleinvee, in het land, dat Hij aan uw vaders gezwoeren heeft u te geven. Gezegend zult gij zijn boven alle volken; er zal onder u noch man noch vrouw onvruchtbaar zijn, ook niet onder uw beesten; En de Heere zal alle krankheden van u afweren, en Hij zal u geen van de kwade ziekten der Egyptenaars, die gij kent, opleggen, maar zal ze leggen op allen, die u haten”.

Onder het verbond was Israël lichamelijke genezing beloofd. Daarom was het, toen Christus kwam, en Johannes de Doper kwam, en de discipelen uitgezonden werden, dat lichamelijke genezing een deel van deze boodschap was.

Een tweede belangrijk punt in Matth.5 is de naleving van de Wet. Onder het Evangelie van het Koninkrijk moest de Wet van Mozes nog steeds onderhouden worden. In Matth.5:17 zei Christus zelf:

“Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de Wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen”.

Wederom vergelijken we dit met een andere Schriftplaat in Matth.23:1-2, waar we vinden dat Christus zijn discipelen de instructie geeft om de Wet te houden.

“Toen sprak Jezus tot de scharen en tot Zijn discipelen, zeggende: De Schriftgeleerden en de Farizeeën zijn gezeten op de stoel van Mozes”.

Met andere woorden, ondanks het feit dat de Schriftgeleerden en Farizeeërs huichelaars waren, hadden ze nog steeds de geestelijke positie van het zitten op de stoel van Mozes. Wat was de stoel van Mozes? Het was de plaats van bevoegdheid om de Wet uit te delen.

Matth.23:3:

“Daarom, al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat en doet het; maar doet niet naar hun werken; want zij zeggen het, en doen het niet”.

Ondanks het feit dat de Schriftgeleerden en Farizeeën huichelaars waren erkende Christus dat de boodschap die ze brachten, de Wet, nog steeds bindende was voor Zijn discipelen. Hij vertelde ze om te gehoorzamen en niet te leven zoals de Schriftgeleerden en de Farizeeën.

Het derde in het oog vallende en unieke punt is het afwijzen van rijkdom of het opgeven van materiele rijkdom. Dit is een favoriet onderwerp van veel mensen alhoewel het gewoonlijk uit zijn kontekst wordt gehaald en toegepast zoals men dat meent te moeten doen, ofschoon God het voor heden ten dage niet zo bedoeld heeft zoals het oorspronkelijk was. Matth.26:5 spreekt over het niet bezorgd te zijn over wat je moet eten of drinken of waarmee je je moet kleden. Probeer heden ten dage maar niet zo te leven want dan zou u wel eens honger kunnen krijgen! Of u zult het erg koud krijgen in de winter wanneer u niet genoeg kleding heeft om aan te trekken. Matth.6:31:

“Daarom weest niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten, of wat zullen wij drinken, of waarmee zullen wij ons kleden?”.

Wij moeten wel degelijk zorgen voor ons eten en drinken. Dit hoeft niet te betekenen dat we ons daarover de hele tijd zorgen moeten maken maar we moeten wel voorzieningen treffen, we moeten vooruit onze plannen maken. Christus zegt tegen hen: Matth.6:26:

“Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw Hemelse Vader voedt ze”.

Vers 33:

“Maar zoek eerst het Koninkrijk Gods”.

Hier wordt **niet** gesproken over de Kerk als het Lichaam van Christus. Hier wordt gesproken over het Koninkrijk als Christus zal regeren op aarde.

“Zoek eerst het koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden”.

Welke dingen? Wat ze zullen eten en drinken en waarmee ze zich zullen kleden. Als ze eenvoudig het Koninkrijk zoeken, zoals het Evangelie van het Koninkrijk wordt verkondigd, dan zal God in al deze behoeften voorzien.

Om inderdaad een deel van het Koninkrijk te zijn vereiste God dat ze hun rijkdom opgaven. Waarom? Omdat dat een daad van geloof was. Als God hun alles wilde geven in het Koninkrijk wat ze nodig zouden hebben, waarom zouden ze dan alle dingen, die ze momenteel hadden, nodig hebben? Ze hadden ze niet nodig! Daarom vroeg God om die rijkdom op te geven. Laat ons kijken naar een aantal plaatsen waar dit wordt gezegd: Matth.19 en Lukas 12.

In Matth.19, de rijke jongeling kwam en zei:

“Goede Meester! Wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe?”.

Christus vertelde hem dat hij de geboden moest onderhouden. (Hier ziet u opnieuw dat het onderhouden van de Wet noodzakelijk was). In vers 20 zei de jonge man:

“Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af; wat ontbreekt mij nog?”.

Jezus zei tegen hem in vers 21:

“Zo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef het de armen, en gij zult een schat hebben in de hemel”.

Hij zegt niet dat hij naar de hemel zou gaan; Hij zegt hem dat hij dan een schat in de hemel zou hebben. Het Koninkrijk zal plaatsvinden op aarde zijn. Als Christus terugkomt zal Hij de schatten meenemen die in de Hemel liggen opgeslagen om aan de mensen te geven die op de aarde leven.

De Hemel was niet de plaats voor een Jood om heen te gaan, het was een plaats waar de schatten werden opgeslagen. Hij zegt:

“Gij zult een schat hebben in de Hemel; en kom herwaarts, volg Mij”.

De jonge man ging bedroefd weg omdat hij grote rijkdom bezat. Sommigen onderwijzen dat Christus deze jongeman alleen vertelde om zijn rijkdom op te geven omdat Hij wist dat dat een pijnlijk punt voor hem zou zijn. Maar dat kan de reden niet zijn omdat Christus in Lukas hetzelfde aan de Apostelen verteld. Geen van hen was rijk ofschoon sommigen van hen dat misschien wel zijn geweest. Lukas 12:31-33:

“Maar zoekt het Koninkrijk Gods, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden. Vreest niet, gij klein kuddeke, want het is uws Vaders welbehagen, u het Koninkrijk te geven.

Verkoopt hetgeen gij hebt, en geeft aalmoes. Maakt uzelf buidels, die niet verouderen, een schat, die niet afneemt, in de Hemelen, waar de dief niet bijkomt, noch de mot verderft”.

Hun wordt verteld alles op te geven. U zult zich herinneren dat in de eerste dagen van de prediking onder de Israëlieten, na Pinksteren, de gelovigen dat ook daadwerkelijk deden. “En

er was niemand die tekort had” zegt de Schrift. Iedereen die huizen of land bezat verkocht die en brachten het geld aan de voeten van de Apostelen.

Een vierde punt van het Evangelie van het Koninkrijk was dat het niet vereist was om het sterven van Christus te begrijpen.

Dit klinkt als ketterij, niet waar? Het zou inderdaad ketterij zijn als we zouden zeggen dat dat het geval zou zijn in deze bedeling. In deze bedeling is de dood van Christus het centrale punt : Zijn dood, begrafenis en opstanding, dat zijn de centrale punten waarom het gaat in deze tegenwoordige eeuw.

Maar onder het Evangelie van het Koninkrijk was het verstaan van de dood van Christus niet vereist. Laat me dat nader omschrijven en verduidelijken. Ik zeg niet dat de dood van Christus niet doeltreffend was, maar omdat we nu, terug ziende, weten dat de dood van Christus voldoende is voor de behoudenis van alle mensen van alle tijden. **Maar waar we op willen wijzen is het feit dat ze dat toen, in die tijd, nog niet wisten, en dat hoefden ze op dat moment ook nog niet te weten om behouden te worden!**

Lukas 9:6:

“En zij, uitgaande, doorgingen al de vlekken, verkondigende het Evangelie....”.

Opnieuw wordt niet gezegd om welk Evangelie het gaat. Maar we weten dat ze op dat moment het Evangelie van het Koninkrijk verkondigden, “...en genezende de zieken overal”.

Opnieuw zien we de verbinding met genezing. Wat omvatte het Evangelie? Sommigen zouden zeggen dat ze de mensen waarschijnlijk vertelden dat Christus binnenkort zou sterven voor hun zonden. Is dat wat ze vertelden? Nee! Lukas 18:31-33:

“En Hij nam de twaalven bij Zich, en zeide tot hen: Ziet, wij gaan op naar Jeruzalem, en het zal alles volbracht worden aan de Zoon des mensen, wat geschreven is door de profeten. Want Hij zal aan de Heidenen overgeleverd worden, en Hij zal bespot worden, en smadelijk behandeld worden, en bespuwd worden. En Hem gegeseld hebbende, zullen zij Hem doden; en ten derde dage zal Hij weer opstaan”.

Dit klinkt enigszins als het Evangelie waar wij mee vertrouwd zijn. Maar kijk wat vers 34 zegt:

“En zij verstonden geen van deze dingen; en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet, wat gezegd werd”.

Hoe kan dat nu, ze preekten toch het Evangelie? Jazeker, maar welk Evangelie? Het Evangelie van het Koninkrijk.

HET EVANGELIE DER GENADE GODS.

In Hand.20:24 zegt Paulus:

“...de dienst, welke ik van de Heer Jezus ontvangen heb, om te betuigen **het Evangelie der genade Gods**”.

Er is tijdens de verkondiging van het Evangelie der genade Gods slechts één vereiste, en dat is “geloof”.

We praten nu over het Evangelie der genade Gods; we spreken nu niet meer over het Evangelie van het Koninkrijk. We spreken nu niet meer over de vereisten van bekering en waterdoop. Dat was een onderdeel van de vereisten onder het Evangelie van het Koninkrijk.

Nu spreken we over het Evangelie der genade Gods. Rom.4:4-5:

“Nu, hem, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld. Doch hem, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid”.

1Kor.15:1-3:

“Voorts broeders, ik maak u bekend het Evangelie (Welk Evangelie? Paulus heeft ons alreeds verteld dat hij het Evangelie der genade Gods verkondigd), dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, waarin gij ook staat; Waardoor gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dat gij tevergeefs geloofd hebt”.

Hij bracht dit ter berde omdat sommige mensen te Korinthe niet geloofden in de opstanding. Verderop verteld Paulus hen dat, als de opstanding niet waar is, hun geloof tevergeefs is, of ledig, omdat de opstanding een onderdeel van het Evangelie is. Om te worden behouden moet dat geloofd worden. Verse 3:

“Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften”.

De dood van Christus, het bloed van Christus, is datgene wat voor onze zonden betaald is. Is dit nu alles van het Evangelie? Verse 4 gaat verder:

“En dat Hij is begraven”.

De begrafenis van Christus vertegenwoordigt het wegdoen van zonden. Hij droeg de zonden in Zijn Lichaam toen Hij stierf, onze zonden waren op Hem. Onze zonden gingen met Hem in het graf en waren uit het zicht verdwenen.

“en dat Hij is opgewekt ten derde dage, naar de Schriften”.

Hij verrees uit de doden. Dit is het Evangelie in een notedop: De dood van Christus, de begrafenis, de opstanding. Geen vermelding aangaande bekering of terugkeer naar het verbond. Geen vermelding van de doop. Ziet u, dopen in deze bedeling is niet een vereiste, maar een resultaat. **Geen waterdoop maar een Geestelijke doop.**

Als u het Evangelie gelooft, of op hetzelfde moment dat u het Evangelie gelooft, gebeurt er iets met u, of u het zich wel of niet realiseert. Dit gebeurt er: 1Kor.12:13:

“Want ook wij allen zijn door één Geest tot één Lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt”.

We zijn allen gedoopt.

Enige jaren geleden legde ik het Evangelie der genade Gods uit aan een jonge vrouw. Toen ik het had verteld en kwam tot het deel over de Geestelijke doop keek ze me aan en zei: “Hoor ik u zeggen dat als ik alleen zeg dat ik geloof, ik ook reeds ben gedoopt?”. Ik zei: “Je hebt het begrepen” dat is precies wat ik zei”.

Vereist is: “geloof”. Het resultaat is: “De Heilige Geest doopt u in het Lichaam van Christus”.

Overweeg nu twee unieke punten van het Evangelie der Genade Gods. We hadden ook de vier punten uit het Evangelie van het Koninkrijk kunnen nemen en die “omkeren” omdat we zien dat er sommige fundamentele veranderingen hebben plaats gevonden. Bijvoorbeeld: lichamelijke genezing is geen onderdeel van de belofte onder het Evangelie der Genade Gods; het onderhouden van de Wet is duidelijk geen vereiste; afwijzen van rijkdom is niet vereist alhoewel dat niet betekent dat we dat moeten najagen. Maar we hoeven het ook niet op te geven als zouden we het Koninkrijk binnenkort binnengaan zoals Christus zijn discipelen leerde. En wij moeten de dood van Christus begrijpen zoals zij onder het Evangelie van het Koninkrijk dat niet hoefden.

Laten we ons nu richten op de twee unieke punten. De eerste is dat we niet onder de Wet zijn. In Hand.21, nadat Paulus reeds enige tijd had gepredikt, gaat hij terug naar Jeruzalem en heeft een gesprek met Jacobus, een halfbroer van de Heer, die op dat moment de leider was van de Kerk te Jeruzalem. Merk op wat hij zegt in Hand.21:20:
“En zij, dat gehoord hebbende, loofden de Heere, en zeiden tot hem: Gij ziet, broeder, hoevele duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de Wet”.

Waarom was dat zo? De Joden waarnaar hij verwijst waren Koninkrijksgelovigen, Koninkrijks heiligen, Joden die gered waren onder het Koninkrijks Evangelie. Wat was één van de punten van het Evangelie van het Koninkrijk? Gehoorzaamheid aan de Wet. En aldus deden ze dat. Let nu op vers 21:

“En hen is aangaande u bericht, dat gij al de Joden, die onder de Heidenen zijn, leert van Mozes afvallen, zeggende, dat zij de kinderen niet zouden besnijden, noch naar de wijze der Wet wandelen”.

Wij moeten begrijpen dat we niet onder de Wet zijn. Rom.6:14:
“...want gij zijt niet onder de Wet, maar onder de genade”.

Dit betekent echter niet dat we wetteloos zijn. 1Kor.9:21:
“Hun, die zonder de wet zijn, ben ik geworden als zonder de wet zijnde (voor God nochtans zijnde niet zonder de wet, maar voor Christus onder de wet), opdat ik hen, die zonder de wet zijn, winnen zou”.

Hier zegt Paulus eigenlijk: Ik probeer alles voor iederéén te zijn voorzover de Schrift dat toelaat. Als Paulus zegt: “ik ben zonder wet” betekent dat niet dat hij wetteloos was. Hij zegt letterlijk dat hij in “de wet van Christus” is. Ik heb een relatie met Hem en ik ben geen wetteloos iemand.

Het tweede unieke punt van het Evangelie van Genade is het feit dat in deze bedeling “werken” volgen op “geloof”. Waarom zeg ik dat dit een uniek punt is? Ik zeg dat omdat onder het Evangelie van het Koninkrijk “werken” samen moesten gaan met geloof.

In feite, in Jacobus, die aan de twaalf stammen in de verstrooiing schrijft, als daar geloof en werken niet samen gingen dan was je niet behouden.

We willen u het unieke punt laten zien dat in deze bedeling werken het geloof volgen, dus zijn “werken” niet vereist om met het “geloof” samen te gaan. Ef.2:8 - 10:

“Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit werken, opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen”.

We moeten hieruit begrijpen dat we in deze bedeling wel goede werken moeten hebben. Maar ze volgen ons geloof. Ze komen nadat we tot geloof zijn gekomen.

Als de trein vertrekt, zult u dan meegaan? Zult u het juiste plaatsbewijs hebben? Zult u het Evangelie der Genade Gods vertrouwen of vertrouwt u op het Evangelie van het Koninkrijk, of nog een andere boodschap?

De schoonheid van het Evangelie in deze bedeling der genade Gods is, dat het plaatsbewijs gratis is. God voorziet er in. Het is niet iets wat wij moeten verdienen. Daarom noemen we dat goed nieuws. Maar de enige manier om het plaatsbewijs te verkrijgen is door geloof, en geloof in de juiste dingen. Veel mensen zeggen vandaag de dag: “Och, ik geloof in God. Ik geloof dat er een God is. Zelfs geloof ik dat Hij de wereld heeft geschapen. Ook geloof ik dat Hij mij liefheeft”.

Maar het Evangelie der Genade Gods vereist dat u gelooft dat Christus is gestorven voor uw zonden, is begraven en opgestaan. Heeft u hierop vertrouwd voor uw behoudenis? Dat is het Evangelie voor vandaag.

STUDIEVRAGEN.

- 1)-Maak compleet: “Terwijl God’snooit verandert, Zijnmet.....wel”.
- 2)-Wat zijn de voornaamste vereisten onder het Evangelie van het Koninkrijk?
Matth.3:1,2; 4:17.
Mark.1:4; 16:16.
- 3)-Rangschik en leg de vier unieke punten uit van het Evangelie van het Koninkrijk:
Matth.4:23, 24; 10:7, 8.
Matth.5:17; 23:23.
Matth.6:23; 19:21; Lukas 12:33.
Lukas9:6; 18:34.
- 4)-Geef de vereisten en de resultaten van het Evangelie der Genade Gods:
Vereisten: 1Kor.15:1-3.
Resultaten: 1Kor.12:13.
- 5)-Wat zijn de twee unieke punten van het Evangelie der Genade Gods?
Hand.21:21; Rom.6:14.
Ef.2: 8-10.

HOOFDSTUK 5.

DE AARDSE HOOP EN DE HEMELSE HOOP.

“Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus,
Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de
hemel in Christus”. Ef.1:3.

Eén van de meest majestueuze en toch eenvoudige vermeldingen die we in het gehele Woord van God vinden is in boven genoemd vers. Ik weet dat misschien 99% van onze lezers dit vers kunnen citeren, maar laten we kijken in Genesis 1:1 om deze woorden ons verstand te laten verlichten.

“In den beginne schiep God de hemel en de aarde”.

Ondanks het feit dat we veelvuldig onze Bijbel lezen wordt de belangrijkheid van dit vers niet gezien. Sommigen hebben dit vers de sleutel genoemd om de Bijbel te begrijpen. Reeds eerder hebben we aangegeven dat de sleutel bestaat uit het recht snijden van het Woord der Waarheid zoals we lezen in 2Tim.2:15.

Maar zeker gaat ook dit vers, Gen.1:1, samen met dat principe. Wanneer we lezen dat: “In den beginne schiep God de hemel en de aarde”, moeten we God’s plan en programma voor de hemel en God’s plan en programma voor de aarde ‘recht snijden’. Als we dat doen dan geloof ik dat we tot een beter begrip kunnen komen om beter God’s standpunt te begrijpen wat hij ons heeft gegeven in de huidige eeuw.

Waarom zouden we recht snijden als we Gen.1:1 lezen? Omdat we moeten begrijpen dat God’s plan voor de Hemel en Zijn plan voor de aarde aanzienlijk verschillen. Er zijn veel verschillen in de uitwerking en het bestuur van God voor deze twee gebieden, dat geldt ook voor de mensen die de inwoners van deze twee lokaties zullen zijn. We zullen de Schriften nagaan en zien waar wij ‘ingebracht’ worden.

We zullen de Aardse Hoop en de Hemelse Hoop overdenken. Eén van de eerste dingen die we moeten overdenken is: “Wat verstaat de Bijbel onder “hoop”? . Stel dat iemand u zou bellen om u uit te nodigen in hun huis, enige dagen later wordt u weer gebeld met de vraag: “Komt u dit weekeinde zoals ik u laatst heb gevraagd?” en als u nu antwoord: “Ik hoop het”, wat zouden ze dan hoogstwaarschijnlijk denken? Zij zullen denken dat u er niet zeker van bent of u komt. Maar het Bijbelse woord voor “hoop” is een veel sterker woord. Het bevat niet de onzekerheid dat u in het Nederlandse woord vindt.

Vele malen, tijdens het getuigen, vrees ik dat de mensen aan het woord “hoop” een verkeerde betekenis hebben gegeven. In veel gevallen heb ik gevraagd: “Gaat u naar de Hemel?. Weet u dat u, als u sterft, naar de Heer zult gaan?”. En vele keren kreeg ik het antwoord: “Ik hoop het”.

Dat is helaas erg ongelukkig omdat het suggereert dat de persoon niet echt weet of hij al dan niet naar de Hemel gaat. Dit is de reden waarom we moeten weten wat het woord “hoop” werkelijk betekent in de Bijbel.

Filippenzen 1 geeft een goddelijke definitie van het woord “hoop” zoals we dat in de Schrift vinden. Fil.1:20:

“Volgens mijn ernstige verwachting en hoop.....”.

Paulus brengt “hoop” en “ernstige verwachting” met elkaar in verband. De meest voorkomende vorm van dit woord in het Nieuwe Testament is het zelfstandig naamwoord welke is vertaald met “hoop”, maar de werkwoordsvorm is 18 keer vertaald met: “vertrouwen”.

We willen in het kort een viertal algemene aspecten van het woord “hoop” overdenken. De eerste is de Heere Jezus zelf. Hij is onze hoop. 1Tim.1:1:

“Paulus, een Apostel van Jezus Christus, naar het bevel van God, onze Zaligmaker, en de Heere Jezus Christus, *Die* onze hoop *is*”.

Let op de “schuin” gedrukte woorden “Die.... is”. Deze woorden staan niet in het origineel. U kunt dus gewoon lezen: “De Heere Jezus Christus onze hoop”. Hij is onze hoop. U zou kunnen vragen waarom en met welke bedoeling is Christus onze hoop?

Dit is zeer duidelijk als we onze slechte toestand als heidenen, los van de beloften, overdenken. In Ef.2 geeft de Apostel Paulus onze conditie aan als heidenen. We waren vreemdelingen van de verbonden der belofte. We waren zonder hoop, we waren zonder God in de wereld. We waren mensen zonder hoop, maar nu, in Christus, hebben we hoop. Eén betekenis dat Christus onze hoop is ligt in het feit dat Hij ons zaligheid geeft. Onze hoop is in Christus omdat Hij degene is Die in een weg voorziet tot behoudenis.

Maar we kunnen ook op een andere wijze zeggen dat Christus onze hoop is. Hij geeft ons hoop om te leven onder moeilijke omstandigheden. Realistisch gezien geeft ons geloof in Christus ons hoop voor dit leven. Enige tijd geleden las ik van een jonge prediker die voor de ‘beoordelings raad’ stond in een groot gebouw met ruimte voor 1000 mensen, echter waren de enigen die aanwezig waren de beoordelings raad, dus luisterden er maar weinigen naar hem. Hij predikte vanuit zijn hart en aan het einde gaf de raad hun bevinding. Ze bevelen deze jonge man aan om het prediken op te geven want hij zou nooit een goede prediker worden. Ze gaven hem de raad om ander werk te gaan zoeken. De naam van deze jonge man was G. Campbell Morgan. Hij werd misschien wel één van de meest populaire predikers in zowel Engeland als in de Verenigde Staten van Amerika. Hij was een krachtig prediker. Hij maakte een opmerking in één van zijn preken die ons een klein beetje verteld over de hoop die hij had om het dienen van de Heer toch voort te zetten. Hij zei: “Als je begint met het volgen van Christus, verbrand dan alle bruggen achter je. Geef jezelf geen gelegenheid om terug te keren”. Hij begreep dat als je eenmaal in de bediening van Christus staat en Hem dient, blijf daar dan bij. Christus geeft je hoop om door te gaan. Hij is onze hoop.

Een tweede soort van hoop vinden we in Hand.23 en dat is de hoop van de opstanding. Dit is een interessante situatie. De Apostel Paulus stond voor de raad. De raad was bekend als het Sanhedrin, een groep mensen die Paulus moesten berechten. Paulus laat ons weten dat er twee groepen mensen in de raad aanwezig waren. In Hand.23:6 worden deze twee groepen gedefinieerd, of omschreven, voor ons.

Maar omdat Paulus bemerkte dat het ene deel bestond uit Sadduceeën en het andere deel uit Farizeeën, riep hij de raad toe:

“....Mannen broeders, ik ben een Farizeeër, de zoon van een Farizeeër, ik wordt over de hoop en opstanding der doden geoordeeld”.

Hij wist wat het resultaat zou zijn. In vers 8 wordt ons gezegd:
“Want de Sadduceeën zeggen, dat er geen opstanding is, noch engel....”.

Ik weet dat het een oude grap is, maar toch – omdat de Sadduceeën niet in de opstanding geloofden waren ze, naar men zegt, altijd bedroefd. Ze geloofden niet in de opstanding en ook niet in engelen. Het voorgaande zal u helpen om het verschil te onderscheiden tussen Sadduceeën en Farizeeën.

Hoe het ook zij, de Farizeeën belijden beide. Paulus aanschouwde de groep en wist dat indien hij iets zou zeggen over de opstanding hij in elk geval de helft al aan zijn zijde had. Dus verklaarde hij vrijmoedig:
“ik wordt over de hoop en opstanding der doden geoordeeld”.

En natuurlijk veroorzaakte dit verdeeldheid en onenigheid tussen de groepen. Op dat moment was de aandacht voor een moment niet op Paulus gericht.

De opstanding is een hoop. Waarom is het een hoop? Ten eerste verdrijft het de angst om te sterven. Als u gelooft dat u op een gegeven moment opgewekt zult worden betekent de dood iets geheel anders voor u alsdat u niet in de opstanding gelooft, het is in dit opzicht dus een zeer grote “hoop”. Ten tweede biedt het leven na de dood aan. Als gelovige hoeft u niet bang te zijn voor de dood en u weet ook dat er leven is na het graf.

Ik wil u een verhaal vertellen van twee verschillende mannen: één die niet in de opstanding geloofde en de andere wel. Vierhonderd jaar voor Christus, dronk de vermaarde Griekse filosoof Socrates, het vergif “dollekervel” en ging liggen om te sterven. Zijn vrienden vroegen zich af: “Zullen we opnieuw leven?”. De stervende filosoof kon alleen antwoorden: “Ik hoop het”. Hij gebruikte deze term in de zin van: “Ik hoop het, maar weet het niet zeker”.

Neem in contrast hiermee Sir Walter Raleigh. Nadat Sir Walter Raleigh in de toren van Londen was onthoofd vonden ze in zijn Bijbel deze ware en treffende regels, die hij vóór zijn dood had geschreven: “Zoals de tijd ons plezier en alles wat we hebben geeft, maar ons betaalt met ouderdom en stof in het duistere en stille graf, nadat we op al onze wegen hebben gezworven, afsluitende het verhaal van ons leven. Maar van deze aarde, van dit graf, dit stof, vertrouw ik er op dat mijn God me zal opwekken”. Wat een verschil! De één zegt: “We weten werkelijk niet of er leven is na het graf” en de ander die zegt: “Ik vertrouw er op dat God me zal opwekken”. Dit is de hoop op de opstanding.

Ten derde hebben we de hoop van eeuwig leven. Titus1:2:
“In de hoop van het eeuwige leven, dat God, Die niet liegen kan, beloofd heeft, vóór de tijden der eeuwen....”.

In deze tekst ligt als het ware opgesloten dat we dat eeuwige leven nu alreeds hebben. Zodra we gered zijn krijgen we het leven van Christus. We krijgen de rechvaardigheid van Christus toegerekend. Zo bezien hebben we alreeds eeuwig leven. Maar er ligt ook in opgesloten dat het eeuwige leven iets inhoudt wat vóór ons ligt als een toekomstige hoop. Daarom zegt de tekst: “In de hoop van het eeuwige leven...” in de betekenis dat we vooruitzien naar het feit dat we nimmermeer sterven zullen. De hoop van de opstanding verzekert ons ervan dat we weer zullen leven. De hoop van het eeuwige leven verzekert ons ervan dat we niet weer zullen sterven.

Een vierde soort “hoop” die we in de Schrift vinden is degene waar we ons werkelijk op richten als we over “hoop” praten. Dat wordt gevonden in Kolossensen 1, onze eeuwige roeping. In vers 3 – 6 schrijft Paulus:

“Wij danken de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, altijd voor u biddende; Alzo wij van uw geloof in Christus Jezus gehoord hebben, en van de liefde, die gij hebt tot alle heiligen. Om de **hoop**, die u weggelegd is in de hemelen, van welke gij tevoren gehoord hebt, door het Woord der waarheid, namelijk des Evangelies; Hetwelk tot u gekomen is, gelijk ook in de gehele wereld, en het brengt vruchten voort, gelijk ook onder u, van die dag af dat gij gehoord hebt, en de genade Gods in waarheid bekend hebt”.

Degene van ons die leven in de bedeling der Genade Gods hebben een hemelse hoop. Wij hebben de hoop dat we op een bepaalde dag zullen gaan leven met de Heer in de hemel.

Toen ik opgroeiende was, was ik erg in verwarring over deze hele zaak. Ik herinner mij dat mij vroeger is verteld dat ik, indien ik op Christus zou vertrouwen, na mijn sterven naar de hemel zou gaan en dat ik daar voor eeuwig zou leven met de Heer. Toen ging ik naar een Bijbel instelling (Dat was niet een Genade instelling maar eerder een Hand.2 type instelling) en werd mij verteld dat we slechts voor een korte tijd naar de hemel zouden gaan om vervolgens naar de aarde terug te keren om eeuwig te leven op aarde.

Daarna kwam ik in de Genade beweging en daar vertelden de mensen mij dat ik naar de hemel zou gaan en ik was blij dat te horen omdat dat de plaats is waar ik graag zou zijn. Een tijd later zei iemand, nee hoor, je komt terug naar de aarde. Dus is er nogal wat verwarring. Zullen we nu in de hemel of op de aarde zijn? Laat ons naar de Schriften gaan om beide te zien, de hemelse en de aardse hoop.

Laat ons beginnen met het boek Job. We behandelen eerst het boek Job omdat daarin stof is opgeslagen wat tot het allervroegste behoort dat we in de Schrift vinden. Het is duidelijk vóór de tijd van de Wet want er is geen verwijzing naar de Wet.

We moeten begrijpen dat de inhoud die het bevat zeer vroeg plaats vindt, in de vroege geschiedenis. Job 19:23-26:

“Och, of nu mijn woorden toch opgeschreven werden. Och, of zij in een boek ook werden ingetekend! Dat zij met een ijzeren griffel en lood voor eeuwig in een rots gehouden werden! Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen”.

Verse 25:

“Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; En als zij na mijn huid doorknaagd zullen hebben. (dit is een beetje onaangenaam, hij spreekt over het feit dat zijn huid is vergaan) zal ik uit mijn vlees God aanschouwen”.

De vraag is, waar zal Hij God zien? Waar zal God zijn? Wat vertelde het laatste vers ons? Mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan”.

Als we dus binnen de context blijven dan heeft Job het vertrouwen dat hij opgewekt zal worden en de Heer op aarde zal zien. Daarom zeggen we dat Job een “aardse” hoop had.

Note van de vertaler:

Vers 25b is in de Statenvertaling enigszins onduidelijk. De King James vertaling zegt het volgende:

“For I know that my Redeemer lives, **And He shall stand at last on the earth**”.

Dit vond plaats voor de Wet, maar hoe ging het tijdens de Wet? Psalm 37 identificeert de hoop van de Israëlieten. Israël was Gods aardse volk, Gods verbond volk. In vers 9 staat: “Want de boosdoeners zullen uitgeroeid worden, maar die de Heere verwachten, die zullen de **aarde** erfelijk bezitten”.

In vers 11 staat:

“De zachtmoedigen daarentegen zullen de **aarde** erfelijk bezitten (Dit is precies hetzelfde wat Christus leerde in Matth.5, in de prediking op de berg), en zich verlustigen over grote vrede”.

Dit verwijst naar het Koninkrijk wanneer er een overvloedige vrede op aarde zal zijn. Waarom? Omdat Christus zal regeren met een ijzeren staf. Hij zal niet toestaan dat zonde naar buiten toe geopenbaard wordt. En ook in vers 22: “Want Zijn gezegenden zullen de **aarde** erfelijk bezitten”.

Vers 29:

“De rechtvaardigen zullen de **aarde** erfelijk bezitten, en in eeuwigheid daarop wonen”.

Zo gaat dus het Koninkrijk op aarde door, ook nadat het duizendjarig vrederijk tot een einde is gekomen. Het zal worden veranderd in een nieuwe aarde, maar het zal de aarde zijn.

Vers 34:

“Wacht op de Heere, en houd Zijn weg, en Hij zal u verhogen, om de **aarde** erfelijk te bezitten”.

Dit alles is in overeenstemming met het verbond. Laat ons nu naar Jeremia 7 gaan. We moeten de reden begrijpen of tenminste één van de redenen waarom Israël het beërven van de aarde is beloofd, namelijk: omdat het gewoon een deel van het verbond is dat God met Abraham gemaakt heeft. God beloofde Abraham vele dingen. Eén van deze was dat hij een deel van het land zou beërven.

Jer.7:6-7:

“De vreemdeling, wees en weduwe niet zult verdrukken, en geen onschuldig bloed in deze plaats vergieten; en andere goden niet zult nawandelen, u ten kwade; Zo zal Ik u in deze plaats, in het land, dat Ik uw vaders gegeven heb, doen wonen van eeuw tot eeuw”.

Wie zijn deze vaders? Abraham, Izak en Jacob. Hoe lang gaan ze in dat land wonen? “Van eeuw tot eeuw”. Zij hebben een aardse hoop.

Een andere aanwijzing vinden we in Jesaja 60:20-21. let op de kontekst, het eeuwig Koninkrijk:

“Uw zon zal niet meer onder gaan, en uw maan zal haar licht niet intrekken; want de Heere zal u tot een eeuwig licht wezen, en de dagen van uw treuring zullen een einde nemen. En uw volk zullen allen te zamen rechtvaardigen zijn, zij zullen in eeuwigheid de aarde erfelijk bezitten”.

Steeds opnieuw vinden we die belofte. Zoals we reeds hebben vermeld staat hetzelfde in Matth.5:5 :

“De zachtmoedigen zullen de aarde beërven”.

Als we over het voorgaande spreken komt altijd weer deze vraag naar voren: “Gingen de Oud Testamentische heiligen ooit naar de hemel?”. Ik geloof dat het antwoord hier “nee” op is. Ze gingen niet naar de hemel. Sommigen zullen wijzen op een aantal onduidelijke Schriftplaatsen om te bewijzen dat ze wel naar de hemel gingen. De Schrift zegt: “Henoeh dan wandelde met God; en hij was niet meer; want God nam hem weg”. (Gen.5:24).

Er staat niet waar naartoe God hem wegnam! Sommigen denken dat God hem naar de hemel bracht. Ik geloof niet dat dat is gebeurd. Sommigen geloven dat Elia, toen hij van de aarde werd weggenomen in de vurige strijdswagen, hij toen naar de hemel ging. Bedenk echter dit: het woord “hemel” is meervoudig: “Hemelen”. U vindt op zijn minst drie hemelen in de Schrift. Ten eerste hebben we de atmosfeer, dat is waarin de vogels leven. Toen God gedurende de zes dagen van de Schepping sprak Hij van de vogelen in de hemelen. Maar Hij spreekt niet over vogelen in de troonkamer van God. Hij spreekt over de vogelen in de atmosfeer, in de lucht. Hij spreekt ook over de sterren van de hemel. Dat is de tweede laag, of de interstellaire ruimte, buiten de atmosfeer. Maar ook dit is nog steeds niet de troonkamer van God.

De Schrift verteld ons ook over de Hemel der hemelen. Dat is de troonkamer van God. Als er dus gezegd wordt dat Elia werd opgenomen in de hemel dan is het meest aannemelijke dat Elia hem eenvoudig weg zag gaan in de lucht. We weten niet meer dan dat Elia de atmosfeer inging, meer weten we niet. Ging Henoeh naar de hemel? Ging Elia naar de hemel? In Joh.3:13 lezen we:

“En niemand is opgevaren in de hemel, dan Die uit de hemel neergekomen is, namelijk de Zoon des mensen, Die in de hemel is”.

Als Christus meende wat Hij zei, dan zijn Henoeh en Elia niet naar de hemel gegaan die Christus bedoelde omdat Hij zegt dat niemand is opgevaren naar de hemel.

Ook zijn er sommigen die leren dat Christus, na Zijn dood, de Oud Testamentische heiligen naar de hemel bracht. De Oud Testamentische heiligen gingen, voorzover wij weten, naar de Sheool of Hades – dat is het Hebreeuwse en Griekse woord voor de plaats van de doden, de plaats van de onzichtbaren. Maar nam Christus de Oud Testamentische heiligen nu wel of niet mee naar de hemel? Laat ons opnieuw de Schrift raadplegen. Hand.2:34: “Want David is niet opgevaren in de hemelen; maar hij zegt: De Heere heeft gesproken tot mijn Heere: Zit aan Mijn rechterhand”.

Gingen de Oud Testamentische heiligen naar de hemel? Het blijkt van niet. Ze hadden een aardse hoop.

Matth.16 zegt dat de poorten van de hel (Hades) de Koninkrijks Kerk niet zullen overweldigen. Ik geloof dat het betekent dat de poorten van de hel (Hades) de plaats is waar de Oud Testamentische heiligen heengingen als ze stierven, en waar de Koninkrijks heiligen ook heengingen, en dat die poorten van de hel (Hades) de Koninkrijks Kerk niet zal overweldigen. Waarom? Omdat die poorten geopend zullen worden om hen vrij te laten om het aardse Koninkrijk binnen te gaan. Aldus is de leer van Christus in Matth.16 dat, wanneer het Koninkrijk gevestigd wordt, sommigen van de bewoners Oud Testamentische heiligen zijn die zich momenteel in de hel (Hades) bevinden. Die poorten zullen de heiligen niet kunnen tegenhouden. Als deze verklaring juist is bevinden ze zich daar nog steeds.

Laat ons nu de hemelse hoop overdenken. Er zijn een drietal Schriftplaatsen die we willen bezien en de eerste daarvan is Fil.3:20:

“Maar onze wandel (ons burgerschap) is in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten”.

Er is een interessante heenwijzing naar Hand.22:28 met betrekking tot hetzelfde woord. Paulus staat op het punt gezeseld te worden en denkt erover na hoe hij daar vanaf kan komen.

Vers 25 zegt:

“En alzo zij hem met de riemen uitrekten, zeide Paulus tot de hoofdman over honderd, die daar stond: Is het u geoorloofd een Romeins mens, en die onveroordeeld, te geselen?”.

Natuurlijk wist Paulus wel dat de hoofdman ook wel wist dat het niet geoorloofd was. Vers 26:

“Toen nu de hoofdman over honderd dat hoorde, ging hij toe, en boodschapte het de overste, zeggende: Zie, wat gij te doen hebt; want deze mens is een Romein”.

Volgens sommige bronnen moest men, als men iemand onwettig had gestraft en men kwam er achter, zelf die straf ook ondergaan.

Vers 27:

“En de overste kwam toe, en zeide tot hem: Zeg mij, zijt gij een Romein?”.

Let op zijn antwoord:

“En hij zeide: Ja”.

Vers 28:

“En de overste antwoordde: Ik heb dit burgerrecht voor een grote som geld verkregen”.

Dit woord burgerrecht is van dezelfde wortel vertaald als “wandel” in Fil.3:20. Dus zegt de overste:

“Voor een grote som geld heb ik dit burgerschap verkregen om een burger van Rome te zijn”.

In die dagen moest je geboren zijn in het Romeinse rijk of je moest dat burgerschap op de één of andere manier kopen. Als Paulus zegt dat onze wandel in de Hemel is, zegt hij letterlijk dat ons burgerschap, onze politieke binding, naar de Hemel is gericht.

Verderop zullen we zien dat we gezanten van Christus zijn. Wat is een gezant? Het is iemand die zijn land vertegenwoordigt in een ander land. Als wij hier op aarde gezanten van Christus zijn, betekent dat, dat we hier geen inwoners zijn. We hebben juist aangetoond dat we burgers van de Hemel zijn. Maar wat gebeurt er als de gezant zijn werk gereed is? Dan is het tijd om naar huis te gaan, hij gaat naar zijn thuisland.

Wat gebeurt er met ons als ons werk hier is gedaan? We gaan terug naar ons thuisland.

2Kor.5:1:

“Want wij weten, dat, zo ons aardse huis van deze tabernakel (onze aardse tenthuis, ons lichaam, is slechts tijdelijk, daarom: een tent) gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen”.

Wat zet hij hier een contrast neer! Wij hebben deze tent tijdelijk, zolang we op aarde zijn, maar we hebben een permanente plaats in de Hemel. Wederom: wij wijzen naar de Hemel als onze woonplaats.

Maar nu? Wat betekent onze verhouding met de Hemel nu? Ef.1 en 2 geven de huidige positie weer van onze Heer. Ef.1:17-20:

“Opdat de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis; Namelijk verlichte ogen van uw verstand, opdat gij moogt weten, welke de hoop van Zijn roeping is, en welke de rijkdom der heerlijkheid van Zijn erfenis is in de heiligen; En welke de uitnemende grootheid van Zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte Zijner macht, Die Hij gewerkt heeft in Christus, toen Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en Hem heeft gezet aan Zijn rechterhand in de Hemel”.

Hier leren we waar Christus momenteel in de Hemel gezeten is.

Ef.2:6:

“En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in de Hemel in Christus Jezus”.

Onze positie in Christus is gebaseerd op Zijn positie. Waar is Christus? Hij is gezeten in de Hemel. Waar zijn wij positioneel? Wij zijn ook gezeten in de Hemel. Er komt een dag dat we aan de lijve ervaren dat we in de Hemel zijn. We ervaren dat nu nog niet. Alles wat we nu ervaren is het feit dat we op aarde zijn. We hebben nog nimmer ervaren dat we in de Hemel gezeten zijn. Maar we hebben die positie wel. Er komt een dag dat God het Lichaam van Christus weg zal nemen van de aarde. Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels neerdalen om de levenden weg te rukken. En natuurlijk zullen de gestorven gelovigen van deze bedeling uit hun graven worden geroepen en tezamen zullen we de Heer tegemoet gaan in de lucht en zo zullen we altijd met de Heere wezen.

Dit is de hoop van het Lichaam van Christus. Gelovigen in andere bedelingen hadden een aardse hoop. Wij hebben een hemelse hoop. Er zijn verschillende lokaties. In het boek Openbaring, in hoofdstuk 20 vinden we een derde lokatie waarvan ik u garandeer dat u daar niet naartoe zou willen gaan. We hebben gesproken over gelovigen, over Oud Testamentische heiligen die op aarde zullen leven, op de nieuwe aarde. De gelovigen die leven in deze bedeling der Genade Gods zullen in de Hemel leven. Lees nu Openbaring 20:15 waar over ongelovigen wordt gesproken:

“En zo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die werd geworpen in de poel des vuurs”.

Zo ziet u dat er drie eeuwige lokaties zijn. Daar is de hemel voor diegene die in deze bedeling leven en die geloven in de Heere Jezus Christus. Er is een nieuwe aarde voor de gelovigen buiten de huidige bedeling. Maar er is een poel des vuurs voor de ongelovigen die nimmer in God geloofd hebben. Wat zullen dezen, in eeuwigheid, in een bedroevende konditie verkeren. Wij gaan voor eeuwig leven in de Hemel. Sommige mensen gaan voor eeuwig op de aarde leven hetgeen niet betekent dat ze daar niet genieten. Soms verheugen we ons, als gelovigen van deze bedeling, dat we naar de Hemel zullen gaan. Maar ook de nieuwe aarde zal geen slechte plaats zijn om te leven. Het zal een paradijs worden. Het zal een heerlijke en prachtige plek zijn om te leven. Maar voor de ongelovigen is daar de eeuwige de poel des vuurs. We dringen er vandaag bij u op aan dat, indien u nog nimmer op Christus hebt vertrouwd en u niet

weet of u, wanner u sterft, naar de Heer zult gaan, of , wanneer de Heer komt om ons te halen, u ook meegaat, dan moet u nog vandaag uw vertrouwen op Christus stellen.

Heeft u die hoop? Paulus noemt de “wegvoering” een gezegende hoop! Waarom? Omdat het iets is waar we naar uitzien. Het is opwindend. En toch zijn er vandaag de dag velen die angstig zijn voor de “wegvoering”. In feite zouden ze liever wensen dat het niet gebeurde. Ze willen liever dat het wordt vertraagd. Toen ik jong was luisterde ik naar de boodschap over de terugkeer van de Heer. Ik herinner me dat ik bij die gedachte zeer bang werd. En toen ik op het punt in mijn leven kwam dat ik volledig op Christus volbrachte werk voor mij vertrouwde, gebeurde er iets verbazingwekkends. De terugkomst van Christus was niet langer iets om bang voor te zijn. Het was iets om naar uit te zien, het was opwindend en iets waarnaar ik diep verlangde. Als u dus die hoop om naar de hemel te gaan niet heeft dan kunt u die hoop direkt verkrijgen door eenvoudig uw vertrouwen op Christus te stellen, eenvoudig geloven dat, toen Hij stierf, Hij stierf voor uw zonden, Hij begraven werd en weer is opgestaan. Hij deed het om uwentwil. U kunt gered worden voor de eeuwigheid door deze boodschap te geloven.

STUDIEVRAGEN.

- 1)-Wat betekent het Bijbelse woord “hoop?”.
- 2)-Wat zijn de vier algemene aspecten voor “hoop?”.
1Tim.1:1.....; Hand.23:6.....; Titus1:2; 3:7.....; Kol.1:5.....
- 3)-Welke verwachting had Job? (Job 19:25,26).
- 4)-Wat beloofde God aan Israël? (Psalm 37, Matth.5:5).
- 5)-Gingen de Oud Testamentische heiligen naar de Hemel? (Joh.3:13; Hand.2:34).
- 6)-Welke waarheid leert Paulus in Fil.3:20?
- 7)-Wat leren we van 2Kor.5:1?
- 8)-Wat is onze relatie met de Hemel op dit moment? (Ef.1:18-20; 2:4-6).

HOOFDSTUK-6.

Het hart van de verborgenheid.....**De aftelling.**

“Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is (opdat gij niet wijs zijt bij uzelf), dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn”. (Rom.11:25).

In één van zijn boeken doet C. R. Stam verslag van een gesprek met een pastor buiten de Genade Beweging en in het verloop van het gesprek ging de discussie over Ef.3:9 waar de apostel Paulus zegt:

“En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid is”.

De pastor luisterde er naar en zei: “gemeenschap van de verborgenheid. Dat klinkt goed, ik denk dat ik daar een keer over ga preken”. Echter wist deze man niet eens wat het betekende om maar niet te spreken over hetgeen waar de apostel Paulus over sprak. Hij vond de uitdrukking goed in het gehoor liggen maar wist niet wat de verborgenheid inhield.

We hebben het fundament gelegd om de verborgenheid te begrijpen. Ten eerste hebben we uitgelegd wat de sleutel tot het begrijpen van de Bijbel is, en volgens de apostel Paulus is dat: “Het rechtsnijden van het Woord der Waarheid”.

U moet onderscheid maken tussen God’s plan en programma voor de natie Israël en God’s plan en programma voor de Kerk welke is Zijn Lichaam. We hebben uitgelegd dat God op verschillende manieren, gezien in de tijd, werkte. We noemen dit bedelingen of huishoudens. Van tijd tot tijd heeft God verschillende dingen van de mensen gevraagd en vereist. We moeten voorzichtig zijn in het bedenken wat Hij nu van ons, in deze bedeling verlangt, in plaats van te gehoorzamen aan iets dat voor anderen, in andere bedelingen, is bestemd. Daarom moeten we het Woord der Waarheid recht snijden.

Ook hebben we uitgelegd dat de belangrijkste verdeling van de Schrift niet is de traditionele verdeling van het Oude Testament en het Nieuwe Testament. Maar de belangrijkste verdeling van de Schrift is die tussen **Profetie** en **Verborgenheid**. Hetgeen God, door alle profeten, voorzegde, het profetisch programma voor Israël, is één ding. Maar de verborgenheid of geheimenis, welke nu in uitvoering is, is een ander ding. We onderscheiden de bediening van Petrus als de apostel van de besnijdenis en de bediening van Paulus als de apostel van de heidenen of ook wel van de onbesnedenen. We maken onderscheid tussen het Evangelie van het Koninkrijk dat temaken heeft met het duizendjarig vrederijk, de regering van Christus op aarde, en het Evangelie der Genade Gods, welke in deze bedeling in werking is. Ook hebben we gekeken naar de twee programma’s, het hemelse programma, het Lichaam van Christus, en het aardse programma voor het volk Israël.

Met dit fundament willen we de vraag beantwoorden: “**Wat is de Verborgenheid?**”. Ondanks het feit dat we hebben gesproken over de Verborgenheid zijn er nog enige mensen die er niet helemaal zeker van zijn wat het is. We willen niet zo zijn als de prediker die op zoek was naar een pakkende uitdrukking. We willen werkelijk begrijpen wat de Schrift zegt en leert over de Verborgenheid.

We gaan zometeen vijf sleutel aspecten van de Verborgenheid opsommen die we vinden in de brieven van Paulus. Maar voor we dat gaan doen willen we eerst uitleggen wat het woord “Verborgenheid”, zoals we dat in de Schrift vinden, werkelijk betekent. In de tijd van de Bijbel werd het woord op twee verschillende manieren gebruikt. Ten eerste kan het woord Verborgenheid iets betekenen dat verborgen is, of geheim is. Dat is de meest letterlijke betekenis van het woord. In het Grieks betekent het woord: “je mond dicht houden”. Aldus is het een geheim dat iemand voor zichzelf houdt.

Het tweede gebruik van het woord “Verborgenheid”, in de cultuur waarin Paulus leefde, was dat het een geheim was die alleen geopenbaard was aan ingewijden. Het was een woord dat soms gebruikt werd in de sekten van die dagen, de broederschappen. Als u bij de sekte wilde horen lieten ze u binnen op het geheim. Ik geloof dat er in het woord, zoals Paulus het gebruikte, iets dergelijks valt te bespeuren. Natuurlijk bedoel ik hier niet mee dat wij een sekte zijn, we zijn gelovigen. Er zijn volgens de Schrift zekere dingen die je alleen in hun volheid kunt begrijpen als je een gelovige in de Heere Jezus Christus bent.

We willen er op wijzen dat, door de hele Oude Testamentische periode, er vele dingen waren die geheim waren. En inderdaad waren ze nog steeds geheim toen Christus op de aarde wandelde gedurende de tijd van de vier evangelieën, en dat ze voor het eerst geopenbaard werden door de bediening van de apostel Paulus. Maar eerst wil ik in het kort de vijf belangrijkste aspecten van de Verborgenheid opsommen die we vinden in de brieven van Paulus.

De **eerste** wordt gevonden in Rom.11:25:

“Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is (opdat gij niet wijs zijt bij uzelf), dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn”.

Het geheim waarover Paulus hier spreekt is dat God een werk onder de heidenen gaat doen gedurende de periode van Israëls blindheid. Wat is dat geheim? Dat je nergens in het Oude Testament een indicatie vindt dat God een werk onder de heidenen zou doen geheel buiten Israël om.

Het Oude Testament zegt dat de heidenen gered konden worden omdat ze altijd binnen konden komen via Israëls programma. Het Oude Testament voorzegt dat altijd. Maar u zult nergens lezen van een werk onder de heidenen, apart van Israël, voordat de Verborgenheid werd geopenbaard.

Het **tweede** deel van de Verborgenheid is de “opname”, of de “wegrukking”, als u daar de voorkeur aan geeft. Sommigen noemen het de “overzetting”, als het Lichaam van Christus eenvoudig verdwijnt van deze aarde en opgenomen wordt om zo voor altijd bij de Heer te zijn volgens 1Thess.4. 1Kor.15:51:

“Ziet, ik zeg u een verborgenheid”.

Het is een geheim omdat u de opname van het Lichaam van Christus nergens in het Oude Testament kunt lezen. Nergens vindt u dat God verteld dat Hij een groep mensen weg zal nemen in de lucht om ze vervolgens naar de Hemel te brengen. Dat is eenvoudigweg geen deel van Oud Testamentische profetie. Het was een geheim.

Het **derde** deel van de Verborgenheid is Ef.3:3-6. Dat is dat God in één lichaam Jood en heiden samenbrengt.

“Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid”.

Dan, in vers 6, verteld hij ons wat de verborgenheid is:

“Namelijk dat de heidenen medeërfgenen zijn, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten van Zijn belofte in Christus, door het Evangelie”.

Merk zorgvuldig op dat hij niet zegt dat het geheim of de verborgenheid is dat de heidenen gered kunnen worden. Zoals we zojuist vermeld hebben was dat de gehele Oud Testamentische tijd al het geval. Ze konden altijd gered worden, binnenkomende door Israël. Maar de Verborgenheid is dat de heidenen medeërfgenen zijn en behorende tot hetzelfde Lichaam. Onder Israëls programma waren de heidenen altijd een soort tweederangs burgers. Ze kwamen nimmer op het volledige nivo met de Joden. Daarom werd het een geheim genoemd.

Een **vierde** aspekt van de Verborgenheid is onze vereniging met Christus, onze levensonderhoudende verbinding met Christus in één lichaam. We vinden dat in Ef.5:31-32: “Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen; en die twee zullen tot één vlees wezen. Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente”.

Vóór deze bedeling is aan een gelovige nog nimmer de positie van “verenigd te zijn met Christus” gegeven. In Oud Testamentische tijden, ten tijde van Gods programma met Israël, was het de koning die een onderworpen verhouding tot God had. Christus was Koning over Israël. Voorheen was er nimmer die innige verbinding die wij nu hebben: Christus als het hoofd en wij als Zijn lichaam: een samenbindende vereniging. Dat was ook een geheim.

Een **vijfde** aspekt is degene die we nu gaan overwegen, en dat is: de volledige betekenis van het kruis. Dat noemen we het hart van de Verborgenheid omdat dit het meest belangrijke deel van de Verborgenheid is. 1Kor.2:7-8:

“Maar wij spreken de wijsheid Gods, bestaande in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, **eer de wereld was**; Welke niemand van de oversten van deze wereld gekend heeft; want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij de Heere der heerlijkheid niet gekruisigd hebben”.

Christus verwijst hier naar satan als de overste van deze wereld. Paulus verwijst naar hem als “de god van deze eeuw” en “de overste van de macht in de lucht” (Ef.2:2). Satan en zijn machten zijn de oversten van deze wereld. Wat dit Schriftgedeelte ons verteld is het feit dat als zij, satan en zijn machten, hadden geweten wat **door** het kruis bewerkt zou worden ze de Heere der heerlijkheid nimmer hadden gekruisigd.

Waarom niet? Omdat ze dan zouden hebben geweten dat dat hun ondergang en hun einde zou betekenen. Satan kan de Bijbel evengoed als u en ik lezen. In feite kan hij het beter lezen dan velen van ons. Je kunt er op rekenen dat Satan de Oud Testamentische geschriften heeft uitgeplozen om te kijken waar hij het door God geopenbaarde programma kon tegenwerken. Ik ben er zeker van dat Satan en zijn demonen gezocht en nog eens gezocht hebben. Wat gaat er gebeuren? Wat komt op ons af? Als er een aanduiding was geweest dat het Kruis zijn nederlaag betekende zou hij voorkomen hebben dat het gebeurde. Maar dit Schriftwoord, 1Kor.2:7-8, informeert ons dat de overste van deze wereld niet wist wat **door** het Kruis

bewerkt zou worden en daarom hebben ze Hem gekruisigd. Satan dacht de overwinning behaald te hebben als Christus was gekruisigd. Dat is omdat God het geheim gehouden heeft.

In 1Kor.1:18 gebruikt Paulus een zeer doorslaggevende uitdrukking:

“Want het woord des kruises is wel voor hen, die verloren gaan, dwaasheid, maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods”.

De uitdrukking waar we ons op willen richten is “het woord des kruises” . Wat bedoeld Paulus daar mee? Hij bedoeld met “het woord des kruises”: de boodschap van het kruis. Wat Paulus hier tot uitdrukking wil brengen is, dat er, verbonden met het kruis, een boodschap is. Het is de boodschap die dwaasheid is voor degenen die verloren gaan. Het is de kracht Gods voor hen die behouden worden. Onze vraag is: “Wat is de boodschap van het kruis?”. Wat is die boodschap die geheim was, voorheen niet geopenbaard totdat het werd geopenbaard aan de apostel van de heidenen, Paulus.

De boodschap van het kruis was een geheim. We willen twee dingen naar voren brengen. Ten eerste willen we uitleggen wat het Oude Testament openbaarde aangaande het Kruis. In Psalm 22 vinden we het meest levendige en aanschouwelijke en uitgebreide verslag van de kruisiging van wat we kunnen vinden in het Oude Testament. In mijn bediening, niet lang geleden, deelde ik iets met sommigen die niet al te goed thuis waren in de Bijbel; ik legde hen uit dat het Woord van God de kruisiging voorspelde. Ik ging naar Psalm 22 en hun mond viel letterlijk open en ze zeiden: “Ik wist niet dat het daarin stond”. Hier heeft u een aanschouwelijke omschrijving van het Kruis, waarschijnlijk 1000 jaar voordat de kruisiging plaats vond. Luister naar de omschrijving: “Mijn God, mijn God! Waarom hebt Gij mij verlaten?”.

Klinkt dat bekend? Gaat er een bel luiden? Dit is wat Christus zei vanaf het Kruis. Als u Schrift met Schrift wil vergelijken dan volgen hier enige heenwijzingen. Matth.27:46 is de plek waar u deze uitroep van Christus vindt. Psalm 22:9: “Hij heeft het op de Heere gewenteld, dat Hij hem nu uithelpe, dat Hij hem redde, daar Hij lust aan hem heeft!”.

Vergelijk dit met Matth.27:42 en herinner u wat ze zeiden toen Christus daar hing: “Anderen heeft Hij verlost, Hij kan Zichzelf niet verlossen”.

Met andere woorden: “Laat Hij Zichzelf verlossen als Hij zo speciaal is”. Wederom is dit een vervulling van de Schrift.

Psalm 22:15:

“Ik ben uitgestort als water, en al mijn beenderen hebben zich vanéén gescheiden; mijn hart is als was”.

Als u gekruisigd wordt, hangende aan uw armen, zullen na een tijd uw gewrichten uit de kom gaan. En opnieuw is dit een omschrijving van de kruisiging. Vers 16: “Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, en mijn tong kleeft aan mijn gehemelte”.

Bedenk hetgeen Christus zei in Joh.19:28:

“Mij dorst”.

En opnieuw hebben we hier een vervulling.

Verse 17:

“Want honden hebben mij omsingeld; een vergadering van boosdoeners heeft mij omgeven; zij hebben mijn handen en mijn voeten doorgraven”.

In Joh.20:27, na de opstanding, zegt Christus:
“Zie Mijn handen”.

Hij vervulde dat.

Vers 18:

“Al mijn beenderen zou ik kunnen tellen; zij aanschouwen het aan, zij zien op mij”.

Matth.27:36:

“En zij, neerzittende, bewaakten Hem”.

Vers 19: “Zij delen mijn klederen onder zich, en werpen het lot over mijn gewaad”.

En in Matth.27:35 wordt hetzelfde gezegd. Zij wierpen het lot en verdeelden Zijn klederen.

Aanwijzing na aanwijzing is geopenbaard aangaande het Kruis. Op dit punt aangekomen zijnde zult u vragen: “Hoe kunt u me dan vertellen dat het Kruis een verborgenheid was?”. Of dat de boodschap van het Kruis een verborgenheid was? “.

Omdat wij onderscheid maken tussen de “lichamelijke” aspecten van het Kruis en zijn “geestelijke” betekenis.

Inderdaad, de lichamelijke aspecten van het Kruis zijn zeer levendig geopenbaard. Maar er was ook iets dat nimmer is geopenbaard, en dat is de werkelijke boodschap van het Kruis. In 1Petrus1, maakt de apostel Petrus een interessante opmerking over wat de profeten wel en wat ze niet wisten.

We beginnen met de verzen 10 en 11:

“Van welke zaligheid ondervraagd en onderzocht hebben de profeten, die geprofeteerd hebben van de genade, aan u geschied; Onderzoekende, op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en tevoren getuigde, het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende”.

Ook hier staat dat de profeten getuigden van het lijden van Christus maar let op wat de tekst over hen zegt: “Onderzoekende, op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus getuigde”. Met andere woorden: ze hadden geen idee wat het betekende. De profeten schreven vele malen dingen op of spraken dingen uit waarvan ze niet wisten wat het betekende. Of ze wisten niet wanneer het zou gebeuren. God gebruikte hen als een vat, als een instrument, maar Hij gaf ze niet het volledig begrip van wat ze zeiden. Wij hebben soms het verkeerde idee dat de profeten alles begrepen wat ze zeiden. De Schrift bewijst hier dat dat niet altijd het geval was. Ze begrepen niet alles wat ze zeiden.

Maar sommigen zullen zeggen: “Maar hoe staat het dan met Jesaja 53?”. Er zijn sommigen die leren dat het Evangelie der Genade net zo duidelijk wordt gevonden in Jesaja 53 als op andere plaatsen.

We willen aantonen dat, als u tenminste in de kontekst van Jesaja 53 blijft, dat dat niet zo is.

Begreep Jesaja het Evangelie der Genade? Vers 11:

“Om de arbeid van Zijn ziel zal Hij het zien, en verzadigd worden; door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden

dragen”.

Velen die dit lezen zullen zeggen: “Kan het nog duidelijker?”. Hier vindt je moeizame arbeid, rechtvaardiging en het dragen van ongerechtigheden. Maar hoeveel begrepen zij, op dat moment, hiervan? Ziet u, nu hebben we voortgaande openbaring, Als wij deze woorden lezen is het eenvoudig voor ons om te begrijpen wat de betekenis is. Het is gemakkelijk voor ons om het te begrijpen. Maar begrepen de mensen van die tijd het ook? Ik geloof dat ze dat niet deden.

Een voorbeeld hiervan vinden we in Hand.8:34, waar we de Ethiopische kamerling vinden. God zend Filippus naar hem toe om te prediken. Weet u nog wat er toen gebeurde? Toen Filippus hem zag las de kamerling juist deze tekst. (Jes.53:11) Filippus vroeg hem: “Verstaat gij ook, hetgeen gij leest?”.

En wat was zijn antwoord? “Jazeker, dit gaat over Christus. Het zegt dat Hij stierf voor mijn zonden?”. Zegt het dat werkelijk? Absoluut niet, hij zei: “Hoe zou ik toch kunnen, zo mij niet iemand onderricht?”.

Sommigen zullen nu zeggen dat de kamerling niet veel wist en dat je niet van hem kon verlangen dat hij dat begreep. Maar bedenk wel dat de kamerling een toegewijd man was ondanks het feit dat hij een heiden was. Onder de Wet zijnde was hij op de feestdag van Pinksteren naar Jeruzalem gereisd. Hij was een zeer toegewijd persoon. Hij wist waarschijnlijk evenveel van de Schriften als de anderen en toch wist hij niet waar Jesaja over sprak.

Jesaja 53:6:

“Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een ieder naar zijn weg; doch de Heere heeft onzer aller ongerechtigheden op Hem doen aanlopen”.

Sommigen zullen nu zeggen: “Dit leert ons hetzelfde als hetgene we nu begrijpen. Hij legde de ongerechtigheden van ons allen op Hem”. Laat ons echter in de kontekst blijven. Waar spreekt hij tegen? Vers 8:

“Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen; en wie zal Zijn leeftijd uitspreken? Want Hij is afgesneden uit het land der levenden; **om de overtreding van Mijn** volk is de plaag op Hem geweest”.

Voor wie stierf Hij en van wie droeg Hij de ongerechtigheden in deze tekst?

Voor de zonden van Mijn volk. Wie schreef dit? Jesaja. Wie is Jesaja? Een Jood. Ziet u, Jesaja 53 toont alleen de **lijdende** dienstknecht.

Het verteld ons niet eens om wie het hier gaat. Wij weten nu dat het over Christus gaat, maar de tekst verteld ons dat niet. Het probleem is dat veel mensen in Jesaja 53 inlezen wat wij nu weten door verdere openbaring.

Wat we proberen duidelijk te maken is het volgende. De boodschap van het Kruis, de volledige betekenis van het Kruis, was, terug in de tijd, eenvoudig niet bekend voordat het werd geopenbaard aan de apostel Paulus.

Laat ons nog een tweede punt bekijken, dat is het feit dat de boodschap van het Kruis voor het eerst door Paulus werd gepredikt. Wederom zullen sommigen dat tegenspreken en zeggen:

“Wat is er mis met de prediking van Petrus op Pinksteren?”. Hand.2:22:

“Gij Israëlitische mannen, hoort deze woorden: Jezus de Nazaréner, een Man van God, onder

u betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelf weet; Deze, door de bepaalde raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood; Die God opgewekt heeft”.

Klinkt dit niet als iets dat Paulus gezegd zou kunnen hebben? Het spreekt aangaande Christus's lijden en sterven.

Onze vraag is echter: Preekte Petrus dit als het Evangelie, als het goede nieuws? Het antwoord is dat hij dat niet deed. Kijk naar vers 36:

“Zo wete dan zeker het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk deze Jezus, Die gij gekruisigd hebt”.

Laten we hierbij stilstaan en overdenken wat hier gebeurt. Israël is zojuist schuldig verklaard aan de kruisiging van Christus. Daar zijn we het toch allemaal over eens. Ze hebben Hem gekruisigd door onrechtvaardige handen en nu komt Petrus zeggen: “Hij leeft!”. Denk uzelf eens in hun plaats. Hoe zou u reageren als u zojuist beschuldigd was van het goddeloos ombrengen, vermoorden, van iemand? Stel dat u daar schuldig aan bent en enige dagen later komt er iemand langs die zegt: “Heb je het al gehoord?”. Die persoon die jij hebt vermoord is weer levend, en Hij is de Heere Jezus Christus. Hij is zeer machtig”. Hoe zou u zich voelen? Ik geloof dat u dan angstig zult worden. Ik heb zojuist iemand vermoord en nu leeft hij, ik denk dat hij wel enige woorden wil wisselen met mij. Zou het zo niet gaan? Dit is precies wat deze mannen denken, kijkt u maar naar hun reactie.

Als dit werd gepredikt als het goede nieuws dan zou u van hen verwachten dat ze zouden zeggen: “Geweldig, Prijs de Heer! Hij leeft! Dat willen we geloven!”. Maar ziet u, het is niet gepredikt als het goede nieuws. Ze zeiden: “Wat zullen wij doen, mannen broeders?”.

Ze realiseerden zich dat ze in grote moeilijkheden verkeerden. De man die ze zojuist hadden vermoord was nu weer levend en Hij is de Heer. Ze bevonden zich in een zeer moeilijke positie. Als het Evangelie der Genade nu al werd gepredikt wat zou u dan verwachten dat Petrus zou zeggen? We zouden verwachten dat hij zou zeggen: “Toen jullie Hem kruisigden stierf Christus voor jullie zonden! Hij werd weer opgewekt! Geloof dat en je bent behouden”. Maar we zien dat Petrus het Evangelie van Genade **niet** predikt.

Hij predikt niet de boodschap van het kruis.

Hij predikt het Evangelie van het Koninkrijk. Zijn boodschap aan hen is Hand.2 vers 38:

“En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden”.

Dit is het Evangelie van het Koninkrijk, **de doop voor vergeving van zonden**. Bekering, dat was de boodschap van God aan Israël.

Maar als we naar de apostel Paulus gaan dan lezen we daar de boodschap van het Kruis. Het is nodig om dit te vermelden opdat we anderen kunnen vertellen hoe ze, in deze bedeling, gered kunnen worden. We gaan ze niet vertellen hoe mensen gered werden vóór de huidige bedeling omdat dat niet de manier is waardoor ze nu gered kunnen worden. We willen ze vertellen hoe ze in de huidige bedeling gered kunnen worden. 1Kor.15:1-4:

“Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie.....Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de

Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derde dage, naar de Schriften”.

Hoe noemt Paulus deze boodschap? Het goede nieuws, het Evangelie. Het is niet langer een boodschap van vrees: “Kijk uit! Degene die jullie vermoord hebben leeft!”. Nu is het een boodschap van troost en hoop; het is “goed nieuws!”. Geloof en je zult behouden worden. Het is niet langer: “Bekeert u en wordt gedoopt voor de vergeving van zonden”. Nu is het: “Geloof in de Heere Jezus Christus”. Geloof wat Hij deed, Hij deed het voor u.

Hoe weten we nu dat deze boodschap achter werd gehouden tot aan Paulus? We weten dat omdat Paulus dat zegt. 1Tim.2:3 t/m 6:

“Want dat is goed en aangenaam voor God, onze Zaligmaker; Die wil, dat alle mensen zalig worden, en tot kennis der waarheid komen. Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus; Die Zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor allen”.

Wanneer werd deze boodschap gegeven? Wanneer werd voor de eerste keer verkondigd dat Christus een losprijs is voor allen? Hij verteld het hier: “.....zijnde de getuigenis te zijner tijd”.

Wanneer was “te zijner tijd?”. Het volgende vers verteld ons dat.

1Tim.2:7:

“Waarom ik gesteld ben een prediker en apostel (ik zeg de waarheid in Christus, ik lieg niet), een leraar der heidenen, in geloof en waarheid”.

Als Paulus zegt dat het waar is en wij geloven dat hij dit geïnspireerd schreef, dan kunnen we begrijpen dat de boodschap, dat Christus een losprijs is voor allen, niet eerder betuigd werd totdat Paulus het predikte. Dat is wat Paulus zelf zegt. Hij zegt hetzelfde in Titus1:2: “In de hoop van het eeuwige leven, dat God, Die niet liegen kan, beloofd heeft, vóór de tijden der eeuwen, maar geopenbaard heeft te Zijner tijd”.

Dat was de tijd waarin Paulus het predikte.

Het derde punt waarop we willen wijzen is het feit dat de boodschap van het Kruis het hart van Paulus zijn Evangelie is. Sommigen spreken hetgeen wij zeggen tegen door te zeggen: “Paulus zijn Evangelie?”. Maar Paulus gebruikt zelf deze manier van spreken. Op drie plaatsen noemt hij zijn boodschap: “**Mijn Evangelie**”. Tewel in Rom.16:25 en ook in 2Tim.2:8 en in Rom.2:16. Rom.16:25 zegt: “Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar **mijn Evangelie**”.

Is Paulus hier trots of hoogmoedig? Hij zegt gewoon zoals het is. Hij noemt het zijn Evangelie omdat het uniek is, een onderscheiden boodschap dat voor het eerst aan hem was toevertrouwd. Dat verschilt van dat van de andere apostelen. De twaalfen werd het Evangelie van het Koninkrijk toevertrouwd, maar niet één van hen kon zeggen “mijn Evangelie” omdat het aan hun allen was toevertrouwd. Alleen Paulus kon opstaan en zeggen: “**mijn Evangelie**”. Paulus is de enige apostel die een unieke boodschap ontving om die aan anderen door te geven; daarom noemt hij het: “**mijn Evangelie**”. Rom.2:16: “In de dag wanneer God de verborgen dingen der mensen zal oordelen door Jezus Christus, naar **mijn Evangelie**”.

2Tim.2:8:

“Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt..... , naar **mijn Evangelie**”.

Galaten 2 zegt hetzelfde. Het is zeer belangrijk te begrijpen dat Paulus een unieke boodschap verkondigde. In het eerste hoofdstuk van de brief aan de Galaten onderscheidt Paulus zich van de Twaalven. Hij wil dat wij erkennen dat hij niet één van de Twaalven is. In hoofdstuk 2, vers 2, zegt hij:

“En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor”.

Wie zijn deze “hun?”. Het zijn die anderen te Jeruzalem: Petrus, Jacobus en Johannes. Hij schrijft:

“en legde hun het Evangelie voor dat ik predik onder de heidenen”.

Let wel dat hij hun niet eenvoudigweg informeert dat hij ook het Evangelie verkondigde. Hij verteld hun welk Evangelie hij verkondigt! Verderop verteld hij ons welk Evangelie het is, namelijk, het Evangelie der onbesnedenen. Ik geloof dat dit hetzelfde is als “de verborgenheid”, “het Evangelie der Genade Gods”, de boodschap van het Kruis plus nog andere dingen die samengaan met de Verborgenschap. Paulus predikte een uniek Evangelie. In 1Kor.2:2, richt Paulus de aandacht op de prediking van het kruis:

“En ik, broeders, toen ik tot u ben gekomen, ben ik niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende het getuigenis van God. Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Die gekruisigd”.

Is dit het hart van zijn boodschap? Absoluut. Christus gekruisigd – het kruis. Een andere tekst in de Galaten 6:14 zegt:

“Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus; door Wie de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld”.

Paulus zegt, hier is iets waar we in kunnen roemen, het Kruis.

Ef.2:16:

“En opdat Hij die beiden met God in één lichaam zou verzoenen **door** het kruis”.

Kleine woordjes kunnen een groot verschil maken in de Schrift. U ziet het hier, een heel klein woordje, maar het maakt een wereld van verschil. Veel mensen gaan naar een tekst als deze en zeggen: “Wacht even. Moet je dit eens zien! Dit vond allemaal plaats aan het kruis. Dit alles gebeurde toen Christus stierf. Jood en heiden worden nu tesamen gebracht. Dat alles gebeurde aan het kruis. Is dat echter wat Paulus zegt? Merk nu op hoe Paulus de voorzetsels zeer nauwkeurig gebruikt. Hij spreekt over Jood en heiden die worden samengebracht, en de middelmuur des afscheidsels is weggebroken. Maar hij zegt niet dat dit gebeurde op het kruis; dat op dat moment Jood en heiden verzoend waren.

Het gebeurde “**DOOR**”het Kruis of “**VANWEGE**” van het kruis. Dat is hetgeen we moeten we begrijpen.

Wat aan het kruis gebeurde werd eerst jaren later geopenbaard.

Fil.2:8:

“En in de gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises”.

Fil.3:18:

“Want velen wandelen anders; van wie ik u dikwijls gezegd heb, en nu ook wenende zeg, dat zij vijanden van het kruis van Christus zijn”.

Soms denken we van mensen, die vijanden van het kruis zijn, als mensen die anti-God zijn, atheïsten, of dat ze tegen de Heer zijn. **Maar als u niet het Evangelie der Genade predikt dan kunt u tegen het kruis zijn.**

Als u een Evangelie predikt, bijvoorbeeld het Evangelie van het Koninkrijk, bestemd voor een andere bedeling, dan kunt u tegen het kruis prediken. Daarom zegt hij dat ze vijanden van het kruis zijn. Het is interessant wat hij van hen zegt in vers 19:

“Welker einde is het verderf, welker God is de buik, en welker heerlijkheid is in hun schande, die aardse dingen bedenken”.

Is dat niet interessant? Ziet u, als u een aardse boodschap predikt, de boodschap voor Israël, “de zachtmoedigen zullen het aardrijk beërven”, het Koninkrijk op aarde, dan is dat niet de boodschap van het kruis voor deze bedeling. Dan gaat hij voort met te zeggen in vers 20: “Maar onze wandel is in de hemelen”.

Wij prediken een hemelse boodschap, en het kruis is het hart daarvan..

Kol.1:20:

“Vrede gemaakt hebbende **door** het bloed Zijns kruises”.

Merk op dat hij niet zegt dat dit ten tijde van het kruis plaats vond, maar hij zegt **DOOR** het bloed van het kruis heeft Hij vrede gemaakt, om alle dingen te verzoenen. Kol.2:14:

“Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, enigerwijze ons tegen was, en heeft dat uit het midden weggenomen, het aan het kruis genageld hebbende”.

Dit alles bewerkte Christus op het kruis ofschoon er eerst “ter zijner tijd” van werd getuigd, waarvoor Paulus de aangewezen apostel was, een leraar der heidenen.

De boodschap van het kruis was een geheim. Het werd voor het eerst door Paulus gepredikt. Het is het hart van Paulus zijn Evangelie. Het is nodig dat we dat weten en ook goed begrijpen. Sommige mensen zeggen dat wij veel tijd besteden aan het benadrukken dat de boodschap van het kruis alleen wordt gevonden in het onderwijs van Paulus. Maar wat aangaande degene die daarvoor Jesaja 53 gebruiken of die teruggaan naar de vier Evangelieën en beweren dat ze daar het evangelie van het kruis hebben gevonden? Mijn antwoord is tweevoudig.

Ten eerste. Als Paulus zegt, toen hij in de gevangenis zat en aan de Filippenzen schreef,

Fil.1:15-18:

“Sommigen prediken ook wel Christus door nijd en twist, maar sommigen ook door goedwilligheid. Genen verkondigen wel Christus uit twisting, niet zuiver, menende aan mijn banden verdrukking toe te brengen; Doch dezen uit liefde, omdat zij weten, dat ik tot verantwoording van het Evangelie gezet ben. Wat dan? Nochtans wordt Christus op allerlei wijze, hetzij onder een bedekking, hetzij in waarheid, verkondigd; en daarin verblijd ik mij, ja, ik zal mij ook verblijden”.

Dat is mijn eerste antwoord. Zelfs al lezen de mensen verdere openbaring in, in Oude Testament passages, toch ben ik blij, zegt Paulus, dat Christus wordt gepredikt.

Maar **ten tweede**: hiermee neem je een gevaarlijk besluit waarop je je dan vaker kunt beroepen. Het vestigt de gewoonte om in de Schrift in te lezen wat je daar wilt vinden. Als u denkt een zekere boodschap te willen vinden in het Oude Testament en u leest het daar "in" van een andere plaats, wat weerhoudt u er van om dat ook met andere passages te doen? Wat weerhoudt u er van om dat ook met de brieven van Paulus te doen als u de één of andere "leer" wil vinden en u leest het er in? Laat ons consequent zijn met de Schrift en geen nieuwe openbaring of verdere openbaring inlezen in eerdere openbaring. Laten we dat gescheiden houden en begrijpen dat Paulus zich richtte op het kruis omdat dat het hart van zijn boodschap is.

Dit laat ons achter met nog één enkele vraag omtrent dit punt. Heeft u reeds vertrouwd op de boodschap van het kruis? Bent u tot het verstaan van de prediking van het kruis gekomen: dat u gered bent door alleen die boodschap, gelovende dat Christus stierf voor uw zonden, dat Hij is begraven en weer opgestaan? Vandaag de dag kunt u niet gered worden door bekering en gedoopt te worden. U zou kunnen denken dat u er klaar mee bent door een dierlijk offer te brengen en hopen dat u dat zal redden. Welnu, het spijt me, ik moet u zeggen dat dat niet gaat. U zou een aantal dingen kunnen doen die een deel zijn van Gods programma, maar als dat niet datgene is wat God nu van u eist, dan bent u nog steeds verloren in uw zonden. Daarom sporen we u vandaag aan om te vertrouwen in de boodschap van het kruis. Dat is de boodschap voor deze bedeling.

STUDIEVRAGEN.

- 1)-Noem meerdere belangrijke aspecten van de “Verborgenheid”.
- 2)-Wat bedoeld Paulus met de uitdrukking: “de prediking van het kruis?”.
- 3)-De boodschap van het kruis was een.....
- 4)-Welke waren de aspecten van het kruis welke voorgezegd waren in het Oude Testament?
Psalm 22, etc.
- 5)-Wat was niet geopenbaard van het kruis? (1Petrus1:10,11; 1Kor.2:7,8).
- 6)-Wordt het Evangelie der Genade gevonden in Jesaja 53? Verklaar dat.
- 7)-De boodschap van het kruis was.....
- 8)-Hoe predikte Petrus de kruisiging aan de Israëlieten in Hand.2:36? Verklaar dat.
- 9)-Wanneer werd het kruis voor de eerste keer gepredikt als het goede nieuws? (vergelijk 2Tim.2:6,7; Titus1:3).
- 10)-De boodschap van het kruis is het----- van-----.
- 11)-Hoe weten we dat Paulus een uniek Evangelie predikte? (Rom.16:25).
- 12)-Geef enige voorbeelden van de verhevenheid van het kruis in het onderwijs van Paulus.

HOOFDSTUK 7.

DE “VERBORGENHEID” EN DE HEIDENEN.

“Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid”. (Ef.3:2).

De mensen, die rijkelijk zijn gezegend, hebben de neiging om die zegeningen als vanzelfsprekend te beschouwen. Ik geloof dat het grootste voorbeeld hiervan de mensen zijn die in ons geliefd Amerika wonen. We zijn de zegeningen, die we zelfs op fysiek nivo genieten, heel gewoon gaan vinden. We zijn het gewoon gaan vinden om een warenhuis binnen te gaan waar we meer artikelen vinden dan we ooit nodig zouden hebben of zouden willen hebben. We zijn het gewoon gaan vinden om een levensmiddelen winkel binnen te gaan waar we alle mogelijke soorten voedsel, van waar ook ter wereld, kunnen kopen. We zijn het gewoon gaan vinden dat er meer is dan we feitelijk nodig hebben. Er is overvloed. Het is moeilijk voor ons om ons iets anders voor te stellen. Het is moeilijk voor ons om ons te verplaatsen in onze voorvaderen die uit andere landen kwamen om zich hier te vestigen, en die, met de overheid een akkoord aangingen dat ze van 18 dollar vijf jaar konden leven op een voorwaardelijk afgegeven stukje grond. We vergeten dat ze vaak moesten beginnen met niets meer dan het maken van een gat in de grond die ze dan wel zelf moesten graven. We vergeten dat deze mensen vele nachten doorbrachten zonder voldoende voedsel te hebben gehad. En het is nog maar drie of vier generaties geleden dat het zo was. Hoe snel kunnen de dingen veranderen. Maar wij zijn dit soort zegeningen gewoon gaan vinden.

Een ander voorbeeld uit de Schrift is het voorbeeld om een heiden te zijn gedurende deze Bedeling der Genade. We zijn het als heidenen vanzelfsprekend gaan vinden dat wij direkt tot God kunnen komen. We hebben onmiddellijke ingang door de verdiensten van de Heere Jezus Christus. Het is niet door iets dat wij hebben gedaan, maar om tot het begrip te komen dat Hij voor ons de weg heeft geopend om tot God te komen. We kunnen het ons amper voorstellen dat het ooit anders is geweest. En toch, zoals we zullen zien, is het niet altijd geweest zoals het nu is. Ik geloof dat het zeer belangrijk voor ons is om onze huidige konditie, onder de genade, te gaan waarderen.

We willen onze aandacht op nog twee aspecten van de Verborgenheid richten. Dat zullen twee aspecten zijn die direkt aan de heidenen behoren. Om ze de revue te laten passeren gaan we eerst beginnen met een passage uit Rom.11. Het eerste wat we willen overwegen is dat God een werk onder de heidenen doet gedurende de blindheid van Israël. Overeenkomstig Rom.11:25 was dat feit een verborgenheid, het was een geheim.

Nergens in het Oude Testament kunt u lezen dat God een werk onder de heidenen zou doen gedurende de blindheid van Israël. U kunt wel in het Oude Testament lezen dat Israël verblind zou worden, het was voorzegd. U kunt wel in het Oude Testament lezen dat de heidenen zich konden verheugen in de waarheid. U ziet dat de heidenen een deel konden worden van Gods plan.

Maar dit alles in betrekking met en in kontekst met de natie Israël. We moeten goed begrijpen dat het een verborgenheid was dat God een apart werk onder de heidenen zou gaan doen gedurende de blindheid van Israël. Rom.11:25:

“Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is (opdat gij niet wijs zijt bij

uzelf), dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn”.

Hij zegt dus dat God een compleet werk onder de heidenen zou gaan doen. De volheid van de heidenen is het voltooiën van het programma voor de heidenen gedurende Israëls blindheid.

Een tweede aspekt van de Verborgenheid is het feit dat God in deze huidige eeuw Jood en heiden samenvoegd in één lichaam. Efeziërs 2 en 3 vertellen ons dat God Jood en heiden in één lichaam zou samenvoegen. We bevestigen opnieuw dat dat een verborgenheid was, het was een geheim. Nergens in het Oude Testament is voorzeggd dat Jood en heidenen op gelijke voet en gelijke positie samen gevoegd zouden worden.

Voordat we deze twee punten gaan overwegen, willen we eerst eens zien hoe het was, zoals het ook voor ons Amerikanen nuttig is om een gedeelte van onze geschiedenis te bestuderen zodat we beter waarderen wat we nu hebben; gelijkerwijs het ook nuttig zou zijn voor ons, heidenen, die leven in deze bedeling der genade Gods, terug te zien en te zien hoe het was voordat de verborgenheid geopenbaard was.

Om dat te doen beginnen we met de toestand van de heidenen te onderzoeken onder het Koninkrijks programma. We willen zien hoe God in die tijd met hen omging. Romeinen 15 is een uitéénzetting van Christus's aardse bediening. We moeten eerst iets verklaren alvorens we deze verzen gaan lezen.

We moeten bedenken dat in het begin van de tijd er geen sprake was van Joden. Toen God het menselijk ras schiep waren alle mensen, alle volken die Hij schiep, te beschouwen als heidenen. Dat is omdat heidenen niet als Joden worden beschouwd. Als er geen Joden zijn is iedereen een heiden. Als we teruggaan naar Genesis 10 zult u zien dat op dat moment de mensen op aarde heidenen werden genoemd. Het is niet eerder dan in Genesis 12 dat we de roeping van Abraham vinden, om een speciaal en uniek geslacht, om een speciaal volk te worden. Niet eerder dan hierna vinden we Joden. In feite werden ze eerst een tijd later Joden genoemd. Oorspronkelijk werd naar de familie van Abraham verwezen als Hebreëen en dan, nog later, werd één van de stammen, die Juda werd genoemd, zeer groot en werd bekend als “de stam van Juda”. Deze naam werd verkort tot Jood.

Waarom riep God Abraham? We weten dat God Abraham riep omdat de heidenen rebelleerden tegen de wil van God. Daarom veranderde God Zijn handelen met de mensen door één man te kiezen door wie Hij hoopte de heidenvolken te bereiken. Dat was het uiteindelijk doel waarom Israël als volk werd geroepen. Toen Abraham uit zijn thuisland, Ur der Chaldeeën, werd weggezonden naar het land dat God hem wilde laten zien, (we weten nu dat dat land Palestina of Kanaän werd genoemd), werd dat zijn land, het land Israël. Het volk Israël moest een getuigenis voor de gehele wereld zijn. God was dat van plan door Israël te zegenen, door zegeningen te ontvangen, zowel geestelijk als lichamelijk, waardoor de heidenen, die dat zagen, zich af gingen vragen waarom ze zo gezegend werden. Ze zouden naar Israël komen om te informeren waarop Israël zou zeggen dat ze zo gezegend waren omdat ze alleen de ene ware God aanbaden, en dan zouden de heidenen zich tot God keren.

Het was de bedoeling dat het zo zou gaan. Door de geschiedenis te lezen in de Bijbel weten we dat het niet altijd zo heeft gewerkt. In feite had Israël, in de tijd van Christus, volkomen en rampzalig gefaald in hun verantwoordelijkheid en het gevolg was dat ze niet in de juiste konditie verkeerden om de heidenen op God te wijzen. Ze hadden zelf niet eens een goede relatie met God. Dus toen Christus kwam, kwam Hij niet met de bedoeling om een nieuw

werk te beginnen. Hij kwam om Israël terug te brengen in de relatie die zij had moeten hebben met God zodat Israël uit kon gaan om de volken te onderwijzen.

Dit brengt ons naar Rom.15:8:

“En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis”.

Wie zijn dat? De Israëlieten. Het verbond der besnijdenis werd in Genesis 17 aan Abraham gegeven.

“Jezus Christus was een dienaar der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen”.

Welke beloften zijn aan de vaderen gegeven? Dat ze een zegen zouden zijn voor alle volken op de aarde. Dat zij het verbondsvolk zouden zijn en dat door hun bediening alle mensen gezegend zouden worden. Dus toen Christus kwam was Hij een dienaar van de besnijdenis vanwege de waarheid Gods om daardoor aan de Israëlieten te bevestigen de principes van het verbond. Zij werden verondersteld terug te keren naar het verbond.

We zeggen niet dat de heidenen er geen deel van uit konden maken. Rom.15:9:

“En de heidenen God vanwege de barmhartigheid zouden verheerlijken; gelijk geschreven is: Daarom zal ik u belijden onder de heidenen, en Uw Naam lofzingen”.

Nadat Israël de beloften aan zich had bevestigd waren ze er rijp voor om onder de heidenen te prediken. Dus zeggen we niet dat de heidenen vóór de huidige bedeling niet gered konden worden, we zeggen eenvoudig dat ze dan door de Israëlieten, als kanaal, moesten komen.

Laat ons teruggaan naar Matth.10 alwaar we zullen zien dat de bediening van Christus overeenkomt met hetgeen we zojuist lazen in Rom.15:8. Christus was een dienaar van de besnijdenis. Lees in Matth.10, waar Hij zijn discipelen uitzend, welke instructies Hij hen meegeeft en naar wie ze toe moesten gaan. Vers 5:

“Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op de weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad van de Samaritanen”.

Waarom niet? Klinkt dit niet als een ongebruikelijke opdracht? En vervolgens zegt Hij in vers 6:

“Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls”.

Met andere woorden: Hoe kunnen de Israëlieten naar de heidenen gaan om te prediken als ze zelf verloren zijn? Christus zegt tegen de twaalven om **niet** direkt naar de heidenen te gaan. Ga naar de verloren schapen van het huis Israëls. Later, in Matth.28, vindt u een grotere opdracht, maar nog steeds in verbinding met het Koninkrijks programma. Daar wordt gezegd: Ga naar alle volken. Maar wie zendt Hij op dat moment naar de heidenen? Hij zendt de twaalf apostelen: Degenen die zullen zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls. (Matth.19:28).

Zo ziet u dat de opdracht in Matth.10 bedoeld is om Israël te redden. De discipelen moesten uitgaan om de Israëlieten te bekeren en hun terug te brengen tot God. **De opdracht in Matth.28 is voor een verlost Israël om uit te gaan om de heidenen te bereiken.** Dat is niet de opdracht voor ons in de huidige bedeling. Wij zijn geen verlost Israël om uit te gaan naar de heidenen. Wij hebben, altans zo noem ik het, de allergrootste opdracht. Dat is in 2Kor.5:20, en het zegt:

“Zo zijn wij dan gezanten van Christus’s wege, alsof God door ons bad; wij bidden van Christus’s wege: Laat u met God verzoenen”.

Dat is de grootste opdracht die ooit is gegeven. U vindt een grote opdracht in Matth.10, een nog grotere in Matth.28 en de grootste opdracht in 2Kor.5.

Laat ons eens kijken naar specifieke gevallen van de bediening van Christus naar de heidenen. Als wij beweren dat Christus alleen een dienaar van de besnijdenis was en dat Hij alleen tot de Joden ging, dan zal, onvermijdelijk, iemand zeggen: “Wacht even! Ik weet dat Christus heidenen bediende toen Hij op aarde was.

Sommige mensen denken zelfs dat het heel normaal was dat Christus de heidenen bediende. Wij willen aantonen dat, in alle vier de Evangelieën, het slechts om twee of drie gevallen gaat waar Christus ooit direkt een heiden bediende. En zelfs in deze gevallen was er niet altijd sprake van direkt contact.

Waarom zeg ik in twee of drie gevallen? Het hangt er vanaf of u de Samaritaanse vrouw al dan niet meetelt. Bedenk dat de Samaritanen half Joods waren. Christus bediende de Samaritaanse vrouw, maar wat zei Hij tegen haar? Waar komt volgens Joh.4:22 de zaligheid vandaan? De zaligheid is uit de Joden. Dus ondanks het feit dat Hij deze Samaritaanse vrouw diende, herinnerde Hij haar aan het feit dat de zaligheid uit de Joden is.

In Matth.15 hebben we een verbazingwekkende Schriftpassage.

Het begint met vers 21:

“En Jezus, vandaar gaande, vertrok naar de delen van Tyrus en Sidon. En ziet, een Kananese vrouw, uit het gebied komende, riep tot Hem, zeggende: Heere! Gij Zoon van David, ontferm u mijner! Mijn dochter is deerlijk door de duivel bezeten”.

Ze erkent dus de positie van Christus: “Gij Zoon van David”. Vers 23:

“Doch Hij antwoordde haar niet één woord. En Zijn discipelen, tot Hem komende, baden Hem, zeggende: Laat haar van U; want zij roept ons na”.

Kunt u dit geloven? Hier is een heiden die tot de Heer komt en Hem iets vraagt, ze spreekt Hem zelfs aan als Zoon van David, en Hij neemt geen notitie van haar. Het beeld dat ik hier in zie is dat Christus letterlijk geen notitie van haar neemt. Hij gaat gewoon verder met Zijn taak en doet alsof Hij niet heeft gehoord dat zij iets zei.

Wat waren de discipelen genadig, niet dan? Ze zeiden: “Laat haar van U”. Ze wilden haar niet in de buurt hebben. Vers 24:

“Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls”.

Christus was trouw aan Zijn opdracht. Ik ben er zeker van dat Hij medelijden met haar had, maar zelfs als deze heiden op dat moment kwam, realiseerde Hij zich dat nu nog niet de tijd was aangebroken om de heidenen te bedienen.

Vers 25:

“En zij kwam en aanbad Hem, zeggende: Heere, help mij! Doch Hij antwoordde en zeide: het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en de hondjes voor te werpen”.

Dat is een verbazingwekkende uitspraak; het geeft ons een goed inzicht hoe de dingen toen waren. Wie zijn de kinderen? Het zijn de kinderen Israëls. “Het is niet betamelijk (of passend) voor Mij om datgene wat de kinderen toebehoort aan de honden te geven”. Was Christus hier vriendelijk, genadig en liefdevol? Ja, dat was Hij. En toch noemt Hij haar met zoveel woorden een hond. Waarom? Dat was de Joodse terminologie voor de heidenen. “Je bent een heidenhond”.

Maar zie hoe een groot begrip zij had met betrekking tot het programma waaronder ze verkeerde. Vers 27:
“En zij zeide: Ja, Heere!”.

Ze argumenteert niet en zegt ook niet: “Hoe durft U dat te zeggen!”. Ze zegt: Dat is zeker waar, ik begrijp dat ik een hond ben. Ik weet dat ik onder dit programma niet het recht heb om rechtstreeks naar de tafel te gaan om te eten. Maar let nu op wat ze zegt:
“doch de hondjes eten ook van de brokjes die er vallen van de tafel van hun heren”.

Ze was bereid om die ondergeschikte positie in te nemen. Ze begreep hoe het verondersteld werd te werken. Ik verbaas me hoe ze dit alles begreep. Christus verwonderde Zich over haar groot geloof. Vers 28:
“Toen antwoordde Jezus, en zeide tot haar: O vrouw! Groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt”.

Ziet u, deze vrouw begreep het en de Heer bevestigt dat ze inderdaad geen recht had om rechtstreeks naar de tafel te gaan om te eten. Het is niet juist om een hond aan tafel te laten zitten maar er kan zich een gelegenheid voordoen om wat kruimels van de tafel te vegen en de hond het op te laten ruimen. De hondjes waren niet eerder welkom dan nadat de kinderen verzadigd waren.

Wanneer veegt u de kruimels van de tafel? Meestal wachten we tot een ieder genoeg heeft gegeten en dan wordt het overgeblevene aan de honden gegeven.

Dat is het wat God van plan was. Eerst de kinderen verzadigen waarna de heidenen deel kunnen krijgen aan de overvloed van zegeningen. Dat wil niet zeggen dat er geen zegeningen meer over zouden zijn. God is zeer genadig en overvloedig in zegeningen. Dus als de Israëlieten verzadigd zouden zijn zou God voorzien in genoeg zegeningen zodat de heidenen ook iets van die overvloed zouden krijgen.

In het onderhavige geval maakt Christus een uitzondering omdat het op dat moment niet de normale gang van zaken was. Hij erkent dat zij haar plaats als heidenhond weet en niet waardig is om van de tafel te eten. Daarom zegent Hij haar.

Een ander gelijksoortig voorbeeld vinden we in Lukas 7:1. Hier gaat het om een hoofdman, een soldaat, die het gezag had over honderd mannen, die ook zijn ondergeschikte positie in dit programma erkent.

“Nadat Hij nu al Zijn woorden voleindigd had, ten aanhoren van het volk, ging Hij in te Kapérnaúm. En een dienstknecht van een zeker hoofdman over honderd, die hem zeer waard was, krank zijnde, lag op sterven. En van Jezus gehoord hebbende, zond hij tot Hem de ouderlingen der Joden. Hem biddende dat Hij wilde komen, en zijn dienstknecht gezond maken. Dezen nu, tot Jezus gekomen zijnde, baden Hem ernstig, zeggende: Hij is waardig, dat Gij hem dat doet”.

Waarom was hij waardig? Was hij een heiden die in die tijd de plaats van Israël niet verstond? Nee, hij begreep het. Zie wat hij heeft gedaan. Lukas 7:5:
“Want hij heeft ons volk lief”.

Herinnert u zich de oorspronkelijke belofte van God aan Abraham? Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken die u vloekt. (Gen.12:3). Hier is een heiden die Israël zegent.
“en heeft zelf ons de synagoge gebouwd”.

Hij heeft Israël niet alleen lief gehad maar heeft ook iets voor hen gedaan.

Vers 6:

“En Jezus ging met hen. En toen Hij nu niet ver van het huis was, zond de hoofdman over honderd tot Hem enige vrienden, en zeide tot Hem: Heere, neem de moeite niet; want ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak zoudt inkomen”.

Begrijpt hij zijn plaats? Dat doet hij zeer zeker! Hij realiseert zich dat hij het recht niet heeft om de aanwezigheid van de Heer te eisen om gebruik te maken van de zegeningen waarin Hij kan voorzien. Hij erkent dat hij onwaardig is. Vers 7-9:

“Daarom heb ik ook mijzelf niet waardig geacht, om tot u te komen; maar zeg het met een woord, en mijn knecht zal genezen worden. Want ik ben ook een mens, onder de macht van anderen gesteld, hebbende krijgsknechten onder mij; en ik zeg tot deze: Ga, en hij gaat; en tot de andere: Kom! En hij komt; en tot mijn dienstknecht: Doe dat! En hij doet het. En Jezus, dit horende, verwonderde Zich over hem; en Zich omkerende, zeide tot de schare, die Hem volgde: Ik zeg u: Ik heb zo'n groot geloof zelfs in Israël niet gevonden”.

De Heer heeft hier met een heiden te doen die een groot geloof heeft en zijn ondergeschikte positie begrijpt.

Let er echter op dat in het geval van deze twee voorvallen, onder het Koninkrijksprogramma, de heidenen alleen gezegend konden worden als ze zich bewust waren van hun positie ten opzichte van Israël. Maar laat me u nu vertellen hoe totaal verschillend de dingen zijn onder de genade. Wij leven in een andere bedeling, laat ons dus enige momenten besteden aan de heidenen onder de genade.

Het programma der Verborgenheid heeft de conditie van de heidenen veranderd. Rom.11:25:
“Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is (opdat gij niet wijs zijt bij uzelf)”.

Paulus zegt met andere woorden: wees niet trots op onze huidige conditie als heidenen want we hebben deze positie niet zelf verdiend. We hebben geen enkele verdienste van onszelf. De Heer heeft het voor ons gedaan.

Eerst zegt hij: “de verharding is voor een deel over Israël gekomen”. Israël is momenteel verhard. Dat wil niet zeggen dat alle Israëlieten verhard zijn.

Note van de vertaler: In de King James vertaling wordt in plaats van “verharding” over “blindheid” gesproken.

Gelukkig zijn er ook Joodse mensen, van het Hebreeuwse ras, die wel tot Christus komen. Er zijn sommigen die in eenvoudig geloof op Christus vertrouwen en dus gered zijn. Maar ze

worden niet gered op de manier zoals het voorheen was. Ze worden niet gered door terug te keren naar de verbonden. Ze worden niet meer gered door in geloof de Wet te onderhouden. Ze worden gered onder dezelfde voorwaarden als ook de heidenen.

Het tweede deel van Rom.11 vers 25 is dat God een werk onder de heidenen wil voltooien. Dat is het wat deze huidige eeuw zo uniek maakt. Nog nimmer tevoren heeft God een programma onderbroken om vervolgens een ander programma te voleindigen, en om daarna terug te keren naar het eerste programma. Dat is wat God deed met Israël. Hij onderbrak het programma van het Koninkrijk juist voor de op handen zijnde grote verdrukking.

Daarom wordt de huidige bedeling de Bedeling der Genade genoemd, omdat God het oordeel uitstelde.

Bedenk goed waar wij stonden als heidenen vóór deze bedeling, en waar we nu staan. In Efeziërs 2:11-13 maakt Paulus een lijst van **zeven punten** die tegen ons, als heidenen, waren. “Daarom gedenkt, dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werdt”.

Dat is het **eerste** punt wat tegen ons, heidenen, was in de voorgaande eeuw. Onbesneden zijnde, onder het Koninkrijksprogramma, betekende dat je geen deel kon hebben aan het verbond. En als je geen deel aan het verbond had werd je van het volk afgesneden. De enige manier om zegeningen te verkrijgen was als ze via Israël kwamen.

Het **tweede** punt dat tegen ons was:
“Dat gij in die tijd waart zonder Christus”.

Het woord Christus betekent Messias. God heeft nimmer beloofd dat de heidenen directe toegang tot de Messias zouden hebben. Als je toegang tot de Messias wilde hebben moest je naar Israël komen.

Ten **derde**:
“vervreemd van het burgerschap Israëls”.

Het “burgerschap” bezitten betekent: als er een natie is die zeer gezegend is, en die dan sommigen onder zijn vleugels neemt, zij dan daadwerkelijk alle voorrechten en ontheffingen en zegeningen verkrijgen als een burger van dat land. Vóór deze bedeling hadden wij geen toegang naar dat burgerschap tenzij we Joods werden.

Ten **vierde** waren we:
“vreemdelingen van de verbonden der belofte”.

De verbonden vormden toendertijd de basis van de zegeningen.

Ten **vijfde**:
“geen hoop hebbende”.

Blijkbaar heb je geen hoop als je geen directe toegang hebt naar de verbonden en beloften van God. Je hebt dan geen hoop op een komende Messias of het komende Koninkrijk.

Ten **zesde**:
“zonder God in de wereld”.

Dit is de enige keer dat we het woord atheïst vinden in de Bijbel. Een echte atheïst is iemand die niet behouden is. Meestal denken we dat een atheïst iemand is die niet in God geloofd. Ik vraag me af of er werkelijk iemand is die niet diep in zijn binnenste in God geloofd. Ze kunnen wel zeggen dat ze niet in God geloven, en tot op zekere hoogte mogen ze dan nu niet in God geloven, maar geloof me, er zal een dag komen dat ze wel in God geloven. Het kan dan wel eens te laat zijn, het kan zijn dat ze zich dan reeds bevinden in de poel des vuurs, maar op zekere dag gaan ze alsnog in God geloven, alhoewel het dan te laat is Maar vandaag de dag een atheïst te zijn betekent dat je zonder God bent: Het niet hebben van God door het geloof in Christus.

Ten **zevende**:

“gij, die eertijds verre waart”.

Dat duidt op een afstand. De heidenen waren nimmer nabij de plaatsen van zegeningen.

In Ef.2:14 vinden we een interessante mededeling:

“Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en de middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende”.

Wat is de middelmuur des afscheidsels? Ik denk dat we dat op twee manieren kunnen bezien. Ten eerste was er een figuurlijke muur opgebouwd. De heidenen voelden zich gescheiden van de Joden. En dat om het feit dat de Joden gezegend waren en het voor zichzelf hebben gehouden. Sommigen van hen waren op zijn minst enigszins vooringenomen.

Maar er bestond ook een letterlijke muur. Ik geloof dat Paulus naar die muur verwees. Terug in de dagen van Paulus, voordat de tempel was verwoest, was er een muur rondom de tempel. Deze muur omvatte de gehele binnenplaats.

Maar binnen deze muur was er een tweede muur en ik geloof dat dat de muur is waarnaar Paulus verwees, de scheidsmuur. Misschien heeft u wel eens gehoord van de voorhof der heidenen. Dit was de eerste binnenplaats. Daarna kwam de eerste muur tot waar aan toe de heidenen mochten komen, maar dan kwam er een tweede muur. De historicus, Josephus, beschrijft deze muur als zijnde vijf voet hoog, drie ellebooglengtes hoog; en deze muur had een inscriptie. Archeologen hebben de inscriptie ontdekt, er staat op: “Geen heiden mag binnen deze omheining van het heiligdom komen. Als iemand het toch doet, en het wordt gezien, dan stelt hij zichzelf verantwoordelijk voor de doodstraf die hierop onvermijdelijk zal volgen”. Met andere woorden: ga als heiden over deze omheining en je bent dood.

Maar wat is er “in” Christus gebeurd?

“en de middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende”.

In Christus is deze muur weggedaan. Er zijn voor de heidenen geen verhinderingen meer om binnen te komen en toegang tot God te verkrijgen. Onze huidige conditie als heidenen is dat we op gelijke voet met de Joden staan.

Er zijn twee wegen waarop we op gelijke voet staan. We staan op gelijke voet vóór en na onze behoudenis. Ten eerste zijn Jood en heiden, vóór de behoudenis, onder de zonde. In Rom.3:9 zegt Paulus dat God heeft:

“beiden, Joden en Grieken, dat zij allen onder de zonde zijn”.

Ook in Rom.11 zegt God dat Hij beiden besloten heeft onder de zonde. Iemand heeft gezegd dat de bodem het nivo is van de voet van het kruis, het maakt niet uit of je Jood of heiden bent. Niemand staat op een hoger nivo. We verkeren allen in dezelfde conditie, ongeacht

nationaliteit of sociale status, iedereen moet op dezelfde basis komen in eenvoudig geloof: niets meebringen, gewoon vertrouwen in Christus.

Maar na de behoudenis zijn we ook gelijk. In Galaten 3 spreekt Paulus over het feit dat er in Christus: noch Jood noch Griek is, nog dienstbare noch vrije, geen man en vrouw, in Christus zijn we allen één. We hebben allen gelijke toegang tot de geestelijke zegeningen in Christus.

Toch stoort me iets als ik naar de hedendaagse christenheid kijk. Veel christenen roepen nog steeds om de kruimels die van Israëls tafel vallen. Wat bedoel ik hiermee? De zegeningen, die God onder het Koninkrijks programma beloofde, waren lichamelijke zegeningen. Materieële rijkdom was een zegen. In het Oude Testament leest u dat God Abraham zegende en dan wordt vermeld waaruit zijn veestapel bestond en de materieële rijkdom die hij had. Dat was op dat moment een legitieme zegening gegeven door God.

Maar dat zijn niet de soort zegeningen die ons in deze bedeling zijn beloofd. Velen zijn roepende om de zegeningen behorend bij Israël terwijl ze de onnaspeurlijke rijkdom van Christus kunnen krijgen. (Als ze behouden zijn hebben ze deze zegeningen reeds, maar ze weten het niet).

Hoe onfortuinlijk dat we ons tevreden zouden stellen met geringere zegeningen terwijl we de grootste zegening kunnen krijgen die God ooit heeft aangeboden. Stel u voor: Gezeten met Christus in de hemelse gewesten!

Weet u nog van de twee discipelen die met hun moeder kwamen en vroegen of ze konden zitten aan de rechter en linkerhand van de Heer in Zijn Koninkrijk? Ze vroegen om nogal een groot voorrecht! Maar overeenkomstig het Woord van God zitten de gelovigen van deze bedeling nu reeds met Christus in de hemelse gewesten. Wij hebben nu alreeds een grotere zegen dan deze twee mannen wilden hebben. Wij zijn verzegeld door de bediening van de Heilige Geest. Op het moment dat we geloven plaatst de Heilige Geest een zegel en feitelijk is Hijzelf het zegel op onze behoudenis. Dat is een zegen waarin we ons in deze bedeling mogen verheugen. We zijn medeërfgenen met Christus. Ik kan niet peilen wat dat betekent en toch wordt onze naam één van degenen die meeërven in de grote erfenis die Christus ontvangt. We zijn medeërfgenen met Christus. We hebben allen deel deze zelfde zegen.

STUDIEVRAGEN.

- 1)-Wat nemen we, als heidenen, als vanzelfsprekend aan?
- 2)-Noem twee elementen van de Verborgenheid die direkt temaken hebben met de heidenen:
- 3)-Wat was het doel van Christus's aardse bediening? Noem Schriftplaatsen.
- 4)-Leg uit wat de relatie is met Israël in de volgende twee passages:
Matth.15:21-28; Lukas 7:1-10.
- 5)-Wat is het unieke van de huidige eeuw?
- 6)-Omschrijf onze vroegere vervreemding van, en vijandschap met Israël. (Ef.2:11-14).
- 7)-Noem twee wegen waarop de heidenen op gelijke voet staan met de Joden.

HOOFDSTUK 8.

ONZE ZALIGE HOOP.

“Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus”. (Titus2:13).

Van alle onderwerpen in het Woord van God is de “opname” één van de meest fascinerende. Het idee om hier het ene moment op aarde te zijn en het volgende moment plotseling te verdwijnen om onszelf daarna in de aanwezigheid van de Heer te vinden, zonder door de dood te zijn gegaan, is zeker een aantrekkelijk vooruitzicht, vindt u dat ook? In feite zal dit één van de redenen zijn waarom Paulus naar de opname verwijst als een zalige hoop.

Titus2:11-13:

“Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen. En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheden en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld; Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus”.

Om bij hen te behoren die leven op het moment dat Christus ons komt halen zou een heerlijk iets zijn. Zou het niet geweldig zijn om dit leven te verlaten zonder de prikkel des doods te ondergaan? Zou het niet geweldig zijn om deze wereld te verlaten en binnengeleid te worden in de aanwezigheid van de Heer? Dat is een grote zegen. Om er bij te zijn als de Heer neerdaald uit de hemel met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods, om dan plotseling in de aanwezigheid te zijn van hen die ons zijn voorgegaan, en samen de Heer in de lucht te ontmoeten. Er zullen zeker nog grote zegeningen komen.

Maar ik geloof dat er nog andere redenen zijn om de opname te beschouwen als een zegen. Eén ding is dat het de mogelijkheid biedt om te ontsnappen aan de moeilijkheden die we tegenkomen in dit leven. Ik herinner me dat tijdens de examens op de Bijbelschool we uitzagen naar de opname! We dachten dat er geen beter moment kon zijn voor de opname dan even voordat de professor ons het examen formulier overhandigde.

Er zijn meer ernstige momenten in ons leven als we in aanraking komen met grote moeilijkheden. Het zijn de tijden als we in aanraking komen met zwaar lijden en beproevingen. Zou het dan niet geweldig zijn als de Heer ons wegnam?

Toch is voor velen de opname een schrikwekkende tijd. Voor de ongelovigen lijkt de opname in het geheel niet interessant. Voor de ongelovigen betekent de opname scheiding van hun geliefden. Er gaat een tijd komen dat de ongelovige man naar huis zal gaan en dat huis leeg zal vinden. Zijn gelovige vrouw en kinderen zijn opgenomen en zijn vertrokken om de Heer in de lucht te ontmoeten.

Er zal een tijd komen dat een jonge man, die niet naar zijn ouders wil luisteren als ze het Evangelie met hem willen delen, of dat hij niet wou luisteren naar de leraar van de zondagschool of naar de voorganger, dat hij van school thuis komt en dat vader en moeder er niet meer zijn. Dit zal voor menigeen een realiteit worden. Met betrekking tot de mensen die de Heer niet kennen zal het gebeuren dat ze er te laat achter komen wat de “opname”

betekent. Ik geloof dat het zeer belangrijk is dat we begrijpen wat de “opname” betekent en, nog belangrijker, dat we er gereed voor zijn.

We gaan nu kijken naar drie dingen aangaande de “opname” en aan het einde van onze studie zult u, altans dat denk ik, er mee instemmen dat de “opname” een gezegende hoop is.

HET GEHEIM VAN DE OPNAME.

De “opname” is een deel van het “geheimenis”, ook wel “verborgenheid” genoemd, welks gegeven is aan Paulus nadat aan Israël de gelegenheid is gegeven om het Koninkrijk en hun Messias te aanvaarden, maar dit aanbod totaal heeft afgewezen. Toen heeft God de “verborgenheid” geopenbaard. In 1Kor.15:51 vinden we dat de “opname” een deel is van de “verborgenheid” of van dit “geheimenis”. De apostel Paulus zegt daar: “Ziet, ik zeg u een verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden”.

In de christenheid wordt naar de dood vaak verwezen als zijnde een slaap. Maar, begrijp goed, dat de Bijbel ons niet leert dat de ziel gaat slapen. De Bijbel verteld ons dat ons lichaam gaat slapen. Als we dus als christen sterven gaat ons lichaam slapen. Maar Paulus zegt dat we niet allen zullen gaan slapen. Om te begrijpen waarom Paulus deze waarheid een geheimenis of verborgenheid noemd moeten we iets gaan begrijpen van de kontekst waarin we 1Kor.15:51 vinden.

1Kor.15 is het grote opstandingshoofdstuk in de Bijbel. Het is niet alleen de enige plaats in de Bijbel waar we van de opstanding lezen, maar het is waarschijnlijk het langste hoofdstuk over de opstanding.

In dit hoofdstuk vinden we meer informatie over de opstanding dan ergens anders in de Bijbel en dat alles in één hoofdstuk. Het probleem waar Paulus op doeld is dat er sommige mensen zijn die niet in de opstanding geloven. Het is moeilijk te peilen dat er mensen zijn, die zichzelf christen noemen, en die niet in de opstanding geloofden. Toch is dat hetgene dat Paulus zegt. Hoe kun je niet in de opstanding geloven als de opstanding de basis is van je geloof? Inderdaad zegt Paulus dat het een deel is van het evangelie voor deze eeuw. Christus stierf voor onze zonden, werd begraven en stond weer op volgens de Schriften en Paulus wijst hen er op dat indien ze dat niet geloven hun geloof tevergeefs is. Hun geloof is leeg als de opstanding daar niet bij inbegrepen is.

In de eerste 19 verzen van 1Kor.15 levert Paulus het bewijs en legt de belangrijkheid uit van de opstanding. In de verzen 20 tot 28 verklaard hij de opstanding in zijn relatie tot de profetie in het Oude Testament. Vers 20-22:

“Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden van hen, die ontslapen zijn. Want daar de dood door één mens is, zo is ook de opstanding der doden door één Mens. Want gelijk zij allen in Adam sterven, also zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden”.

Let op, hier wordt niet over onze redding gesproken. Hier wordt gesproken over het feit dat, **op enige dag**, iedereen opgewekt zal worden. Het maakt niet uit of je al dan niet een gelovige was, iedereen zal opgewekt worden. Degenen die geloven zullen bij de Heer zijn. Degenen die niet geloven zullen worden opgewekt en het oordeel ondergaan om daarna in de poel des

vuurs te worden geworpen. Het punt waar Paulus hier op wijst is dat alle nakomelingen van Adam zullen sterven en, door Christus, zal iedereen weer opgewekt worden.

Vers 23 zegt:

“Maar een ieder in zijn orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn, in Zijn toekomst. Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God en de Vader zal overgegeven hebben”.

Tot zover is dit wat Paulus heeft uitgelegd aangaande het profetische programma in z'n relatie tot de opstanding. Paulus spreekt hier nog steeds niet over de “Opname”. Hij spreekt over de tweede komst van Christus, als degenen die op dat moment Christus toebehoren (waarvan we nu weten dat dat degenen zullen zijn uit de periode van de grote verdrukking, en degenen die stierven onder de huishouding van het Oude Testament, de huishouding van het Koninkrijk), opgewekt zullen worden, en dan komt het einde. Nu gaat Paulus verder met meer te verklaren aangaande de opstanding.

Niet eerder dan in vers 51 brengt hij de “verborgenheid” naar voren. Hij heeft alreeds de opstanding vanuit de profetische geschriften uitgelegd en het is nu alsof hij zegt: “Ik heb u nog één ding te vertellen. En dat is dat er een “verborgenheid” is welke niet in het Oude Testament geopenbaard is”. Alles waarover hij tot nog toe sprak was geopenbaard in het Oude Testament. De opstanding van Christus was daar geopenbaard, Christus werd opgewekt naar de Schriften. Het feit dat Hij bij de wederkomst van Christus enigen zou opwekken werd in de Oud Testamentische geschriften gevonden. Maar er is één ding dat daar, met betrekking tot de opstanding, niet is geopenbaard. U leest daar nergens over de “Opname”. U zult de “Opname” niet vinden in de Oud Testamentische geschriften en ook niet in de vier Evangelieën. Op dat moment was het een “verborgenheid”.

De “Opname” is de opstandingsdag voor het Lichaam van Christus. Daarom is het voor ons zo belangrijk om dat te begrijpen. Het is onze opstandingsdag. Sommigen zeggen: “Ik hoop dat ik hier ben als de Opname plaats vindt”. Als u behouden bent zult u altijd deel hebben aan de Opname. U kunt reeds gestorven en begraven zijn, maar u zult bij de Opname aanwezig zijn. Het kan best zo zijn dat u niet meer in leven bent op het moment van de Opname.

Op het moment dat Christus zijn discipelen onderwees was de Opname nog steeds een verborgenheid. In Matth.24 werd de twaalf discipelen **niet** verteld dat ze weggenomen zouden worden voordat de tijd van de grote verdrukking zou komen. In feite werd ze in Matth.24 verteld dat ze zich moesten voorbereiden voor de periode van de grote verdrukking en het moesten verwachten. Matth.24:13:

“Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden”.

Het einde van wat? Blijf in de kontekst. Het einde van de periode van de grote verdrukking. Matth.24:14 en 15:

“En dit Evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen. Wanneer gij dan zult zien de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet, staande in de heilige plaats”.

De gruwel der verwoesting is die tijd wanneer de antichrist, of beest, de tempel van de Joden zal binnengaan en zichzelf tot God zal verklaren en van de mensen van de aarde zal eisen dat ze hem als God aanbidden. Dat zal een grote gruwel zijn.

Zegt Christus nu tegen Zijn twaalf discipelen: “Maak je daar geen zorgen om, want jullie zullen er toch niet bij zijn?”. Nee! Hij zegt: “Wanneer gij dan zult zien”. Zij verwachtten ten volle dat ze de periode van de grote verdrukking zouden binnengaan. Dit is een gedeeltelijke reden waarom sommige mensen niet geloven in de Opname vóór de grote verdrukking. Maar de reden waarom sommige mensen dat geloven is omdat ze de bediening van de twaalven verwarren met de bediening van de apostel Paulus. Als de twaalf apostelen de apostelen waren van de huidige bedeling, dan konden we verwachten dat we de grote verdrukking periode zouden binnengaan omdat Christus de twaalven vertelde dat ze moesten verwachten er in te gaan. Maar als we bedenken dat Paulus in deze bedeling onze apostel is dan weten we zeker dat wij niet door de grote verdrukking hoeven te gaan.

HET TERREIN VAN DE ‘OPNAME’.

In 1Kor.15 zijn twee belangrijke beginselen met betrekking tot de Opname. Het eerste belangrijke beginsel is de verandering van onze lichamen. Vers 51 gaat verder met: “wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden”.

Met andere woorden: onze lichamen zullen een verandering ondergaan op het moment van de Opname. Als we op dat moment in leven zijn zullen onze lichamen worden veranderd zonder dat we eerst zijn gestorven. Degenen die reeds gestorven waren zullen ook veranderde lichamen krijgen. Maar Paulus richt zijn aandacht hier op de dan levenden. Het woord “veranderen” betekent eenvoudig: “verschillend maken”. We zouden de vraag kunnen stellen: “Hoe “verschillend” zal ons lichaam dan zijn op het moment van de Opname?”. Paulus verklaard hier meer over in een aantal verzen terug. Zie vers 42, waar Paulus enige vragen beantwoordt die de mensen stelden. Eén van de vragen was: “Wat voor soort lichaam zullen we hebben in de opstanding? “. In vers 42 zegt Paulus: “Alzo zal ook de opstanding der doden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijkeid, het wordt opgewekt in onverderfelijkeid; het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid”.

Tot zover hebben we al twee dingen geleerd, we zullen een onverderfelijk lichaam hebben, een lichaam dat nimmer vervalft of sterft of ziek wordt; en we zullen een verheerlijkt lichaam hebben. Vers 43 gaat verder met: “het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht”.

Dus in plaats van de zwakke lichamen die we nu hebben zullen we dan zeer sterke lichamen hebben. Vers 44: “Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt”.

Dan in vers 49: “En gelijk wij het beeld van de aardse gedragen hebben, alzo zullen wij ook het beeld van de hemelse dragen”.

Dit vers vertelt ons waaraan onze lichamen gelijk zullen zijn. We zijn geboren naar het beeld van de aardse, Adam. Maar we zullen gelijk worden aan het beeld van de hemelse: Christus, in Zijn opstandingslichaam. In de brief aan de Filippenzen merkt Paulus verder op dat wij bewoners zijn van de hemelen en dat we uitzien naar onze Zaligmaker. Hij gaat verder door te zeggen dat Hij eens onze lichamen zal veranderen naar het lichaam van Christus zelf.

Fil.3:21:

“Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat het gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen”.

Het tweede belangrijke beginsel van de Opname is dat onze lokatie ook zal veranderen. We zullen deze aarde verlaten en zullen de Heer in de lucht ontmoeten. 1Thess.4:17:

“Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, de Heere tegemoet, in de lucht”.

Het woord “opnemen” komt van het Griekse woord: “harpazo”, maar in het Latijn is het het woord “raptus” of “rapture”. Dit is de grondslag om dit grote en glorieuze moment de Opname te noemen. Het woord betekent “opnemen” of “wegnemen”. Hetzelfde woord wordt in Hand.8:39 gevonden waar Filippus de Ethiopiër bediende alwaar de Schrift zegt dat de Geest hem, Filippus, wegnam. Hij verdween eenvoudig van die plek en werd ergens anders weer gevonden. Zo zal het ook zijn op het moment van de Opname. We zullen van het oppervlak van deze aarde verdwijnen en we zullen, bij de Heer, gevonden worden in de lucht.

Dit is het wat de Opname betekent: Wie worden er opgenomen? Het Lichaam van Christus. Het sluit alleen diegenen in die in deze bedeling behouden zijn. Er zijn dezulken die leren dat op het tijdstip van de Opname iedereen, van iedere bedeling, opgewekt zal worden. Maar dat is gewoon niet waar zoals we dat reeds hebben uitgelegd in voorgaande studies. Degenen die deel uitmaken van het Oude Testament, het Koninkrijksprogramma voor Israël, zullen niet eerder worden opgewekt dan na de grote verdrukking, dus voor aanvang van het Koninkrijk. Maar wij, die gered zijn in deze bedeling, te beginnen met de bediening van Paulus, beginnende in het midden van het boek Handelingen, tot de Opname, dezen allen zullen betrokken zijn bij de Opname van: “het Lichaam van Christus”.

In het Lichaam van Christus kunnen we twee beginselen onderscheiden. In 1Thess.4:16:
“Want de Heere zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods neerdalen van de hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan”.

Wat betekent het om in Christus te sterven? De Bijbel spreekt van twee mannen en twee posities in het leven. Je bent of in Adam of in Christus. Als je niet gered bent dan ben je nog steeds in Adam. Je bent een bloedverwant van die man. Je bent verbonden met de nakomelingen van Adam. Als je niet gered bent dan ben je nog steeds in die positie. Maar dan ben je in een slechte positie. Je wil in Christus zijn, omdat alleen de doden in Christus het eerst zullen opstaan. Degenen die gered en alreeds gestorven zijn in deze bedeling zullen opgewekt worden. De levenden zijn daarbij ook inbegrepen. 1Thess.4:17:

“Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, de Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met de Heere wezen”.

Ten eerste worden de doden in Christus opgewekt, en dan zijn daar de levenden, en tesamen worden ze gelijktijdig opgenomen om bij de Heere te zijn.

DE TIJDSVOLGORDE VAN DE OPNAME.

In welke volgorde vinden deze gebeurtenissen plaats? Er zijn vijf belangrijke stappen of stadia van de Opname. 1Thess.4:16 vertelt ons over het neerdalen van de Heer.

“Want de Heere zelf zal neerdalen van de hemel”.

Waar is Christus vandaag de dag? Christus is in de hemel. Nadat Christus het verlossingswerk tot stand had gebracht zegt de Schrift ons dat Hij opsteeg en ging zitten aan de rechterhand van de Vader. Dit betekent voor ons dat het verlossingswerk is volbracht. Hij ging zitten omdat het werk was gedaan.

Vers 16 zegt dat Hij zal neerdalen met de bazuin Gods. De mensen hebben gespeculeerd wat deze bazuin omvat. Ik veronderstel niet dat we deze vraag, wat de bazuin voor geluid geeft, volledig kunnen beantwoorden, maar het zal me niet verbazen als het geluid is: “Sta op!” gericht aan al die lichamen die gestorven zijn en in het graf liggen. De Heer heeft een letterlijke stem die de doden kan opwekken. Op een bepaalde dag zal Hij, evenzo als Hij riep in het graf van Lazarus, roepen om de lichamen van de gestorven heiligen op te wekken en ze uit hun graven te laten komen.

Dan wordt er gezegd:
“met de stem des archangels”.

Er zullen engelen zijn die de Heer vergezellen. Vervolgens wordt er gezegd:
“met de bazuin Gods”.

In 1Korinthiërs wordt dat de laatste bazuin genoemd. Wees nu op uw hoede als u dit leest. Sommigen hebben deze laatste bazuin verward met de zevende bazuin in het boek Openbaring. Als u dat doet zult u eindigen met een aantal problemen. U besluit dan dat de kerk, het Lichaam van Christus, door de grote verdrukking moet gaan. We moeten bedenken dat de manier waarop Paulus de woorden “de laatste bazuin” gebruikt kenmerkend zijn en hij heeft er een bedoeling mee om het zo te gebruiken. Broeder Stam, in zijn uitleg van 1Korinthiërs, schrijft: “De uitdrukking ‘de laatste bazuin’ is een militaire uitdrukking, aanduidende de bazuin welke voor de laatste keer wordt gebruikt als teken voor het afsluiten van de huidige bedeling”. Wat een prachtig beeld! Het is God die de laatste bazuin blaast en de soldaten sommeert naar huis te komen. In 2Tim.2:3 en 4 gebruikt Paulus hetzelfde beeld van een soldaat.

“Gij dan, lijd verdrukkingen, als een goed krijgsknecht van Jezus Christus. Niemand, die in de krijg dient, wordt verward in de handelingen van de leeftocht, opdat hij hem moge behagen, die hem tot de krijg aangenomen heeft”.

Als we dus van de laatste bazuin lezen denk dan aan die laatste oproep wanneer de soldaten worden gesommeerd om naar huis te komen.

De tweede stap is de opstanding van de gelovige heiligen. De doden in Christus zullen eerst opgewekt worden. Paulus benadrukt dat omdat de mensen, waaraan hij schreef, onderwezen was dat degenen die gestorven waren niet opgenomen zouden worden. Paulus probeert het feit opnieuw te benadrukken dat de gestorvenen de Opname niet zullen mislopen. Het is zelfs zo dat ze het niet alleen niet zullen mislopen, ze zullen zelfs de eersten zijn die opgewekt en veranderd worden. Ze zullen dus inderdaad de Opname niet mislopen, ze zullen er bij zijn.

De derde stap die zal plaats vinden is de verandering van de levende heiligen zoals omschreven in 1Korinthiërs 15.

Nummer vier is het moment van het “opnemen”. Vers 17:

“Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden”.

Er komt een dag dat de gelovigen eenvoudig van het oppervlak van de aarde zullen verdwijnen. Ik heb me soms afgevraagd hoe dat zal zijn. Zou het niet geweldig mooi zijn als u op het moment van de opname in de kerk zit? Maar zou het niet een grote schrik zijn als u daar alleen in de kerkbank achterblijft? Soms vraag ik me af hoe het zal zijn in kerken waar het evangelie niet wordt gepredikt, zullen ze merken dat er iets gebeurt? Soms vraag ik me af of in kerken waar ze het bloed van Christus, Zijn dood, begravenis en opstanding, niet verkondigen het zou kunnen gebeuren dat die kerk, na de Opname, nog vol met mensen is. Misschien gaat de prediker gewoon door met preken alsof er niets is gebeurd. Ik hoop niet dat dat het geval met u zal zijn.

Mensen hebben zich proberen voor te stellen hoe de wereld de plotselinge verdwijning van miljoenen mensen zal verklaren. Persoonlijk geloof ik dat ten tijde van de Opname de afval binnen de kerken zo groot zal zijn dat er niet eens zoveel mensen zullen worden opgenomen. Voor die weinigen die werkelijk behouden zijn en gemist zullen worden van het oppervlak van de aarde, zal vermoedelijk gezegd worden dat ze zijn weggenomen door UFO's of iets soortgelijks.

De vijfde stap dat zal gebeuren is de ontmoeting in de lucht
“de Heere tegemoet in de lucht”.

Wat zal dat een familie reünie zijn! Vanaf de apostel Paulus, alle grote heiligen uit de geschiedenis en alle geliefden die voordien in Christus waren, zullen daar zijn.

Maar er is nog één ding meer dat we willen bespreken betreffende de volgorde van de Opname. Enige jaren geleden was ik in het huis van een familie die een vrouw hadden uitgenodigd die zeer bezorgd was over de periode van de grote verdrukking. Ze was er zo bezorgd over dat ze alvast was begonnen om voorzorgsmaatregelen te treffen. Ze had het plan om een paard te kopen omdat er gedurende die periode waarschijnlijk geen brandstof tekoop zou zijn. Ook was ze van plan om droog, geconserveerd, voedsel te kopen dat voldoende moest zijn voor de zeven jaren durende periode. Ze was echt bezorgd, ze was niet dom. Ze had een oprechte ‘last’ om voorbereid te zijn voor de periode van de grote verdrukking. Na een aantal uren begon ze zich te openen voor het Woord van God om te zien wat de Schrift werkelijk leert en ook begon ze het verschil te begrijpen tussen Profetie en Verborgenschap. Wat een vreugde was het om een zichtbare opluchting over haar aangezicht te zien komen.

Waarom verkondigen wij dat het Lichaam van Christus niet door de periode van verdrukking gaat? Laat ons een drietal redenen overdenken:

Reden nr1: De Opname beëindigt het programma van de “Verborgenschap”. Als we maar goed begrijpen dat God twee programma's heeft: een programma voor Israël en een programma voor de kerk, het Lichaam van Christus, en dat we ons terdege realiseren dat Hij deze twee programma's niet met elkaar vermengd, dan kunnen we begrijpen dat, wanneer Hij deze bedeling beëindigt met de Opname, Hij dan het programma van Israël weer oppakt; en het volgende punt in dat profetisch programma van Israël is de periode van de grote verdrukking. De reden dat veel mensen de kerk van deze eeuw, in hun theologie, door de grote verdrukking laten gaan komt omdat ze het profetische programma van Israël en het programma van de verborgenheid, voor het Lichaam van Christus, niet recht snijden.

Reden nr.2: De verdrukking is tot nut voor Israël, niet ten nutte voor het Lichaam van Christus. Jeremia 30:7:

“O, wee! Want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is; en het is een tijd van benauwdheid voor Jacob”.

Wie is Jacob? Jacob is Israël voordat zijn naam werd veranderd. Het is belangrijk om te zien dat God zegt dat het de tijd is van Jacob's benauwdheid. Waarom zegt Hij niet dat het de tijd is van Israëls benauwdheid? Dat is omdat, als we over het leven van Jacob lezen, Jacob “Israël” wordt genoemd als hij wandelt in gemeenschap met God. Maar als hij naar het vlees wandelt, in ongehoorzaamheid aan God, wordt hij Jacob genoemd. Daarom lezen we hier dat het de tijd van Jacob's benauwdheid is. Omdat het Israël in ongehoorzaamheid is, en ze dus niet wandelen met de Heer, is de periode van verdrukking bedoeld om hen tot hun zinnen te brengen zodat ze naar God gaan voor hulp.

Dat is niet de methode of doel voor het Lichaam van Christus. Integendeel, Paulus leert dat deze eeuw niet zal eindigen met een opwekking.

Feitelijk eindigt de grote verdrukking met de terugkeer van Israël tot God. Het eindigt met een opwekking. Maar zo zal de huidige bedeling niet eindigen. Deze bedeling zal eindigen met afvalligheid. We zouden vele Schriftplaatsen kunnen geven, maar Paulus zegt in 2Tim.3:13: “Doch de boze mensen en bedriegers zullen tot erger voortgaan, verleidende en wordende verleid”.

Het wordt dus slechter en slechter!

Reden nr.3: Wij zijn niet bestemd tot toorn. 1Thess.1:9 en 10:

“Want zijzelf verkondigen van ons, hoedanige ingang wij tot u hebben, en hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden, om de levende en waarachtige God te dienen; En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden opgewekt heeft, namelijk Jezus, Die ons verlost van de toekomstige toorn”.

Wat is de toekomstige toorn? De grote dag van Gods toorn is daar als Hij Zijn verbolgenheid uitstort over de zonde van de wereld. Vaak vragen de mensen: “Waarom doet God niets tegen het kwaad?”. Het antwoord is: “Dat gaat Hij doen”. U mag heel blij zijn dat u niet hier bent als Hij dat doet. U kunt er beter voor zorgen dat u behouden bent zodat u niet hier bent als God Zijn toorn uitstort. De periode van de verdrukking is de uitstorting van God's toorn over het kwaad. Het is des te heviger doordat ook Satan zijn toorn uitstort.

Paulus zegt dat we verlost zijn van de toekomstige toorn. Zie 1 Thess.5:1:

“Maar van de tijden en de gelegenheden, broeders! Hebt gij niet van node, dat men u schrijft”.

God's plan voor Israël wordt genoemd: “tijden en gelegenheden”. Israël ging volgens de profetische tijd klok, wij niet. Vers 9:

“Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onze Heere Jezus Christus”.

Opnieuw wordt deze waarheid bevestigd. Hij bevestigd het opnieuw in 2Thess.2:13. In de kontekst van de verzen 3 tot 12 spreekt Paulus over de periode van de grote verdrukking. In vers 7 zegt hij:

“Want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt reeds gewerkt; alleen, Die hem nu weerhoudt, Die zal hem weerhouden, totdat hij uit het midden zal weggedaan worden. En alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden (het Beest, de Antichrist)”.

Vers 9:

“Hem, zeg ik, wiens toekomst is naar de werking Satans, in alle kracht, en tekenen, en wonderen der leugen; En in alle verleiding.....”.

Merk dan op hetgeen hij in vers 13 zegt:

“Maar wij zijn schuldig altijd God te danken over u, broeders, die door de Heere bemind zijt, dat u God van de beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid”.

Hij spreekt hier niet over een geestelijke redding maar hij spreekt hier van bevrijding, verlossing van de periode van de grote verdrukking. Reeds in de beginne heeft God besloten dat de leden van het Lichaam van Christus niet door die periode hoefden te gaan.

Nadere toelichting. Ik zeg niet dat wij geen verdrukkingen zullen ervaren in dit leven. We zullen ze wel ervaren! De apostel Paulus spreekt van zulke tijden. Rom.5 zegt: “verdrukking werkt lijdzaamheid (geduld)”.

Wij ervaren verdrukking. Maar we zullen de grote verdrukking niet ervaren, beter gezegd “De Verdrukking”. We worden verlost voor die tijd aanbreekt. En ofschoon we verdrukkingen in dit leven zullen ervaren en zullen lijden is dat niets vergeleken met de verdrukking waar die mensen doorheen moeten gaan. De periode van de verdrukking zal een tijd zijn zoals deze wereld nog niet eerder heeft meegemaakt en ook niet weer zal meemaken. U kunt voor die tijd gespaard worden door uw vertrouwen op Christus te stellen. Bent u gereed voor de Opname? Zou u wensen dat het vandaag nog gebeurt? Ik herinner me nog uit mijn jeugd, toen ik de predikers hoorde preken over Opname, dat ik dacht: “Het klinkt goed maar ik ben er niet zeker van of het nu alreeds moet gebeuren”. Ik was niet zeker omdat ik niet zeker was over mijn behoudenis. En later moest ik bekennen dat ik niet zeker was of ik gereed was voor de Opname omdat ik niet zeker was of ik gereed was om dit leven op te geven. We neigen er naar ons vast te klemmen aan dingen van deze wereld. En nu zijn we in ons leven op een punt aangekomen dat we ons realiseren dat de Opname onze gezegende hoop is om ons te bevrijden van beproevingen en verdrukkingen. Wat een glorieus vooruitzicht! Als we met de Heer wandelen zijn we gereed voor de Opname. Bent u behouden? Wandelt u met de Heer? Ik vertrouw er op dat u dat doet. Het is mogelijk door eenvoudig geloof.

STUDIEVRAGEN.

- 1)-Waarom is de Opname onze gezegende hoop? (Titus2:13).
- 2)-Bespreek de kontekst van 1Kor.15 in relatie met het geheim van de Opname.
- 3)-Waarom noemt Paulus de Opname een verborgenheid?
- 4)-Bespreek twee belangrijke elementen op het terrein van de Opname.
1Kor.15:52,53- en 1Thess.4:17-.
- 5)-Welke groep mensen zal betrokken zijn bij de Opname?
- 6)-Wat zijn de vijf belangrijkste stappen in de volgorde van de Opname?
(1Thess.4:16 en 17).
- 7)-Noem drie belangrijke redenen waarom we weten dat de Opname plaats zal vinden voor
aanvang van de grote verdrukking.
- 8)-Bent u gereed voor de Opname?!?

HOOFDSTUK 9.

ÉÉN LICHAAM..... ÉÉN DOOP

“Eén lichaam is het, en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping; Eén Heere, één geloof, één doop, Eén God en Vader van allen, Die daar is boven allen, en door allen, en in u allen”. (Efeziërs4: 4 t/m 6).

Eén van de unieke punten van deze bedeling der genade is de relatie die de gelovigen hebben met de Heer Jezus Christus. Het is zo'n innige relatie dat de Schrift er zelfs naar verwijst als hoofd en lichaam. Wij zijn het lichaam van Christus. Ef.5:30:

“Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente”.

Dichterbij kun je niet komen. We begrijpen dat de apostel een metafoor (=beeldspraak) gebruikt of een illustratie om die innige, unieke relatie, die we met de Heer hebben, te laten zien.

Ik heb gezegd dat dit een uniek punt is van deze bedeling omdat gelovigen van andere eeuwen nooit van dit voorrecht, om leden van Zijn lichaam te zijn, hebben kunnen genieten. In voorgaande eeuwen, onder het koninkrijksprogramma, het profetisch programma, waren de gelovigen een deel van het volk, een deel van het Koninkrijk. Maar ze waren nimmer een deel van een lichaam op de manier zoals wij dat zijn. Wij genieten een zeer unieke situatie. Van al de veertig schrijvers van de Schrift is er slechts één die deze unieke verhouding noemt; natuurlijk is dat de apostel Paulus. Het is alleen in deze bedeling dat we deze gezegende positie, als een deel van het lichaam van Christus, hebben. Dit is een speciale boodschap die gegeven is aan de 'apostel der heidenen' voor deze bedeling.

Toen ik overwoog wat ik in dit boek, aangaande de Verborgenheid, zou gaan zeggen over het Lichaam van Christus werd ik overstelpt. De apostel Paulus zegt zeer veel over het Lichaam van Christus. Teneinde dit onderwerp niet uitpuittend te behandelen heb ik besloten me te richten op één centraal punt van het Lichaam van Christus: dat is: de éne doop die ons verbindt met het Lichaam van Christus. Ik geloof dat dit één van belangrijkste aspecten is van het Lichaam van Christus omdat het ons onderwijst hoe we een deel kunnen worden van dit glorierijke organisme, het Lichaam van Christus, door de éne doop.

Satan is een sluwe vijand en hij gebruikt vaak woorden uit de Schrift en probeert ons daarmee te verwarren. Ik geloof dat dat nergens zo duidelijk naar voren komt dan in het geval van de doop. Er zijn vandaag de dag veel kerken die leren dat je niet behouden bent tenzij je je laat dopen. In zekere zin zit hier een waarheid in. We zullen dat later toelichten. Ik zou hetzelfde zeggen. Je bent niet behouden tenzij je gedoopt bent; maar ik zou snel zijn om te zeggen dat ik hiermee niet de waterdoop bedoel, ik spreek over een geestelijke doop. We zullen gaan zien dat, tenzij u gedoopt bent met de geestelijke doop, u niet een deel bent van het Lichaam van Christus. Degenen die zeggen dat je gedoopt moet zijn om gered te zijn denken gewoonlijk aan de verkeerde manier van dopen. Meestal denken ze dan aan een bepaalde waterdoop. Maar de Bijbel spreekt van wel twaalf verschillende dopen. We zullen die dopen niet allemaal bespreken maar willen op enigen van hen wijzen.

In hoofdstuk 4 van de brief aan de Efeziërs, te beginnen met vers 4, schrijft Paulus:

“Er is één lichaam”.

Welk lichaam is dat? Het is het lichaam van Christus. Dan zegt hij in vers 5:
“Eén Heere, één geloof, één doop”.

Maar wacht even, ik vertelde juist dat er wel twaalf dopen waren! En die zijn er ook, maar er is er maar één die behoort bij het éne Lichaam.. Dus ondanks het feit dat we veel verschillende dopen in de Bijbel vinden is er slechts één betreffende onszelf met betrekking tot onze behoudenis. Welke is dat?

Als dopen werkelijk zo belangrijk is als de Bijbel ons dat zegt, en het is belangrijk, en als er slechts één doop is voor deze bedeling, bent u het dan met me eens dat het onze tijd meer dan waart is om uit te vinden welke doop dat is?

Het eerste feit van dopen is dat het dopen niet altijd water insluit. In Matth.3 zien we drie soorten dopen in één tekst. Matth.3:11:

“Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben Hem na te dragen; Die zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen”.

Eén van deze dopen is met water en de andere twee zijn droog. Drie dopen: water, Johannes zijn doop, de Heilige Geest en vuur. De doop van Johannes is volgens dit vers een doop tot bekering. In Markus1:4 wordt de doop van Johannes uitgelegd:

“Johannes was dopende in de woestijn, predikende de doop der bekering tot vergeving der zonden”.

Er was een tijd dat de waterdoop een deel van God’s plan was om zonden te vergeven. **Let op dat de tekst niet zegt dat het een getuigenis was zoals velen vandaag leren.** Het was voor de vergeving van zonden.

Hoe kon de waterdoop hun zonden vergeven? We weten dat de waterdoop in zichzelf geen zonden kon vergeven, maar het was een uitdrukking van hun geloof. God zei toen tegen de mensen: “wordt gedoopt”, en als ze God geloofden, deden ze het. Als ze die opdracht gehoorzaamden was het duidelijk dat ze geloofden. Dit is de gedachte waarom gezegd werd dat hun zonden vergeven waren. De tweede doop is de doop met de Heilige Geest. Hierbij is er geen water in het geding. Er wordt in de Schrift over twee verschillende manieren van de geestelijke doop gesproken. Degene waarover wordt gesproken in Mattheüs is niet de geestelijke doop waarin wij vandaag de dag geloven, namelijk de éne doop. Dit was de doop met de Geest, of beter gezegd: het was Christus die doopte met de Heilige Geest op de dag van Pinksteren. Die doop stelde de gelovigen in die tijd in staat om wonderbaarlijke dingen te doen. Ze konden in andere talen spreken, ze legden de handen op de zieken en ze herstelden, en zelfs konden ze doden opwekken. Dat was hetgeen dat dopen toen omvatte. Het was een doop van kracht. Zoals we later zullen zien is onze doop geheel verschillend van deze.

De derde doop is met vuur. Wat is dat voor een doop? Luk.3:17:

“Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer doorzuiveren, en de tarwe zal Hij in Zijn schuur samenbrengen; maar het kaf zal Hij met onuitblusselijk vuur verbranden”.

Deze vuurdoop is een doop van oordeel als Christus Zijn oordeel uitstort over de ongelovigen. Het voorgaande toont ons aan dat het dopen **niet** altijd gepaard gaat met water.

Het tweede feit dat we willen opmerken is dat dopen in de Schrift fundamenteel betekent: “identificeren”. Wat betekent “identificeren?”. Het betekent “verbinden met”, “verenigen met” of “er zeer nauw bij betrokken zijn”. Als u zich met iets identificeert, verbindt u zich er nauw mee, u bent er dus nauw mee verbonden.

1Korinthiërs 10:1-2:

“En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgedaan zijn; En allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee”.

De tekst zegt dat de Israëlieten gedoopt werden in Mozes, in de wolk en in de zee, maar werden de Israëlieten nat in de zee? Nee, zij waren degenen die droog bleven. Het waren de Egyptenaren die nat werden, maar er wordt niet gezegd dat zij gedoopt werden. Het waren de Israëlieten die gedoopt werden. Ziet u, de fundamentele betekenis van dopen is niet “het nat worden”, het is je identificeren met iets. Hier zien we dat de Israëlieten zich identificeren met iets oftewel: ze worden nauw verbonden met Mozes. Ondanks het feit dat ze niet nat werden, werden ze in Mozes gedoopt. De Israëlieten namen deel aan dezelfde dingen waaraan ook Mozes deelnam.

Hoe ging het met Christus? Werd Hij niet gedoopt met water? Ja, Hij werd met water gedoopt. Hij werd zelfs meer dan één keer gedoopt. Matth.3:13-14:

“Toen kwam Jezus van Galiléa naar de Jordaan, om door hem gedoopt te worden. Doch Johannes weigerde hem zeer, zeggende: Mij is nodig door U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?”.

Waarom vroeg Johannes Hem dit? De reden was dat Johannes wist waarvoor de doop diende: het was voor de vergeving van zonden. Had Christus het nodig dat Zijn zonden vergeven zouden worden? Nee, dat was niet nodig omdat Hij helemaal geen zonden had. Johannes begreep dat. Daarom vroeg hij: “Waarom komt U tot mij?”. Ik ben degene die dat nodig heeft. Ik ben degene die zondig is. Maar let op Christus’s antwoord in vers 15:

“Maar Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen”.

Wat bedoeld Hij daarmee? Toen de Heere Jezus Christus naar de aarde kwam wordt in Galaten 4:4 van Hem gezegd:

“geworden uit een vrouw, geworden onder de wet”.

Toen Christus kwam, kwam Hij om te doen wat iedereen onder de Wet verondersteld werd te doen. Dopen was één van die dingen.

In Matth.5:17, zegt Hij dat:

“Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen”.

Toen Christus tegen Johannes zei: “Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen”, bedoelde Hij: “Ik ben gekomen om als mens de wet te vervullen”. Hij ging Zichzelf onderwerpen aan de wet evenals alle anderen die onder de wet waren.

Hoe zit het nu met ons? Zijn wij onder de wet? Nee, Paulus zegt dat wij niet onder de wet zijn, wij zijn onder de genade. (Rom.6:14). Dus tegen degene die zeggen dat wij gedoopt moeten worden met water omdat Christus ook met water is gedoopt, kunnen we antwoorden dat wij leven in een andere bedeling. Wij leefden niet in de tijd dat de waterdoop vereist was. Christus leefde wel in zo'n tijd en Hij deed wat zij deden onder de wet. Hij werd, in de tempel, besneden op de achtste dag gelijk de anderen die onder de wet waren. Hij deed de dingen, in die tijd, die Hij verondersteld werd te doen volgens de Wet.

Maar Christus werd nog een tweede keer gedoopt en die doop is veel belangrijker. De context, in Lukas 12:50, vond zo'n drie jaar, nadat Christus was gedoopt met water, plaats. Dus als Hij deze woorden uitspreekt is Hij reeds één keer gedoopt.

“Maar Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe wordt Ik geperst, totdat het volbracht is!”.

Over welke doop wordt hier gesproken? Hij spreekt over Zijn doop in de dood. Herinner u de betekenis van het woord “dopen”, identificeren met. Als u met water bent doopt, heeft u zich geïdentificeert met water.

U wordt nat. Maar wat gebeurt er als u zich identificeert met de dood? Dan sterft u.

Markus 10 beschrijft Zijn lijden tot de dood. Twee van de discipelen vragen of ze mogen zitten aan de rechter en linkerhand van Christus in heerlijkheid, in Zijn Koninkrijk. Hij vraagt ze iets in vers 38:

“Maar Jezus zeide tot hen: Gij weet niet, wat gij begeert. Kunt gij de drinkbeker drinken, die Ik drink, en met de doop gedoopt worden, waar Ik mee gedoopt wordt?”.

Hij spreekt hier niet over de waterdoop, Hij spreekt over Zijn doop in de dood. Als je naast me wil zitten aan mijn rechter en linkerhand om te regeren moet je bereid zijn om te lijden. Dat is een principe die de eeuwen overstijgt. Paulus zegt:

“Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen”. (2Tim.2:12a).

De tweede doop van Christus is de doop in de dood. Met welke van deze twee dopen identificeren de meeste religieuze mensen zich? Met de waterdoop. Hoe tragisch, indien we in deze bedeling behouden willen worden, worden we verondersteld ons niet te identificeren met Zijn eerste doop, maar met Zijn tweede doop. Dat is hetgeen Paulus bedoeld als hij praat over: “gedoopt in Christus”.

De éne doop in deze bedeling verbindt ons met het Lichaam van Christus. 1Kor.12:13:

“Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt”.

Sommige mensen zeggen: omdat je drinkt, moet er ergens water in de buurt zijn. Maar als je drinkt gebeurt er iets van binnen. Dus over welke doop hij ook spreekt, het gebeurt van binnen en niet aan de buitenkant!

Soms is het net zo belangrijk om te zien wat een passage niet zegt dan om te zien wat de passage wel zegt. “Want door één Geest zijn we allen gedoopt”. Wordt dit door ook maar één geestelijke gezegd? Niet in mijn Bijbel. Of door een priester, of door een prediker? Nee! “Want door één Geest!”. Hier wordt gesproken over een bovennatuurlijke doop, niet uitgevoerd door een mens. Dan zegt de tekst: “wij allen zijn gedoopt”. Het zegt niet dat slechts sommigen van ons zijn gedoopt. Als u spreekt over de waterdoop dan zijn dat

sommige christenen. Maar als u spreekt over de éne doop voor deze bedeling dan heeft iedere gelovige die doop al gehad. Waar zijn we mee geïdentificeerd? “In één lichaam”, het Lichaam van Christus.

Wat gebeurt er als we geïdentificeerd zijn met Christus? Het tweede gevolg van onze doop is te vinden in Rom.6:1-2:

“Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde? Dat zij verre. Wij, die aan de zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in haar leven?”.

Hoe zijn we: “aan de zonde gestorven?”.

Paulus beantwoordt dat in de verzen 3 en 4:

“Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Jezus Christus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alsoo ook wij in nieuwheid des levens wandelen zouden”.

Christus deed drie dingen voor ons volgens het Evangelie. Hij stierf, werd begraven en stond op. Als wij geïdentificeerd worden met Christus krijgen we deel aan alles waaraan Hij deelnam.

Het eerste is Zijn dood. Waarom is dat zo belangrijk? Het loon van de zonde is de dood. Als u zondigt moet u, om die zonde, sterven. Al kon u ook door het leven gaan en niet één zonde begaan zegt Paulus toch: we zijn zondaars omdat we gerelateerd zijn aan Adam. U kunt er niets aan veranderen wie uw ouders waren. U heeft uw eigen zonde en de zonde van Adam.

God biedt u de keuze: Of u accepteert dat de dood van Christus voldoende is om te betalen voor uw zonden, u kunt dat geloven of niet geloven, of u gaat zelf proberen om gered te worden. Maar wat gebeurt er als u dat doet? Het loon van de zonde is de dood. Wilt u zelf betalen voor uw zonden, prima; houdt dan in gedachten dat u dat voor eeuwig gaat doen in de poel des vuurs.

Als u voor uw eigen zonden wil betalen laat God u dat proberen. Het zal u eeuwig gaan duren om dat te doen. Maar God zegt dat Christus alreeds betaald heeft voor uw zonden. Wat gebeurt er als we Hem vertrouwen? Dan worden we geïdentificeerd met Zijn dood. Zijn dood wordt onze dood. Het is alsof we alreeds gestorven zijn. En als je al gestorven bent dan is de straf al betaald! Als je je vertrouwen op Christus hebt gesteld dan hoeft de straf voor je zonden niet meer te betalen.

Daarom is het zo belangrijk om met Christus geïdentificeerd te zijn.

Het tweede punt in vers 4 is:

“Wij zijn dan met Hem begraven, door de doop in de dood”.

Omdat we geïdentificeerd zijn met Zijn dood zijn we eveneens geïdentificeerd met Zijn begravenis (merk op dat hier niet staat dat we begraven zijn in water, maar in Zijn dood).

Degenen die in deze passage een ceremoniële begravenis in water inlezen beroven de heiligen van één van de meest gezegende waarheden in het Woord van God. Deze waarheid omvat het feit dat we alreeds geïdentificeerd zijn met het werk van Christus.

Het derde punt in vers 4 is:

“gelijk Christus uit de doden opgewekt is tot heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwheid des levens wandelen zouden”.

We zijn met Hem gestorven als we met Christus geïdentificeert zijn door de geestelijke doop; we zijn met Hem begraven, en Paulus zegt dat we ook met Hem zijn opgestaan. Nu zijn we in staat om in nieuwheid des levens te wandelen. In het kort, onze geestelijke doop in Christus identificeert ons met het volbrachte werk van Christus: Zijn dood, Zijn begravenis, Zijn opstanding. Dat is het dat die éne doop voor u zal doen. Al wordt u ook tot verdrinkens toe in water gedoopt dan nog verkrijgt u dat niet. U moet geïdentificeerd worden met Christus, niet met water.

Wat is er dan verkeerd aan om de waterdoop toe te voegen, om uit te beelden hetgeen er is gebeurd, om op een zichtbare en uitwendige manier te laten zien dat je geïdentificeert bent met de dood van Christus? Ook kan het zijn dat de kerk het eist om toegelaten te worden tot het lidmaatschap. Of je familieleden oefenen druk op je uit. Als we werkelijk geloven in onze geestelijke doop in Christus, die automatisch gebeurt als we ons vertrouwen op Christus stellen, dan moeten we ernstig overwegen of we nog iets anders zouden moeten doen. Ef.1:6: “Tot de prijs der heerlijkheid van Zijn genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde”.

Christus laat ons een lid van Zijn Lichaam worden, de ware kerk, de onzichtbare kerk door eenvoudig geloof. Op die basis accepteert Hij ons. Toch zijn er genoeg kerken die je niet accepteren tenzij je de waterdoop hebt ondergaan. Heeft dat effect op je? Christus accepteert je wel, maar zij niet.

Een tweede overweging vinden we in Kol.2:9:
“Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamenlijk”.

Christus is God, Hij is de volheid van God. Vers 10 zegt: “En gij zijt in Hem volmaakt – als je de waterdoop hebt ondergaan?”. Nee! De tekst zegt: “En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht”.

Als een priester of prediker u zegt dat u met water moet worden gedoopt, wat suggereert dat dan met betrekking tot het werk van Christus? Volbracht Christus werkelijk het werk der behoudenis? Geloven we werkelijk dat dat zo is? Als dat werk volbracht is, waarom hebben we dan nog iets anders nodig? Het werk is volbracht, u heeft niets anders nodig. U heeft het gekregen! Dat is alles wat u gaat krijgen.

Sommigen zullen nu zeggen dat ze niet prediken dat de waterdoop tot behoudenis is, het is een deel van onze traditie. Kol.2:8:

“Ziet toe, dat niemand u als een roof meevoere door de filosofie (wijsbegeerte), en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus”.

Het is een eenvoudig feit dat de Schrift de waterdoop verbindt met de vergeving van zonden. De Schrift zegt nergens dat de waterdoop een uitwendig beeld is van je relatie met Christus of van wat je hebt gedaan. **Nergens wordt gezegd dat het een getuigenis is.** Het wordt eenvoudig gepresenteerd als iets dat de vergeving van zonden geeft. En natuurlijk was dat in de vorige bedeling zo. Het geeft nu geen vergeving van zonden meer. **Het is een traditie die gebaseerd is op een verkeerde uitleg van Romeinen 6.**

Als we alleen op Christus hebben vertrouwd voor onze behoudenis, geloven we de evangelie boodschap, dat, toen Christus stierf, Hij stierf voor mijn zonden. En toen Hij werd begraven en opgewekt, Hij het voor mij deed. Dat is voldoende. Op die basis accepteert God mij. Hij vraagt alleen van mij om dat te geloven. En als we dat werkelijk geloven dan zijn we reeds gedoopt. Wat een wonderschone gedachte. Het heeft reeds plaats gevonden, er valt niets meer aan toe te voegen. Het is compleet.

Bent u gedoopt? Je bent niet werkelijk behouden mits je door de Geest bent gedoopt. Dit is niet iets dat je kunt zien of voelen of dat iemand anders je dat kan geven door het opleggen van de handen. Het is iets dat God doet in je geest op het moment dat je geloofd. Ef.1:12-14: “Opdat wij zouden zijn tot prijs van Zijn heerlijkheid, wij, die eerst in Christus gehoopt hebben. In Wie ook gij zijt, nadat gij het Woord der waarheid, namelijk het evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte; Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs van Zijn heerlijkheid”.

U bent dus niet alleen verzegeld maar ook behouden op het moment dat u gelooft. U bent verzegeld tot de dag van verlossing. Wanneer u éénmaal bent gered bent u voor altijd gered. Dat kan niet worden veranderd. God accepteert u als u in eenvoudig geloof tot Hem komt. Het werk van Christus is een volbracht werk en niets kan dat veranderen.

STUDIEVRAGEN.

- 1)-Op welke wijze is onze relatie met Christus uniek in de bedeling der genade?
- 2)-Alhoewel de Bijbel twaalf dopen noemt, hoeveel zijn er vandaag de dag toepasbaar? (Ef.4:5).
- 3)-Sluit de doop altijd water in? Verklaar Matth.3:11.
- 4)-Wat is de fundamentele, Schriftelijke, betekenis van dopen en hoe illustreert 1Kor.10:2 dat?
- 5)-Waarom werd Christus met water gedoopt? (Matth.3:13-15).
- 6)-Met welke andere doop werd Christus gedoopt? (Lukas12:50).
- 7)-Noem en verklaar de twee resultaten van onze doop in Christus. 1Kor.12:13-- en Rom.6:3-4--

HOOFDSTUK 10.

Het gebed van de discipelen.

“Onze Vader die in de hemelen zijt! Uw Naam worde geheiligd”.

Mattheüs 6:9.

Iedere zondag, reciteren honderdduizenden of misschien zelfs miljoenen kerkgangers de woorden van deze tekst uit de Schrift. De meesten kennen het als het gebed van de Heer. Voor velen is dit de enige Schrifttekst die ze aanhalen vanuit hun geheugen. Het goede nieuws is dat deze kerkgangers op zijn minst enige Schrifttekst kunnen aanhalen. Ik geloof dat dat beter is dan helemaal niets. Maar het slechte nieuws is dat de grote meerderheid van hen niet het flauwste idee heeft wat deze woorden, die ze reciteren, betekenen. Als ze inderdaad wisten wat deze woorden betekenen zouden ze deze woorden waarschijnlijk niet reciteren. Dan zouden ze begrijpen waar deze woorden werkelijk thuis horen in Gods programma. Ondanks dat, hier in de context, gaf Christus enige instructies welke geweld worden aangedaan als een persoon ze klakkeloos week na week herhaald.

Matth.6:5:

“En wanneer gij bidt, zo zult gij niet zijn gelijk de geveinsden; want die plegen gaarne, in de synagogen en op de hoeken der straten staande, te bidden, opdat zij door de mensen gezien worden. Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben”.

En heden, hoe vele mensen bezoeken de kerk, niet omdat ze een diep verlangen koesteren om meer van de Heer te leren en om Hem te aanbidden, maar om gezien te worden door de mensen. Dat geldt uiteraard niet voor iedereen, maar er komen velen week na week naar de kerk omdat het van hen wordt verwacht. Ze willen bij de hogere klasse behoren omdat sommigen denken dat het elegant (chic) is om naar de kerk te gaan. Dit mag echter niet de reden zijn om naar de kerk te gaan.

Vers 6 zegt:

“Maar gij, wanneer gij bidt, gaat in uw binnenkamer, en uw deur gesloten hebbende, bidt uw Vader, Die in het verborgen is; en uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden”.

Dit wil niet zeggen dat alle publiek gebed fout is. Maar voor de mensen, die week na week het “onze Vader” bidden is dat het enige gebed dat ze doen. In de privésfeer bidden ze niet.

Vers 7 zegt:

“En als gij bidt, zo gebruik geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de heidenen; want zij menen, dat zij door hun veelheid van woorden zullen verhoord worden”.

Het is droevig om te zeggen dat, wanneer het “onze Vader” week na week gebeden wordt, het voor degenen die niet begrijpen wat het betekent, niet meer is dan een vergeefse of lege herhaling. Zelfs vandaag gelooft men in de heidense culturen dat, indien een gebed maar lang genoeg is en vaak wordt herhaald, dat het een grotere uitwerking zal hebben. In bepaalde oosterse religies hebben ze de zogenaamde gebedmolens. Ze schrijven hun gebed op een klein stukje papier, stoppen het daarna door een kier in de gebedsmolen en geven er een slinger aan in de hoop dat, iedere keer als het de top bereikt, het gebed verzonden zal worden. Op deze

manier kunnen ze bidden zonder zelf verder iets te doen. Ze houden alleen de molen draaiende. Omdat het gebed vele malen opgezonden is hopen ze dat het een grotere uitwerking zal hebben.

Ongelukkigwijze heeft men niet begrepen hetgeen de Heer probeerde te leren in deze passage.

We gaan dit gebed onderzoeken, regel voor regel, en ik vertrouw er op dat we zullen gaan begrijpen wat het werkelijk betekent. Ten eerste wil ik wijzen op een drietal feiten in dit “gebed”.

1)-Ofschoon we allen het “onze Vader” noemen was het waarschijnlijk beter om het “het gebed van de discipelen” te noemen. Daarom hebben we dit hoofdstuk de titel gegeven van: “Het gebed van de discipelen”. U moet inzien dat dit niet een gebed is dat de Heer bad. Het was een gebed dat Hij aan de discipelen gaf om hen te instrueren hoe ze moesten bidden. Het gebed van de Heer vinden we in Johannes 17, toen Hij in de tuin was. Hij bad Zelf niet het “onze Vader”. Het was eenvoudig een voorbeeld dat Hij gaf aan de discipelen.

2)-Het was nimmer de bedoeling van Christus dat Zijn discipelen dit gebed eindeloos en woord voor woord zouden herhalen. In feite wordt ons dat uitgelegd in vers Matth.6:9: “Gij dan bidt aldus”.

Het woord “aldus” betekent letterlijk “op deze manier” of “gelijk dit”. De Heer zei met andere woorden: “Dit is hoe je zou moeten bidden”. Maar Hij zei niet dat ze perse deze zelfde woorden steeds maar weer moesten herhalen.

3)-Terwijl het een prachtig gebed is was het nimmer bedoeld voor de mensen die leven in de huidige bedeling. Het was bedoeld voor mensen die de grote verdrukking zouden binnengaan, de grote proeftijd die over de aarde zal komen.

We zullen aantonen dat het “onze Vader” veel beter op zijn plaats is in de setting van de grote verdrukking dan in de bedeling der genade. Laat ons het gebed regel voor regel doornemen.

“*Onze Vader, Die in de hemelen zijt*”. Als gelovigen in de Heere Jezus Christus verheugen we ons in een vader-kind relatie met onze God. Dat is een zeer speciale verhouding. Maar in de tijd dat dit gebed werd uitgesproken en aan de discipelen werd gegeven hadden de heidenen niet die verhouding met God. Maar in de tijd dat Christus deze woorden gaf waren alleen de Israëlieten verondersteld kinderen van God te zijn. Herinnert u zich de heidenvrouw die tot Hem kwam? Hij wou niet eens met haar praten, maar toen Hij haar groot geloof zag en dat ze haar plaats van onderwerping aan het volk Israël erkende, toen beantwoordde Hij haar verzoek. Maar let op hetgeen Christus zegt in Matth.15:26:

“Doch Hij antwoordde en zeide: het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en de hondjes voor te werpen”.

Wie zijn hier de kinderen? Het zijn de kinderen van Israël. Zij hadden een verhouding met God. Hij was hun Vader. Maar hoe stond het er toen voor met de heidenen? Werden zij verondersteld kinderen te zijn? Nee, feitelijk zei de Heer dat het niet goed was om het aan de hondjes te geven. Hij probeerde haar niet te beledigen, Hij zei eenvoudig zoals het was. De heidenen werden niet verondersteld kinderen van God te zijn.

Dus in de tijd dat dit gebed werd gegeven om te bidden “onze Vader” betekende dat, dat ze zich realiseerden (als u een Israëliet was geweest) dat ze een verbondsrelatie met God hadden. Dat is de enige basis waarom zij konden zeggen: “onze Vader”. Door het gehele Oude Testament heen zei God keer op keer: “Ik wil jullie Vader zijn, en jullie zullen mijn kinderen zijn”. Toen de Heer de discipelen onderwees hoe ze moesten bidden zei Hij om te bidden: “onze Vader”, de verbondsrelatie in herinnering brengend.

“Die in de hemelen zijt” suggereert een afstand. We realiseren ons dat God nog steeds in de hemel is, maar we hebben zo’n nauwe verwantschap als leden van het Lichaam van Christus, dat God, door de Heilige Geest, in ons woont, en dat is niet iets wat men toen had.

“Uw Naam worde geheiligd”. Geheiligd betekent “heilig”. Hetgeen Christus hier duidelijk maakt is het feit dat de Naam van God zeer belangrijk is in Gods programma voor Israël. De verantwoordelijkheid van de Israëlieten was om Gods Naam bekend te maken onder de heidenen.

U zou verbaast staan in hoeveel andere Schriftplaatsen dit gebed overéénkomt met het profetisch programma, het Oude Testament of Schriftplaatsen die realiteren aan Israël. Een voorbeeld is Ezechiël 36:19-23:

“En Ik verstrooide hen onder de heidenen, en zij werden verspreid in de landen; Ik oordeelde ze naar hun weg en naar hun handelingen. Toen zij nu tot de heidenen kwamen, waarheen zij getrokken waren, ontheiligden zij Mijn heilige Naam, omdat men van het zeide: Dezen zijn het volk des Heeren, en zijn uit Zijn land uitgegaan. Maar Ik spaarde hen om Mijn heilige Naam, die het huis Israëls ontheiligden onder de heidenen, waarheen zij gekomen waren. Daarom zeg tot het huis Israëls: Zo zegt de Heere Heere: Ik doe het niet om uwentwil, gij huis Israëls! Maar om Mijn heilige Naam, die gij ontheiligd hebt onder de heidenen, waarheen gij gekomen zijt. Want Ik zal Mijn grote Naam heiligen, die onder de heidenen ontheiligd is, die gij in het midden van hen ontheiligd hebt; en de heidenen zullen weten, dat Ik de Heere ben, spreekt de Heere Heere, als Ik aan u voor hun ogen zal geheiligd worden”.

Keer op keer zegt God hier dat de Israëlieten Zijn heilige Naam ontheiligd hebben. In de tijd dat Christus de discipelen diende zei Hij hun om te bidden: “Uw Naam worde geheiligd”. Met andere woorden: Ga terug naar het programma en doe wat je verondersteld wordt te doen en heilig de Naam van God onder degenen waarmee je in contact komt.

Maleachi 1:11 zegt iets dergelijks:

“Maar van de opgang der zon tot haar ondergang, zal Mijn Naam groot zijn onder de heidenen; en aan alle plaats zal Mijn Naam reukwerk toegebracht worden, en een rein spijsoffer; want Mijn Naam zal groot zijn onder de heidenen, zegt de Heere der heerscharen”.

Hun verantwoordelijkheid was het om Gods Naam bekend te maken als een heilige of geheiligde Naam. Dat sluit aan met wat Hij zei in dit gebed. En tevens dat de Jood in de grote verdrukking zijn verantwoordelijkheid verstaat.

“Uw Koninkrijk kome”. Geloof me dat dit een zeer realistisch gebed zal worden in de periode van de grote verdrukking. Gedurende deze periode zullen de Israëlieten verkeren onder grote verdrukking van de antichrist. Voor hun geloof in de Heere Jezus zal hij hun ter dood brengen. Zij zullen gaan bidden: “Uw Koninkrijk kome”. Waarom? Omdat hun enige hoop op bevrijding, in die tijd, de komst van Christus is om Zijn Koninkrijk op te richten. De volgende gebeurtenis, na de periode van verdrukking, is het duizendjarig vreedrijk wanneer Christus

over deze aarde regeert en heerst. Dat zal hun bevrijden van de onderdrukking die ze hebben ervaren. Vandaag de dag bidden we dat niet. Wij wachten niet op een Koninkrijk. Wij wachten op de Opname en zien vooruit naar het moment dat de Heer ons van deze aarde wegneemt. Maar zij zien dan vooruit naar de tijd dat Christus terugkomt naar de aarde en Zijn troon installeert in Jeruzalem.

Realiseren ze zich dan niet dat de periode van verdrukking zeven jaren duurt? Het moet zijn beloop toch hebben. Hoe kan het bidden van “Uw Koninkrijk kome” goed doen aan hen? Nu, ik geloof dat we daar enig inzicht in krijgen in Matth.24:21-22. Mattheüs 24 handelt over de periode van verdrukking.

“Want alsdan zal grote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zal zijn. En zo die dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden; maar om de uitverkorenen zullen die dagen verkort worden”.

Ik ben er niet zeker van hoe die dagen verkort worden. Sommigen veronderstellen dat de periode van verdrukking geen zeven jaren zullen duren. Ik geloof juist van wel. Ik denk dat het in werkelijkheid betekent dat die dagen op de één of andere manier versneld zullen worden zodat een dag eerder voorbij is. Zou het enig verschil maken voor de heiligen in de verdrukkingstijd om te bidden: “Uw Koninkrijk kome”? Ik geloof dat dit het antwoord is op hun gebed – die dagen zullen ingekort worden! Anders zou geen vlees behouden blijven.

“Uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde”. Hier hebben we een goddelijke definitie van het duizendjarig vrederijk. Het is wanneer de wil van God op de aarde in dezelfde graad wordt uitgevoerd als het wordt uitgevoerd in de hemel. Dat zal het Koninkrijk op aarde zijn. De Joden hebben een aardse hoop. Ze zien er **niet** naar uit om naar de hemel te gaan zoals wij dat wel doen. Wij, als het Lichaam van Christus, zijn de hemelse mensen van God. Zij kijken uit naar een Koninkrijk op aarde.

Er is hier iets dat me heeft gehinderd. Is de hemel vandaag de dag niet enigszins verontreinigd? Satan heeft nog steeds toegang tot de hemel. Weet u wel dat, zelfs op dit moment, Satan, en zijn gevallen engelen, in de hemelse werkelijkheid kunnen komen en gaan? Kunnen we dan zeggen dat Gods wil totaal wordt gedaan in de hemel als Satan nog steeds de toegang tot die plaats heeft? Ik kon dat nimmer met elkaar in overéénstemming brengen totdat me duidelijk werd dat dit gebed niet is ontworpen voor de eerste helft van de verdrukking maar voor de tweede helft van de verdrukking. Er gebeurt iets heel belangrijks halverwege de periode van de grote verdrukking. Openbaring 12:6-10:

“En de vrouw vluchtte in de woestijn, alwaar zij een plaats had, haar door God bereid, opdat zij haar aldaar zouden voeden, duizend tweehonderd zestig dagen. En er werd krijg in de hemel; Michaël en zijn engelen krijgden tegen de draak, en de draak krijgde ook en zijn engelen. En zij hebben niet vermocht, en hun plaats is niet meer gevonden in de hemel. En de grote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satanas, die de gehele wereld verleidt, hij is, zeg ik, geworpen op de aarde; en zijn engelen zijn met hem geworpen. En ik hoorde een grote stem, zeggende in de hemel: Nu is de zaligheid, en de kracht, en het koninkrijk geworden van onze God; en de macht van Zijn Christus; want de aanklager onzer broederen, die hen aanklaagde voor onze God dag en nacht is neergeworpen”.

Weet u wat dit vers zegt? Het zegt dat op dat moment Gods wil volledig in de hemel wordt gedaan. Satan is er uitgegooid. Op dit punt gekomen zijnde zullen de verdrukkingsheligen bidden “Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde”, want wat zal er met

satan gebeuren als de Koning naar de aarde komt? Hetzelfde als ook met hem is gebeurd in de hemel, hij zal uitgedreven worden. Dit is het gebed voor de tweede helft van de periode van de grote verdrukking.

“Geef ons heden ons dagelijks brood”. Er gebeurt nog iets anders halverwege de verdrukking periode en dat is veelbetekenend. Openbaring 13:1:

“En ik zag uit de zee een beest opkomen, hebbende zeven hoofden en tien hoornen; en op zijn hoornen waren tien koninklijke hoeden, en op zijn hoofden was een naam van godslastering”.

Hier is een beschrijving van de antichrist halverwege de grote verdrukking periode. Vers 5 zegt:

“En het werd een mond gegeven, om grote dingen en godslasteringen te spreken; en het werd macht gegeven, om zulks te doen, twee en veertig maanden”.

Hoe lang is dat? Drie en een half jaar.

Wat gebeurt er op dat tijdstip? Vers 16 en 17 zeggen:

“En het maakt, dat het aan allen, kleinen en groten, rijken en armen, en vrijen en dienstknechten, een merkteken geeft aan hun rechterhand of aan hun voorhoofden; En dat niemand mag kopen of verkopen, dan die dat merkteken heeft, of de naam van het beest, of het getal van zijn naam”.

Als je niets kunt kopen of verkopen ga je vroeger of later honger krijgen terwijl je niet in staat bent om voedsel te kopen. Dat is het moment waarop het “onze Vader” effectief wordt. “Geef ons heden ons dagelijks brood”. Halverwege de verdrukkingstijd zijn ze niet in staat om voedsel te krijgen. Zal God hun gebed beantwoorden? Openbaring 12:6:

“En de vrouw vluchtte in de woestijn, alwaar zij een plaats had, haar door God bereid, opdat zij haar aldaar voeden duizend twee honderd zestig dagen”.

Wat gaan ze daar in de woestijn eten? Openbaring 2:17:

“Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Die overwint, Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is”.

Dat is waarin God zal voorzien als Israël de woestijn in vlucht om daar gevoed te worden. Waarom doet God dit? Omdat ze niets meer kunnen kopen of verkopen als ze het merkteken van het beest weigeren. Als ze het merkteken wel nemen zullen ze eindigen in de poel van vuur.

Hoevelen van ons hebben het vandaag de dag nodig om dit gebed te bidden? Ik suggereer niet dat er vandaag de dag geen honger is, maar voor hoevelen van ons is het werkelijk nodig om dit gebed te bidden? De meesten van ons hebben een diepvries vol met voedsel. We zouden God moeten danken en de Heer prijzen dat hij zo overvloedig heeft voorzien, maar voor de meesten van ons is het niet nodig om te bidden: “Heer, geef ons heden ons dagelijks brood”.

“En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren” Ik kan u garanderen dat, indien degenen die dit week na week reciteren, werkelijk begrepen wat dit betekent, ze het nooit weer zouden zeggen. Wat het werkelijk zegt is: “Vergeef ons, vergeef onze schulden, op dezelfde wijze als wij anderen vergeven”. Of: “in de mate waarin wij

andere mensen vergeven, Heer, vergeef ons ook in die mate”. Ik ben blij dat ik niet altijd ben vergeven naar de mate dat ik anderen heb vergeven. Hoe zit dat bij u? Ik zou me in een zeer onprettige situatie bevinden want ik vergeef niet altijd zo van harte. In feite zegt hij het in de verzen 14 en 15 (van Matth.6) duidelijker:

“Want indien gij de mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij de mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven”.

Dat is de Wet, niet de Genade. Vandaag de dag worden we niet vergeven naar de mate waarin we anderen hebben vergeven. We zijn vergeven op basis van het door Christus gestorte bloed, het volbrachte werk van Christus. We geloven daarin, we zijn dan gered en we zijn vergeven. Efeziërs 4:32 zegt:

“Maar weest jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijk ook God in Christus u vergeven heeft”.

Vandaag de dag vergeven we de mensen niet om zelf vergeving te verkrijgen, maar om onze waardering te tonen voor de vergeving die wij alreeds hebben ontvangen. En dat is een groot verschil.

“En leid ons niet in verzoeking”. Voordat we aangeven hoe dit van toepassing is op verdrukingsheiligen moeten we iets uitleggen omtrent het woord “verzoeking”. Het Woord van God verteld ons in Jacobus 1:13 dat God ons niet tot het kwade verzoekt. Sommigen vinden in deze tekst een tegenstrijdigheid omdat het zegt: “leid ons niet in verzoeking”. God verzoekt ons niet, maar de verzoeking waarover wordt gesproken in het gebed van de discipelen is geen verzoeking tot zonde. Het woord “verzoeking” heeft het idee in zich van iemand testen of beproeven. God test inderdaad mensen. De verleiding waarover hier wordt gesproken is het beproeven gedurende de periode van verdrukking. Openbaring 3:10: “Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen”.

Dat is een heenwijzing naar de periode van de verdrukking. Er zal worden voorzien voor degenen die getrouw zijn, namelijk een weg om de hitte van de verdrukking te ontvluchten. Dit vers suggereert niet dat de Israëlieten niet door de verdrukking periode heen hoeven te gaan. Ze gaan. Ze zullen ter plekke zijn. Maar, in Matth.24 zegt Hij: “Wanneer gij dan zult zien de gruwel der verwoesting...vlucht de bergen in”.

Ga uit in de heuvels van Judea. Als ze God gehoorzamen en vluchten, zal Hij ze, tot op een bepaalde hoogte, beschermen voor de hitte van de verdrukings periode.

“Maar verlos ons van de boze”. Het is het meest voor de hand liggend dat hier de antichrist wordt bedoeld. Er is heden ten dage zeker veel kwaad in de wereld; de apostel Paulus noemt deze eeuw de huidige boze eeuw. We ontkennen niet dat dat zo is. Maar geloof me dat de gelovigen van deze bedeling nu niets meemaken van het kwaad dat dan gaat komen. Het kwaad zal nog veel erger worden.

We mogen God danken dat wij dit gebed niet hoeven te bidden. Wij zullen van de boze bevrijd blijven. Wij zullen, voordat de verdrukking komt, vertrekken door de Opname. Dit is een gebed die wij niet behoeven te bidden.

En dan tenslotte:

“Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in eeuwigheid, amen”.

Deze laatste mededeling verschijnt om voorbij het duizendjarig vrede-rijk te kijken tot in het eeuwige Koninkrijk. U moet bedenken dat, na de zevenjarige verdrukking, God, door Jezus Christus, Zijn Koninkrijk zal installeren voor een periode van duizend jaar. De Schrift zegt dat er, aan het einde van het duizendjarig vrede-rijk, een korte tijd is dat Satan losgelaten zal worden, en daarna volgt het oordeel voor de grote witte troon, dan de eeuwige toestand met de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

Ik geloof dat dit deel van het gebed: “Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in eeuwigheid” doorgaat tot na het duizendjarig vrede-rijk tot in het eeuwige Koninkrijk. Bedenk aan wie het gebed is geadresseerd: “Onze Vader”. 1Kor.15:24: “Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God en de Vader zal overgegeven hebben; wanneer Hij teniet gedaan zal hebben alle heerschappij en alle macht en kracht”.

Dat is wat Christus gaat doen in die duizend jaar. Hij gaat heersen met een ijzeren staf. Hij gaat alle heerschappij, en alle macht en kracht teniet doen.

Dan in 1Kor.15: 25-28:

“Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand, die teniet gedaan wordt, is de dood. Want Hij heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen. Doch wanneer Hij zegt, dat Hem alle dingen onderworpen zijn, zo is het openbaar, dat Hij uitgenomen wordt, Die Hem alle dingen onderworpen heeft. En wanneer Hem alle dingen zullen onderworpen zijn, dan zal ook de Zoon Zelf onderworpen worden aan Hem, Die Hem alle dingen onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen”.

Aan het einde van het duizendjarig vrede-rijk geeft Christus het Koninkrijk over aan de Vader. Het is niet dat de Vader groter of hoger is dan Christus, ze zijn beiden God. Hij doet dat omdat zelfs binnen de Godheid, er kanalen van autoriteit zijn. Uiteindelijk is God de Vader de uitvoerder binnen de Godheid. Dus aan het einde van het duizendjarig vrede-rijk geeft Christus het Koninkrijk over aan de Vader en dat is hetgeen waar dit naar uitziet: “Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in eeuwigheid, amen”.

Koning David erkende dat toen hij als koning over Israël regeerde. 1Kronieken 29:10-11:

“Daarom loofde David de Heere voor de ogen van de ganse gemeente; en David zeide: Geloofd zijt gij, Heere, God van onze vader Israël, van eeuwigheid tot in eeuwigheid! Uw, o Heere, is de grootheid, en de macht, en de heerlijkheid, en de overwinning, en de majesteit; want alles, wat in de hemel en op de aarde is, is het Uwe: Uw, o Heere, is het Koninkrijk, en Gij hebt u verhoogd tot een Hoofd boven alles”.

U ziet dat dit patroon er altijd al is geweest.

Er komt een dag dat God de Vader over alles zal heersen. Vandaag de dag doet Hij dat in zekere zin, maar in die dag zullen al de vijanden aan de kant worden gezet en zal Hij de volledige controle over alles hebben.

Dit is de werkelijke betekenis van het gebed van de discipelen. Als het in de kontekst wordt geplaatst is het zeer betekenisvol, een zeer mooi gebed. Maar laten we niet tot degenen behoren die dit gebed eindeloos tevergeefs herhalen. Laat ons niet tot degenen behoren die op

deze wijze met de Schrift omgaan. Laat ons de Schriften onderzoeken zodat we leren te verstaan hetgeen er wordt onderwezen.

Studievragen.

- 1)-Hoe doen degenen, die het zogenoemde “Onze Vader” reciteren, Zijn instructies geweld aan?
- 2)-Was het de bedoeling van Christus om dit gebed woord voor woord te herhalen?
- 3)-Voor welke mensen was dit gebed een voorbeeld?
- 4)-Verklaar de werkelijke betekenis van iedere regel van dit gebed:
 - a)-Onze Vader, Die in de hemelen zijt.....
 - b)-Uw Naam worde geheiligd.....
 - c)-Uw Koninkrijk kome.....
 - d)-Uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde.....
 - e)-Geef ons heden ons dagelijks brood.....
 - f)-En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.....
 - g)-En leid ons niet in verzoeking.....
 - h)-Maar verlos ons van de boze.....
 - i)-Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in eeuwigheid, amen.

HOOFDSTUK -11.

DE GROTE OPDRACHT.

Deel 1

“En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen”
(Matth.24:14).

Sinds de val van de mens in de hof van Eden, zo'n 6000 jaar geleden, heeft onze genadige en liefdevolle Vader door verscheidene middelen getracht om het mensdom weer voor Zichzelf terug te winnen. Dat is de werkelijke boodschap van het Woord van God. Het is eenvoudig een verslag van God's verschillende manieren waarop Hij zich uitstrekt naar de mensen; de mensen bekend maken dat God inderdaad van hen houdt en ze naar Zichzelf wil toetrekken. Op verschillende tijden heeft God verschillende methoden gebruikt om het menselijk ras te bereiken. Er waren tijden dat Hij dat deed door directe tussenkomst, en in andere tijden heeft Hij menselijke bemiddeling gebruikt. Toen onze eerste ouders zondigden in de hof, riep God Zelf: “Adam! waar zijt gij?”. God was de eerste missionaris.

Zo'n vierduizend jaar later kwam de Zoon van God om te zoeken en te redden hetgeen verloren was. Er zijn van die tijden dat God Zelf direkt tussenbeide kwam om de mensen te bereiken. Maar in de loop van de geschiedenis koos God meestal menselijke middelen, menselijke bemiddeling, om Zijn werk op aarde uit te voeren.

We gaan de opdrachten, zoals die in de Schrift staan, bestuderen. Het is passend om eerst te begrijpen wat een opdracht is. Ten eerste, laat ons opmerken dat indien iemand een taak wordt toegewezen, dat een “opdracht” wordt genoemd. In het algemeen betekent het woord “opdracht” een beetje meer dan dat.

U wijst niet alleen iemand een bepaald werk toe, u machtigt hem ook om u te vertegenwoordigen. Als we dus spreken over een opdracht, spreken we over het feit dat God van tijd tot tijd verlore mensen een taak heeft toegewezen om anderen te bereiken voor hun behoudenis, en heeft hen gemachtigd om deze verantwoordelijkheid op zich te nemen. We spreken van aangestelde leraren, en inderdaad, er zijn tijden wanneer een kerk de gaven en talenten en bekwaamheden in een man erkend en hem vervolgens uitzend en hem de opdracht geeft om op te treden in de naam van die kerk of in de naam van God. We stellen zendelingen aan en we stellen militairen aan voor verschillende verantwoordelijkheden.

Vaak horen we in de christenheid predikers spreken over de “grote opdracht”. Wanneer ze dat zeggen verwijzen ze in het algemeen naar de woorden van onze Heer die we vinden aan het eind van ieder evangelie en in de eerste hoofdstukken van Handelingen, wanneer de Heer, voordat Hij ten hemel steeg, instructies gaf aan Zijn twaalf apostelen. (Op dat moment waren er slechts elf discipelen, maar kort daarna werd Judas vervangen door Matthias, waardoor het getal van twaalf weer was bereikt). Dat is de algemene gedachte als zijnde de grote opdracht. Er zijn veel boodschappen gepredikt: “Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie” en: “En ziet, Ik ben met u”. En nog meer soortgelijke boodschappen, en toch laten de meeste van deze boodschappen het merendeel weg van hetgeen we vinden in de “grote opdracht”.

Wat we vanuit de Schrift willen aantonen is dat de “grote opdracht” niet alleen niet de opdracht is die God gegeven heeft voor deze bedeling maar ook dat degenen die aanspraak maken op het uitvoeren van de grote opdracht niet de helft doen van hetgeen wordt gevonden in die instructies. We willen u vanuit de Schrift aantonen waarom ze dat niet doen en waarom ze sommige van deze dingen eigenlijk ook niet meer kunnen doen.

Alvorens we verder gaan moeten we iets uitleggen. De Genade Beweging is lange tijd beschuldigd dat ze niet “zendings gezind” waren. Waar we daaraan schuldig zijn, daar moeten we er voor worden vermaand.

Ik ben er van overtuigd dat er kerken zijn die niet bezorgd zijn over zending. Maar in het algemeen komt deze beschuldiging niet vanuit dat perspectief maar vanuit het perspectief van de grote opdracht. Wij (de Genade beweging) hebben veel tijd besteed aan het benadrukken dat wij niet onder de zogenaamde “grote opdracht” zijn, en dat daardoor de mensen het idee hebben gekregen dat wij denken dat we onder geen enkele opdracht zijn. We willen u aan het begin reeds zeer duidelijk maken dat we dat in het geheel niet zeggen. Wij zeggen niet dat wij in deze bedeling geen werk voor de Heer hebben te doen. We zeggen gewoon dat het een ander werk is dan het werk dat de Heer opdroeg aan Zijn twaalf apostelen. Wordt niet verward in uw geest als wij zeggen dat we niet onder de grote opdracht zijn. We zijn ook onder enige orders, enige instructies, van de Heer.

We zullen gaan kijken naar de opdrachten die gevonden worden in Mattheüs, Markus, Lukas, Johannes en in Handelingen. Maar alvorens we dat gaan doen moeten we ons realiseren dat God in de Schrift nog andere opdrachten heeft gegeven, zelfs voordat we komen aan de vier evangeliën. Ten eerste: Noach is één van de vroegste voorbeelden van het feit dat God opdrachten geeft aan mensen. We realiseren ons dat Adam een opdracht kreeg van God. Adam en Eva werden verondersteld zich te vermenigvuldigen en de aarde te onderwerpen. Dat is in zekere zin een opdracht. Maar op dit punt denken wij meer in termen van het bereiken van de gevallen mens, hem bereiken met een boodschap.

Noach kreeg de opdracht om de ark te bouwen. In 1Petrus wordt ons verteld dat Noach een prediker der rechtvaardigheid was. Dat suggereert op zijn minst dat hij gedurende de bouw van de ark, dat 120 jaar duurde, tijd besteedde aan het prediken.

Ik kan nauwelijks geloven dat God niet op het laatste moment het menselijk ras de gelegenheid heeft geboden om in de ark te gaan als ze dat hadden gewild. We weten hoe het verhaal afloopt. We weten dat alleen zijn drie zonen met hun families degenen waren die in de ark ingingen. Wij zeggen: prijs de Heer dat Noach tenminste zijn familie nog bij zich had. Dat was zeker zijn belangrijkste verantwoordelijkheid. Maar het leert ons een principe. En dat principe is:

Succes wordt niet gemeten naar het aantal bekeerlingen dat u heeft, het wordt gemeten naar uw getrouwheid aan de geopenbaarde wil van God.

Onze samenleving is georiënteerd op grote aantallen. Laat ons eens zien wie de meeste mensen om zich heen vergaderd kan krijgen. We willen dat er veel mensen komen om de waarheid te horen en de Heer leren kennen, maar ons succes zal niet gemeten worden door die bewoordingen. Ons succes zal gemeten worden aan de hand van het in getrouwheid onderhouden van Gods geopenbaarde wil. In de dagen van Noach betekende dat getrouw zijn aan de boodschap die God hem had gegeven. Dat hield het bouwen van de ark in. Maar dat is niet de boodschap voor ons heden ten dage. Vandaag de dag zijn we getrouw wanneer we,

naar de Paulinische openbaring, de boodschap die God aan ons gaf, door de apostel Paulus, in getrouwheid en waarheid onderhouden. Daar ligt het ware succes in.

Een tweede voorbeeld is Abraham. Hij kreeg ook een opdracht. Hij is één van de grootste geloofsmannen die we in de Schrift vinden. Hij wordt de vader van het geloof genoemd. God gaf hem een opdracht, één van de grootste opdrachten die Hij ooit heeft gegeven. Het was dat zijn familie, zijn zaad, een groot volk zou worden en dat in zijn zaad, alle andere volken gezegend zouden worden. Dat is nog eens een grote opdracht! We moeten bedenken dat het de verantwoordelijkheid van het volk Israël was, teruggaande naar Abraham, om tot de mensen der gehele aarde te prediken door een getuigenis te zijn door het gehoorzamen van Gods Woord, waardoor ze gezegend zouden worden en andere volken konden wijzen op de enige ware God. Dat was inderdaad een grote opdracht.

Dan, een derde opdracht, gericht aan de Oud Testamentische profeten. Zij hadden een unieke opdracht. We moeten hun taak goed begrijpen omdat het ons zal helpen wat er gebeurt als we gekomen zijn tot de vier evangeliën. De taak van de profeten bestond niet uit het winnen van de wereld of om de volken te bereiken. Er waren profeten die profeteerden aangaande de volken, maar hun eerste verantwoordelijkheid was het profeteren naar het volk Israël en hen tot bekering te brengen zodat ze de evangelisten konden worden die ze verondersteld werden te zijn. Als Israël niet getrouw was hoe konden ze dan andere volken winnen voor de Heer? Dus de Oud Testamentische profeten hadden de opdracht om Israël te bereiken.

Dit brengt ons naar een zeer belangrijke Oud Testamentische profeet. U zult wel niet aan hem gedacht hebben als een Oud Testamentische profeet, en zijn naam is Johannes, Johannes de Doper. Johannes was inderdaad een profeet en was, met de woorden van de Heer, de grootste van de profeten. Matth.11:11:

“Voorwaar zeg Ik u: Onder hen, die van vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan meerder dan Johannes de Doper; doch die de minste is in het Koninkrijk der hemelen, is meerder dan hij”.

De verantwoordelijkheid van Johannes de Doper vinden we in Lukas 1:13. Deze Oud Testamentische profeet moest Israël terug laten keren naar God. In wat voor geestelijke conditie verkeerde Israël in de tijd van Christus? Christus zei dat Israël er aan de buitenkant goed uit zag, net als een gewit graf. Ze waren allen schoon en wit aan de buitenkant maar van binnen vol dorre doodsbeenderen. Israël had zichzelf hervormd maar was niet veranderd door de Heer. Ze waren in het geheel niet in een conditie om andere volken tot de Heer te brengen. Daarom zond God Johannes tot hen.

In Lukas 1:13-16 lezen we:

“Maar de engel zeide tot hem: Vrees niet, Zacharias! Want uw gebed is verhoord, en uw vrouw Elizabet zal u een zoon baren, en gij zult zijn naam noemen Johannes. En u zal blijdschap en verheuging zijn, en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden. Want hij zal groot zijn voor de Heere; noch wijn, noch sterke drank zal hij drinken, en hij zal met de Heilige Geest vervuld worden, ook van het lichaam van zijn moeder aan. En hij zal velen van de kinderen Israëls bekeren tot de Heere, hun God”.

Juist hier wordt ons verteld dat de bediening van Johannes was om Israël terug te brengen tot God. Waarom? Omdat ze verondersteld werden de volken te bereiken. Toen Johannes kwam om te dopen was dat om Israël terug te brengen tot God. In Johannes 1:31, aangaande Christus:

“En ik kende Hem niet; maar opdat Hij aan Israël zou geopenbaard worden, daarom ben ik gekomen, depende met water”.

De doop van Johannes was een doop die temaken had met Israël opdat Christus aan Israël geopenbaard zou worden omdat Israël het nodig had om naar God terug te keren zodat ze daarna de volken konden bereiken.

Met dit in het achterhoofd gaan we naar Christus zijn eerste opdracht aan Zijn discipelen. Tegengesteld aan hetgeen de meeste mensen leren wordt die opdracht niet in Matth.28 gevonden. Zijn eerste opdracht wordt gevonden in Matth.10:5-10. We zullen zien dat de discipelen van Christus, als ze voor de eerste keer worden uitgezonden, uitgezonden werden met eenzelfde bediening als de bediening van de Oud Testamentische profeten, en gelijk de bediening van Johannes de Doper. En wat was dat? Om Israël terug te brengen tot God. Matth.10:5-7:

“Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op de weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad van de Samaritanen. Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls. En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”.

Nu wil ik wijzen op de vele dingen die daar aan hun worden verteld. Ten **eerste** wordt hun verboden om naar de heidenen te gaan. Dat lijkt tegenstrijdig. Christus kwam toch om de wereld te redden? Ja! Waarom mochten ze dan niet naar de heidenen? Omdat Christus kwam onder de autoriteit van God, in overeenstemming met het programma van God, en op dat tijdstip was Gods programma dat de heidenen bereikt zouden worden door Israël. Om dit staande te houden instrueerde Christus Zijn discipelen om niet naar de heidenen te gaan.

Het **tweede** fundamentele punt is dat Hij hun vertelde alleen naar Israël te gaan. “Maar gaat veelmeer heen tot de verloren schapen van het huis Isaraëls”. De uitdrukking: “verloren schapen” lijkt tegenstrijdig. Als we aan schapen denken in het woord van God dan denken we gewoonlijk aan gelovigen, iemand die een volgeling van Christus is. Maar ziet u, **Israël en alleen Israël** konden verloren schapen genoemd worden. Ze stonden in verband met God door een verbondsrelatie, en toch waren ze verloren omdat ze in ongeloof waren, daarom waren de Israëlieten verloren schapen.

Het **derde** punt was om het evangelie van het Koninkrijk te prediken. Het Koninkrijk der hemelen verwijst naar Christus aardse Koninkrijk dat eens komen zal. Het is nu vertraagd door de tussenkomst van God. Merk op dat Hij niet zegt: “Ga, en predik het evangelie der genade Gods”. Dat was nog niet geopenbaard. Dat werd niet eerder geopenbaard totdat God de apostel Paulus tot Zijn dienst riep.

Het **vierde** punt zijn de wonderbaarlijke gaven. Matth.10:8-10:

“Geneest de zieken; reinigt de melaatsen; wekt de doden op; werpt de duivelen uit. Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet. Verkrijgt u nog goud, noch zilver, noch kopergeld in uw gordels; Noch reiszak voor de weg, noch twee rokken, noch schoenen, noch staf; want de arbeider is zijn voedsel waardig”.

Ze moesten het leven in het Koninkrijk praktizeren: geen zorgen voor morgen. De Heer had beloofd om in het Koninkrijk in al hun noden te voorzien. Hij zegt het om dat te beproeven door de manier waarop Hij hun uitzend om te prediken. Als u heden ten dage zendeling wordt zou ik u ten zeerste aanbevelen dat u niet moet weggaan zonder voorzorgsmaatregelen te

hebben getroffen. God heeft voor heden een andere weg ontworpen voor de zending. Wij zijn heden niet onder het Koninkrijks programma. Nu moet u als zendeling door de kerken ondersteund worden. Op dit punt zijn er velen die begrijpen dat Matth.10 niet onze opdracht is. Ze begrijpen dat God deze opdracht vervangen heeft door een andere opdracht. Ze zeggen dat dat de opdracht is die we in Matth.28 vinden. Maar wij zullen gaan zien dat Matth.28 niet de vervanger is van Matth.10; het is eenvoudig een uitbreiding van Matth.10. Het is nog steeds dezelfde opdracht. Maar wat is het verschil?

Het verschil met Matth.10 is dat daar instructies worden gegeven aan de discipelen om Israël te bereiken met het evangelie van het Koninkrijk. Maar in Matth.28 veronderstellen de instructies dat men succes heeft gehad met de eerste opdracht in Matth.10. En als ze Israël bereiken gaat het buiten de grenzen van Israël en breid zich uit naar alle volken, maar met dezelfde boodschap. Het is nog steeds het evangelie van het Koninkrijk. Het sluit nog steeds veel van dezelfde beginselen in.

Het is zeer belangrijk om te begrijpen dat dit niet het volledige beeld is. Hier is een fout die door velen wordt gemaakt, ze gaan naar Matth.28 en zeggen dat dat de grote opdracht is. Maar ze vergeten te kijken wat er staat in Markus 16 of Lukas 24 of Johannes 20 of Handelingen 1. En toch geven dezen allen parallele passages, behorend tot dezelfde opdracht, maar geschreven vanuit het perspectief van de verschillende schrijvers, en ieder van hen bevat een ander element die de Heer geeft. We moeten naar alle passages kijken om een volledig beeld te krijgen.

In Matth.28 zullen we twee fundamentele punten zien. In vers 19, zegt Hij: "Gaat dan heen, onderwijst al de volken".

We zullen hetgeen Hij zegt: "onderwijst alle volken" straks verder overwegen. Maar het eerste waar we op willen wijzen in Matth.28 is dat Hij de discipelen de instructie geeft om alle volken te dopen. Verder in vers 19: "Gaat dan heen, onderwijst al de volken, hen dopende....".

Hier is een punt dat niet altijd naar voren wordt gebracht. Toen Johannes kwam om te dopen, kwam hij om Israël te dopen. Waarom? Omdat God in Exodus de Israëlieten had gezegd dat, indien ze zich tot God bekeerden en Zijn geboden zouden houden, ze een heilige natie zouden zijn en een koninkrijk van priesters. Om volgens de Wet priester te worden moest je gedoopt worden, je moest met water gewassen worden. Het was een ritueel, een ceremonie voor het priesterschap.

Toen Johannes kwam doopte hij Israël zodat zij een koninkrijk van priesters konden zijn. Maar nu, als de discipelen Israël zouden bereiken, wat het verlangen was dat de Heer in gedachten had, zouden ze uitgaan om alle volken te dopen. Waarom? Worden zij dan ook een koninkrijk van priesters? Dat geloof ik niet. Ik geloof dat er een andere reden is voor het dopen van de volken.

We hebben enige achtergrondinformatie nodig om het doel van het dopen van alle volken te begrijpen. Eén van de Oud Testamentische voorschriften was het voorschrift van de rode vaars. Het was een reinigingsvoorschrift. Het was ontworpen om de onreinen te reinigen. Normaal gesproken zou dat worden gedaan in Israël. Wanneer een Israëliet een dood lichaam aanraakte was hij onrein; hij moest gereinigd worden. Als ze melaats werden waren ze onrein en moesten gereinigd worden. Voor een Israëliet werd een heiden, ook al had hij geen dood

lichaam aangeraakt, en zo puur was als maar mogelijk is, verondersteld onrein te zijn. In feite legt Petrus dat later uit in Handelingen 10. De heidenen werden verondersteld onrein te zijn. Ze moesten gereinigd worden. Ze moesten ceremonieel gewassen of gedoopt worden. Jesaja 52:13-15 zegt:

“Ziet, mijn Knecht zal verstandig handelen; Hij zal verhoogd en verheven, ja, zeer hoog worden. Zoals velen zich over u ontzet hebben, also verdorven was Zijn gelaat, meer dan van iemand, en Zijn gedaante, meer dan van andere mensenkinderen; Alzo zal Hij vele heidenen besprengen, ja, koningen zullen hun mond over Hem gesloten houden; want wie het niet verkondigd was, die zullen het zien, en die het niet gehoord hebben, die zullen het verstaan”.

Hij zal vele heidenen besprengen. Hier heeft u de doop van de vele volken. Dat moesten de apostelen uitvoeren. Het heeft temaken met de reiniging van de volken omdat ze als onrein beschouwd werden. Een vergelijking met Ezechiël 36 aangaande de reiniging van de Israëlieten: in vers 24 en 25 staat:

“Want Ik zal u uit de heidenen halen, en zal u uit al de landen vergaderen; en Ik zal u in uw land brengen. Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen”.

Zelfs onder de Wet waren er verscheidene en verschillende wassingen en dopen. Dit begrijpende verklaart wat er gaande was in de tijd van Christus en de apostelen. Ze dopen Israël, eerst middels Johannes, zodat zij een koninkrijk van priester konden zijn; dan, het besprenkelen of dopen van de volken. Er waren vele verschillende soorten wassingen en dopen in omloop.

Teruggaande naar Matth.28, zegt Hij:

“lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb”.

Het is met dit vers dat de meesten, die er aanspraak op maken dat we de grote opdracht moeten uitvoeren, tekort schieten. Ze leren hun bekeerlingen niet dat ze alle dingen moeten onderhouden die Christus hen geboden heeft. De Heer heeft vele instructies gegeven, toen Hij op aarde was, waarvan het nimmer de bedoeling was om die in de huidige bedeling op te volgen. Als u echter de grote opdracht wilt gehoorzamen dan moet u al deze dingen onderwijzen.

Matth.23:1-3:

“Toen sprak Jezus tot de scharen en tot Zijn discipelen, Zeggende: De Schriftgeleerden zijn gezeten op de stoel van Mozes; Daarom, al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat en doet het; maar doet niet naar hun werken; want zij zeggen het, en doen het niet”.

Hier zegt Christus tegen Zijn discipelen – jullie luisteren naar degenen die op Mozes zijn stoel van autoriteit zitten en jullie moeten hen gehoorzamen. Waarom? **Omdat ze nog steeds onder de Wet waren**, dat was in die tijd nog steeds Gods programma. Als Hij ze uitzend in Matth.28, zegt Hij:

“lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb”.

Velen van hen die de grote opdracht in deze bedeling onderwijzen, doen dat niet.

In Markus 16 willen we wijzen op drie belangrijke onderscheiden terreinen van instructie.

Vers 15:

“En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie aan alle creaturen”.

Dat klinkt goed. Dat is inderdaad wat we proberen te doen, het evangelie aan iedereen prediken. Maar we zouden ons moeten afvragen: “Welk evangelie?”. Het eerste wat we zien in deze opdracht is dat ze verondersteld werden het evangelie in de gehele wereld te prediken, maar als we Schrift met Schrift vergelijken dan weten we dat ze verondersteld werden het evangelie van het Koninkrijk te prediken. Markus 13:10 en Matth.24:14 zijn parallele passages. In Matth. wordt gezegd:

“En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen”.

Hier wordt gesproken over de verdrukkingstijd en het evangelie van het Koninkrijk.

In Markus 13 staat niet vermeld dat het om het evangelie van het Koninkrijk gaat maar dat staat wel in de parallele passage in Mattheüs. Als Markus zegt: “ga en predik het evangelie” en u vraagt uzelf af: “Welk evangelie?”, dan moet u terug gaan en kijken om welk evangelie het gaat. Het is nog steeds het evangelie van het Koninkrijk. Het is nog niet vervangen of herzien. Ze worden nog steeds verondersteld het evangelie van het Koninkrijk te prediken. Dat is niet het evangelie wat wij vandaag de dag prediken. Wij prediken niet: “bekeer u en Christus zal komen om Zijn Koninkrijk op te richten”. Dat is een andere boodschap.

Het tweede punt in Markus is dat de doop verbonden is met de zaligheid. Kijk in Markus 16:16:

“Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden”.

Velen die aanspraak maken op de grote opdracht zouden graag willen dat we dit vers als volgt lezen: “Hij die geloofd en behouden is zal gedoopt worden”. Maar dat staat er niet. Het vers verbindt duidelijk doop en zaligheid. Velen proberen, om er uit te komen, te zeggen dat het laatste deel van het vers zegt dat hij die geloofd niet verdoemd zal worden, het zegt niet dat hij, die niet gedoopt is, verdoemd zal worden. Maar verandert dat het eerste deel van het vers? Helemaal niet. Het eerste deel zegt nog steeds: “Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden”. De Heer hoefde in het tweede deel niet te zeggen: “en niet gedoopt zal zijn”, als een persoon niet geloofde, wat is dan zijn voordeel als hij wel zou worden gedoopt? Hij zou het waarschijnlijk toch niet doen. Hier verbindt Christus de doop met de zaligheid.

Een derde element zijn de wonderbaarlijke tekenen. Markus 16:17-18:

“En hen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: In Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken. Slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden”.

Dit is het waar de Pinkstermensen op wijzen. Kijk eens naar al de dingen die hier gezegd worden. Moeten wij die doen? Ironisch genoeg vinden veel aanhangers van de grote opdracht, samen met ons, dat deze tekenen niet een deel zijn van de huidige bedeling. **Maar je moet wel een beetje onlogisch zijn om dat te zeggen zonder het Woord der Waarheid recht te snijden.**

Waarvoor waren de wonderbaarlijke tekenen? Wat zei Paulus aangaande de Joden? De Joden begeren een teken. Wat betekenden deze dingen? Hoe zou het uitwerpen van duivelen of demonen een teken voor de wereld zijn om te begrijpen wat er gaande is? Wat was er gaande? Ze predikten het Koninkrijk. Waarom zou het uitwerpen van duivelen een teken van het Koninkrijk zijn? Openbaring 20-1-3:

“En ik zag een engel afkomen uit de hemel, hebbende de sleutel van de afgrond, en een grote keten in zijn hand; En hij greep de draak, de oude slang, welke is de duivel en satanas, en bond hem duizend jaren; En wierp hem in de afgrond, en sloot hem daarin, en verzegelde die boven hem, opdat hij de volken niet meer verleiden zou, totdat de duizend jaren zouden geëindigd zijn. En daarna moet hij een kleine tijd ontbonden worden”.

Een karakteristiek punt van het Koninkrijk is dat satan gebonden is.

Ziet u dat het uitdrijven van demonen een teken is van het Koninkrijk? Vast en zeker! De twaalf apostelen werden de geloofsbrieven van het Koninkrijk gegeven zodat ze in staat waren om demonen uit te drijven en dat op dezelfde wijze als dat God Satan zal uitdrijven als Christus Zijn Koninkrijk opricht.

Het tweede punt is dat ze met nieuwe tongen zullen gaan spreken. Op welke wijze is dat een teken voor de Israëlieten met betrekking tot het Koninkrijk? Zefanja 3:8-9:

“Daarom verwacht mij, spreekt de Heere, ten dage als Ik Mij opmaak tot de roef; want Mijn oordeel is, de heidenen te verzamelen, de koninkrijken te vergaderen, om over hen Mijn gramschap, de ganse hittigheid van Mijn toorn uit te storten, want dit ganse land zal door het vuur van Mijn ijver verteerd worden”.

Dit zal gebeuren aan het einde van de grote verdrukking tijd. Hij zal de koninkrijken vergaderen.

“Gewis, dan zal Ik tot de volken een reine spraak wenden; opdat zij allen de Naam des Heeren aanroepen, opdat zij Hem dienen met een eenparige schouder”.

Eén van de kenmerkende dingen van het Koninkrijk is dat God een gemeenschappelijke taal zal geven, een “reine spraak” zodat alle mensen dezelfde taal spreken en elkaar kunnen begrijpen. Hij deed dat in beperkte mate met de apostelen, Hij stelde ze in staat om de talen te spreken die de mensen verstonden om zodoende het Koninkrijk aan te duiden (het is een teken). Het volgende teken in Markus 16 is vers 18:

“Slangen zullen zij opnemen”.

Wat heeft dat temaken met het Koninkrijk? In Jesaja 11 wordt ons verteld over de wonderlijke dingen betreffende het dierenrijk in het Koninkrijk als Christus heerst. Jesaja 11:6:

“En de wolf zal met het lam verkeren, en de luipaard bij de geitenbok neerliggen; en het kalf, en de jonge leeuw, en het mestvee tezamen, en een klein jonkske zal ze drijven”.

Met andere woorden: het dierenrijk zal getemd worden en de leeuwen en de wolven zullen het vlees van het lam en de geit niet meer eten. Vers 7 en 8:

“De koe en de berin zullen tezamen weiden, hun jongen zullen tezamen neerliggen, en de leeuw zal stro eten, gelijk de os. En een zuigeling zal zich vermaken over het hol van een adder; en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in de kuil van een basilisk”.

Dit zijn extreem gevaarlijke slangen, maar gedurende het Koninkrijk zullen ze onschadelijk zijn. Waarom zou het mogelijk moeten zijn om slangen op te nemen om het Koninkrijk aan te duiden? Het is klaarblijkelijk een voorproef hoe het in het Koninkrijk zal zijn. De discipelen werden uitgezonden met de grote opdracht en hun werd de mogelijkheid gegeven te leven alsof het Koninkrijk er reeds was: Koninkrijks condities.

Tenslotte zegt Markus 16:18:

“en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden”.

Een ander aspect van het Koninkrijk is dat God, onder Zijn verbond, lichamelijk welzijn beloofde. Daarom werden hun de geloofsbrieven gegeven om te bewijzen dat zij inderdaad bevoegd waren om het Koninkrijk te verkondigen. Hun werd de bekwaamheid gegeven om te genezen. Dat is de grote opdracht.

Studievragen.

- 1)-Wat was de opdracht aan Noach?
- 2)-Wat was de opdracht aan Abraham?
- 3)-Wat was de opdracht aan de Oud Testamentische profeten?
- 4)-Wat was de opdracht aan Johannes de Doper?
- 5)-Welke zijn de basis elementen die Christus oorspronkelijk opdroeg aan Zijn discipelen?

HOOFDSTUK 12.

DE GROTE OPDRACHT

Deel-2

“Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde”.(Hand.1:8).

Eén van de eerste vragen die iemand stelt, nadat Hij Christus heeft leren kennen, is: Wat moet ik doen nu ik een christen ben? Het antwoord zal van kerk tot kerk verschillen, van prediker tot prediker, maar door de bank genomen krijgen ze te horen dat ze de grote opdracht moeten gaan vervullen. We hebben alreeds aangetoond dat de opdracht die Christus aan de twaalf apostelen gaf de opdracht voor het Koninkrijk was. Dat was de opdracht die verband hield met Gods plan en programma voor het volk Israël. Israël was een speciaal volk, een Koninkrijk. Exodus 19:3-6 is één van Gods eerdere opdrachten die handelde over de verantwoordelijkheid van Israël.

“En Mozes klom op tot God. En de Heere riep tot hem van de berg, zeggende: Aldus zult gij tot het huis van Jacob spreken, en de kinderen Israëls verkondigen: Gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaars gedaan heb; hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen en u tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij naarstig Mijn stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is van Mij; En gij zult Mij een priesterlijk Koninkrijk, en een heilig volk zijn “.

Note van de vertaler: De King James Bijbel spreekt over: “een Koninkrijk van priesters”. Wat is de verantwoordelijkheid van een priester? Een priester was iemand die voor een ander tussenbeide kwam. Vandaag de dag zijn er in deze zin geen priesters, maar een ware priester in Bijbelse zin is een persoon die middelaar is tussen God en mensen. Hij zou, in het belang van hen, tussenbeide komen en zulke mensen vertegenwoordigen.

In deze passage wordt ons verteld dat Israël een Koninkrijk van priesters zal zijn; met andere woorden, een geheel volk van priesters. Verdergaande met vers 6: “En gij zult Mij een priesterlijk Koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult”.

De apostel Petrus, schrijvende aan de Israëlieten, zegt in feite dezelfde dingen: “Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom” (1Petrus2:9). Dat was hun verantwoordelijkheid. **Dus het plan van God met Israël was om priesters voor de wereld te zijn in het belang van God, en dat de wereld tot God zou kunnen komen door het volk Israël.**

Toen Christus Zijn opdracht aan de discipelen gaf was dat de oorspronkelijke opdracht uit Matth.10. De Heer beperkte de bediening van de twaalf apostelen tot het volk Israël. Waarom was dat zo? Omdat op het moment dat de Heer naar de aarde kwam Israël niet in een conditie was om aan anderen te laten zien hoe je tot God moest komen. Dus voordat Israël een koninkrijk van priesters kon worden moesten ze eerst zelf gereinigd en terug worden gebracht tot God. Ze moesten zich bekeren en terug gaan naar het verbond en terug naar God. Daarom, als de discipelen voor de eerste keer worden uitgezonden, worden ze gezonden om Israël naar

zijn oorspronkelijke positie te brengen met het voorrecht om een koninkrijk van priesters te worden. Daarom zegt Hij in vers 5-7:

“Gij zult niet heengaan op de weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad van de Samaritanen. Maar gaat veelmeer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls. En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”.

Dit is het waar wij over spreken als we het hebben over het programma van het Koninkrijk. We gebruiken het woord koninkrijk niet op een populaire manier zoals veel christenen doen die aan het Koninkrijk denken als zijnde eenvoudig een koninkrijk van geloof. In zekere zin zouden we dat kunnen zeggen, **maar als in de vier evangelieën het woord “Koninkrijk” genoemd wordt dan betekent dat het Koninkrijk dat Christus op aarde zal vestigen.** Dat spreekt over Israëls Koninkrijk als een Koninkrijk van priesters, een heilig volk.

Toen Israël werd samengeroepen (ofschoon we weten dat het niet op die manier is gegaan), was het de bedoeling van God dat ze samen zouden komen tot God om dat Koninkrijk van priesters te zijn. Dan zou de opdracht uit Mattheüs 28 effectief worden. Opnieuw, Mattheüs 28 is geen vervanging voor Mattheüs 10. Het was eenvoudig een uitbreiding van hetzelfde programma. Ze moesten met hun eigen volk beginnen, Israël, en dan uitgaan in de gehele wereld.

We moeten al de vijf beschouwingen van de grote opdracht overdenken, niet alleen die van Mattheüs 28 en Markus 16, maar ook die van Lukas 24, Johannes 20 en Handelingen 1:8. We moeten alle gegevens verzamelen om een compleet beeld te krijgen. Veel christenen doen dat niet. Ze pikken er iets uit en negeren de rest. Als je consequent wilt zijn kun je dat niet doen. Je moet alle vijf beschouwingen overdenken.

Johannes 20 wordt vaak overgeslagen. Joh.20:23:

“Zo gij iemands zonden vergeeft, die worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, die zijn zij gehouden”.

Het belangrijkste punt in deze beschouwing van de grote opdracht is de bevoegdheid om zonden te vergeven. Ziet u waarom de meeste predikers en leraren van de Bijbel dit punt overslaan? Ze weten niet wat ze er mee aan moeten. Het lijkt er op dat de tekst zegt dat de discipelen de bevoegdheid werd gegeven om zonden te vergeven. Dat kan Hij toch niet bedoeld hebben? Zoals de Pinkstertensen Markus 16, met zijn tekenen en wonderen, benadrukken, benadrukken de Rooms Katholieken de beschouwing in Johannes 20.

Voordat u denkt dat ik uit de verschillende groepen, of hun beschouwingen, van de denominaties aangaande de grote opdracht, sommige punten uitkies, wil ik iets duidelijk maken. Aangaande dit punt kan ik deze groepen werkelijk aanbevelen omdat ze op een eerlijker manier met deze passages omgaan dan veel fundamentalisten dat doen. De Rooms Katholieke kerk gaat naar Johannes 20 en zegt dat het bedoeld wat het zegt. Het zegt dat ze de bevoegdheid hebben om zonden te vergeven en daarom geloven ze dat. Ze nemen het voor wat het zegt. Het probleem is echter dat de Schrift niet de bedoeling had om dat toe te passen in de huidige bedeling. Deze Schriftplaats is van toepassing op het volk Israël en de twaalf apostelen toen zij Israël bedienden.

In Mattheüs werd aan de apostelen een grote verantwoordelijkheid gegeven. In Matth.16:19 wordt Petrus verteld:

“En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op

de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn ; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn”.

Ik breng u in herinnering dat het hier niet over de hemel gaat maar over het heersen van Christus op aarde. Aan Petrus is de bevoegdheid gegeven om te binden en te ontbinden. Hier wordt gesproken over vergeving van zonden van mensen die overtredingen hebben begaan in het Koninkrijk. Zie ook Matth.19:28:

“En Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op de troon van Zijn heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls”.

In die positie wordt hun de bevoegdheid gegeven om te beslissen aangaande de vergeving van zonden.

Er is een belangrijke verklaring in Joh.20:21:

“Jezus dan zeide weer tot hen: Vrede zij ulieden, gelijk Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook u”.

Had Christus de bevoegdheid om zonden te vergeven toen Hij naar de aarde kwam? Ja, dat had Hij. Een andere heenwijzing staat in Matth.9:1-8. In deze passage stond Christus op het punt de lamme te genezen en zeide Hij:

“wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven”.

De religieuze leiders protesteerden en zeiden:

“Deze lastert God“.

En Christus herinnerde ze er aan:

“Want wat is lichter te zeggen: De zonden zijn u vergeven? Of te zeggen: Sta op en wandel?”.

Dan legt Hij uit dat Hem de bevoegdheid is gegeven om zonden te vergeven. Nu, wanner Hij Zijn discipelen uitzend, zegt Hij:

“gelijk Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook u”.

Maar dat is vandaag de dag geen onderdeel van onze bevoegdheid. Wij hebben niet de bevoegdheid om andermans zonden te vergeven. In feite, als we het Woord der Waarheid recht snijden, zullen we zien dat er vandaag de dag niemand op aarde is die de bevoegdheid heeft om andermans zonden te vergeven. Er is geen prediker, of priester, of paus die zonden kan vergeven. Paulus zegt ons in 1Tim.2:5:

“Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus”.

Om Joh.20:23 te begrijpen moeten we het Woord der Waarheid recht snijden.

Laat ons Lukas 24 vergelijken met Handelingen 1. Lukas was van beide boeken de menselijke auteur. Beide boeken zijn geadresseerd aan een man genaamd Théofilus, zijn naam betekent: “een liefhebber Gods”. In beide boeken staan twee belangrijke punten om te overdenken.

Ten eerste, in Lukas 24:49 lezen we:

“En ziet, Ik zend de belofte Mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte”.

Hetgeen we hier zien is dat de apostelen worden begiftigd met wonderlijke kracht door de Heilige Geest. We zien hetzelfde in Handelingen 1:8:

“Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal”.

Dit is de geestelijke doop die voorzgd was in Hand.1:5:

“Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen”.

De twaalf apostelen werd, toen ze uitgezonden werden met de grote opdracht, het Koninkrijks programma, de belofte gegeven van de Heilige Geest en een doop voor kracht.

Aangekomen zijnde op dit punt wil ik in het kort het onderscheid aangeven tussen de Geestelijke doop die de twaalf apostelen ontvingen en de Geestelijke doop die wij vandaag ontvangen. Het zijn twee verschillende dingen alhoewel veel mensen de twee met elkaar verwarren. Wij weten uit Efeziërs 4:5 dat er slechts één doop is voor het Lichaam van Christus. Maar welke doop is dat? Hier komt het antwoord hoe we kunnen onderscheiden. In Handelingen 2, doopte Christus de discipelen met de kracht van de Heilige Geest. Ze hadden inderdaad grote kracht. Johannes zei in Matth.3:11:

“Die na mij komt is sterker dan ik”.

Hij verwees naar Christus.

Maar de doop die we vinden in 1Kor.12:13 zegt eenvoudig:

“Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt”.

Het verschil hier is dat in plaats van dat Christus de doop uitvoert de Heilige Geest dat doet. En in plaats van in de kracht van de Heilige Geest te worden gedoopt worden we in het Lichaam van Christus gedoopt.

Sommigen leren dat we ze beide hebben en dat God ons ook vandaag nog begiftigt met wonderbaarlijke krachten. Vergis u niet: God heeft ons zeker grote **geestelijke** kracht gegeven, maar vandaag is die geestelijke kracht in de inwendige mens, niet in de uitwendige mens zoals de twaalf apostelen die hadden.

Om u enige voorbeelden te geven van hun grote wonderbaarlijke kracht gaan we naar Hand.2:3-4:

“En aan hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een ieder van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken”.

Een deel van deze kracht-doop was de bekwaamheid om in andere talen te spreken.

Een ander voorbeeld vinden we in Hand.3:6-7:

“En Petrus zeide: Zilver en goud heb ik niet, maar wat ik heb, dat geef ik u; in de Naam van Jezus Christus, de Nazaréner, sta op en wandel! En hem bij de rechterhand grijpende richtte hij hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels vast”.

Hier hebben de apostelen de bekwaamheid en kracht om te genezen.

Hand.5:12 is een nog een voorbeeld:

“En door de handen der apostelen geschiedden vele tekenen en wonderen onder het volk; en zij waren allen ééndrachtig in het voorhof van Salomo”.

Ze hadden wonderbaarlijke krachten vanwege de doop met de Geest.

Doen we deze dingen vandaag ook? Als we onder de grote opdracht waren dan zouden we dat moeten kunnen. Maar als ons een nieuwe opdracht is gegeven zouden we niet verwachten dat deze tekenen voortduurden. Inderdaad, dat is het getuigenis van de Schrift. Toen God aan de apostel Paulus een nieuwe boodschap begon te openbaren zien we deze wonderen afnemen. En ze verdwijnen allemaal als de bediening van Paulus vaste voet krijgt: de bediening van de bedeling der genade Gods.

Het tweede punt dat we willen bezien in de opdracht in Lukas en Handelingen is de geografische wijde van bediening. Dit mag gering lijken, maar het is heel belangrijk. In Lukas 24:47 zegt Christus:

“En in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volkeren, beginnende van Jeruzalem”.

In Hand.1:8 zien we dezelfde volgorde:

“en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde”.

Ik realiseer me dat er velen zijn die dit vers en onderwijs vergeestelijken en zeggen dat Jeruzalem beschouwd moet worden als hun eigen stad of dorp en dat Judea de omringende plaatsen betreft, en Samaria is een andere regio, etc.

Om op deze wijze de grote opdracht te vervullen zeggen ze, moet je beginnen waar je woont en het daarna verder uitbreiden. Nu, u mag het vergeestelijken maar ik kan het niet. Het zegt: begin in Jeruzalem. Als u de grote opdracht wilt gaan vervullen zoals het hier staat, dan moet u naar Jeruzalem gaan en daar beginnen.

Laat me uitleggen waarom Hij zei dat ze in Jeruzalem moesten beginnen en het zal u duidelijk worden. Herinner u wat zij probeerden te doen, ze probeerden eerst Israël te bereiken zodat ze een koninkrijk van priesters zouden worden. Hoe kon Israël een koninkrijk van priesters worden als hun hoofdstad niet eens geloofde? Daarom zei Christus: “Begin in Jeruzalem”. Nadat Jeruzalem gehoord heeft, ga dan verder, en nadat u Judéa hebt bereikt, ga verder. Dit is precies hoe de apostelen Christus’s instructies hebben begrepen.

Nadat u Hand.1:8 hebt gelezen lees dan ook Hand.8:1:

“En Saulus had mede een welbehagen aan zijn dood. En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de gemeente, die te Jeruzalem was; en zij werden allen verstrooid door de landen van Judéa en Samaria, behalve de apostelen”.

De apostelen begrepen dat ze Jeruzalem niet eerder konden verlaten dan nadat Jeruzalem geloofde. Ze wisten dat hun werk niet gereed was: Jeruzalem had de boodschap van het Koninkrijk niet aangenomen. Christus had geleerd: “Laat de kinderen eerst verzadigd worden”. “De kinderen” verwijst naar Israël.

Sommige mensen hebben het idee dat, nadat Christus stierf, begraven, en weer opgestaan was, Hij Israël vergeten was en op dat moment het Koninkrijksprogramma aan de kant heeft gezet. Maar let op wat Christus, na Zijn opstanding, de discipelen leerde. Hand.1:3:

“Aan wie Hij ook, nadat Hij geleden had, Zichzelf levend vertoond heeft, met vele gewisse kentekenen, veertig dagen lang, zijnde van hen gezien, en sprekende van de dingen die het Koninkrijk Gods aangaan”.

Voor een periode van veertig dagen spendeerde Christus Zijn tijd om de apostelen te instrueren aangaande het Koninkrijk. Klinkt dat alsof Hij voor enige tijd iets anders ging doen? Niets daarvan, en zo begrepen zij het ook, kijk naar de vraag die ze stellen in vers 6: “Zij dan, die samengekomen waren, vroegen Hem, zeggende: Heere, zult Gij in deze tijd aan Israël het Koninkrijk weer oprichten?”.

Waarom dachten ze dat? Stelde God Israël dan niet aan de kant? Nee, nog niet. Dus vragen ze: “Zal het nu hersteld worden?”. Zijn antwoord is interessant. Hij geeft ze geen ja en Hij geeft ze geen nee. Hij zegt: “Het komt u niet toe te weten”. Hij duwt ze, om zo te zeggen, aan de kant omdat het af zou hangen of Israël al dan niet de boodschap aan zou nemen. Nu weten we dat ze dat niet deden en dat is de reden waarom de “grote opdracht” is uitgesteld.

Tot zover kunnen we enige conclusies trekken gebaseerd op onze studie van de “grote opdracht”. Ten eerste moeten we consequent zijn in het gehoorzamen van de instructies van God. Zoals we eerder uitgelegd hebben, moeten alle vijf verklaringen van de “grote opdracht” bij elkaar genomen worden. Voor zover ik weet is er niet één groep of denominatie of religie die aanspraak maken op of trachten te doen alle dingen die gevonden worden in alle vijf de opdrachten. Dit geeft een interessant inzicht waarom er zoveel verdeeldheid is in het christendom. Dat komt omdat sommige denominaties één deel van het Woord van God nemen dat God had bedoeld voor Israël, en anderen nemen een daarvan verschillend deel van het Woord van God, en ze pakken er uit wat ze willen geloven. Het is allemaal waar voor de tijd waar het voor bestemd was, maar zij nemen slechts een gering deel van wat God heeft gezegd. **Je moet het gehele Woord van God in beeld hebben en dan moet je het recht snijden.**

Sommigen zullen ook ons beschuldigen van kiezen en verkiezen. Echter zeggen we week in week uit dat wij het Woord der Waarheid recht snijden. Maar er is een verschil tussen kiezen en verkiezen en het recht snijden. Het verschil is, dat, als u kiest en verkiest, u eenvoudig kijkt naar alle instructies van God en degenen daar uitkiest waar u zich het meest comfortabel bij voelt of degenen die bij uw theologie aansluiten, of degenen die u toch al geloofde.

Maar “recht snijden” betekent ten eerste dat we uit moeten vinden welke instructies God ons heeft gegeven voor deze bedeling, en dan al die instructies gehoorzamen die ons zijn gegeven. Als u “recht snijdt” dan bent u niet bezig met kiezen en verkiezen. Als we bepaald hebben wat God wil dat we gehoorzamen, kunnen we ons maar beter druk maken om dat alles te doen omdat we anders ook niet consequent bezig zijn. God’s instructies voor ons zijn geopenbaard door de apostel Paulus.

Een tweede conclusie is dat Paulus niet werkte onder de zogenaamde “grote opdracht”. Paulus werkte niet onder de opdracht die gegeven was aan de twaalf apostelen. Er zijn vele zaken waarop we willen wijzen. Ten eerste is Paulus niet één van de twaalf apostelen. Als we dat in de hoofden van alle denominaties konden krijgen zou dat ons een lange weg tot het oplossen van de bestaande verwarring besparen. Het komt als een ware als een verrassing voor veel mensen om dat te leren. Maar kijk in Matth.10 en zie of de naam van Paulus daar verschijnt als één van de twaalf apostelen.

Het tweede punt is dat Paulus zijn boodschap niet kreeg van de twaalf apostelen. Sommigen zeggen dat ze weten dat Paulus niet één van de twaalf apostelen is maar dat hij aan hen gelijk is. Alles goed en wel, Paulus, zeggen ze, kreeg toch zijn boodschap van hen? Maar zie in Galaten 1:11-12:

“Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus”.

En in vers 15-17:

“Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijn moeders lichaam aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem, door het Evangelie, onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed; En ben niet weer naar Jeruzalem gegaan, tot hen, die vóór mij apostelen waren”.

Paulus ging niet naar hen om er achter te komen wat zij leerden. Hij kreeg het rechtstreeks van de Heer en hij kreeg een nieuwe boodschap. Hij kreeg “**de bedeling der genade Gods**”, de “**verborgenheid**”.

Het derde punt dat aangeeft dat Paulus niet onder de grote opdracht werkte vinden we in 1Kor.1:17. De twaalf apostelen werden uitgezonden met speciale instructies om te dopen. Maar Paulus zegt hier:

“Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen”.

Zou Petrus kunnen zeggen dat Christus hem niet heeft gezonden om te dopen? Nee!

De tegensprekers zullen zeggen dat Paulus wel doopte. Waarom doopte hij dan als hij niet gezonden was om te dopen? De reden is dezelfde als waarom hij in tongen sprak, zieken genas en Timothiüs besneed en nog ander Joodse dingen deed. Dat komt omdat hij te voorschijn kwam uit een Joods Programma.

En zoals elke goede individuele gelovige zou (moeten) doen, ga je door met hetgeen je weet dat je moet doen, totdat je er achter komt dat het anders moet.

Paulus wist dat hij deze dingen moest doen totdat God hem vertelde dat het anders moest.

Een derde konklusie is dat de zogenaamde “grote opdracht” niets zegt met betrekking tot de genade van God. Als je consequent wilt zijn in het prediken van de opdracht die aan de twaalven is gegeven, dan kun je niet uitgaan en de mensen vertellen dat Christus stierf voor hun zonden, begraven werd en weer is opgestaan. Hij, de Heer, vertelde de twaalven niet om dat te prediken. Ze werden verondersteld om uit te gaan en prediken: “Bekeert u, het Koninkrijk komt. God zal Christus terug zenden om zijn Koninkrijk op te richten, de tijden van verkwikking”. Onze opdracht voor vandaag verschilt van de opdracht aan de twaalf apostelen.

Toegegeven dat velen het Evangelie der genade inlezen in de “grote opdracht”. Velen zeggen dat ze gaan prediken dat Christus stierf en weer opstond voor onze zonden. **Maar laten we consequent zijn en de lijnen trekken waar God ze trekt en niet waar wij willen.**

Wat is het Evangelie voor vandaag? 1Kor.15:1:

“Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie”.

Welke Evangelie? Vers3:

“Want ik heb u ten eerste overgegeven hetgeen ik ook ontvangen heb”.

Hij ontving het van Christus. En dan zegt hij verder:

“dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derde dage, naar de Schriften”.

Het Evangelie der genade is de dood, begrafenis en opstanding van Christus.

Degenen die groot gebracht zijn onde de “grote opdracht” geloven dat, maar ze geloven ook dat ze zich moeten laten dopen. Maar dat is nu niet de weg van God. Romeinen 4 zegt: “Doch hem, die niet werkt”.

Het gevaar van het continu verkondigen van de opdracht die aan de twaalven is gegeven, is dat Wet en Genade met elkaar worden vermengd. Zeker, velen prediken dat Christus stierf voor onze zonden, maar ze vermengen het met werken. Vertrouwt u alleen op het volbrachte werk van Christus? Als u dat gelooft dan moet u gedoopt worden om behouden te worden. Het spijt me u te moeten vertellen dat dat waar was in die tijd, maar nu is dat niet meer waar. Ik ben opgegroeid om te geloven dat er een ander mens op aarde is die zonden kan vergeven, het spijt me maar dat is nu niet van toepassing.

Als u denkt dat uw zonden zijn vergeven door bepaalde dingen te doen, waarom komt u nu dan niet eenvoudig naar Christus toe op basis van genade, gelovende dat Hij stierf voor uw zonden, werd begraven en weer is opgestaan. Vertrouw in dezen alleen Hem, omdat dat heden ten dage de enige manier is om in de hemel te komen.

Studievragen.

- 1)-Waarom gaf Christus oorspronkelijk aan de twaalf discipelen de opdracht om alleen naar Israël te gaan (Matth.10)?
- 2)-Beschouw enige fundamentele elementen van de opdracht in Matth.28:18-20 en Markus 16:15-18.
- 3)-Wat is het opvallendste element in de opdracht van Joh.20:21-23?
- 4)-Noteer en verklaar twee hoofdpunten welke worden gevonden in Lukas 24:46-49 en Hand.1:8 verslagen.
- 5)-Hoe informeerde God Petrus dat er een verandering op komst was?
- 6)-Welke drie konklusies kunnen we trekken gebaseerd op onze studie van “de grote opdracht”?

HOOFDSTUK-13.

ONZE GENADE OPDRACHT.

Deel 1.

Want dat is goed en aangenaam voor God, onze Zaligmaker;
Die wil, dat alle mensen zalig worden, en tot kennis der
waarheid komen”. (1Tim.2:3-4).

Als gelovigen in de Heere Jezus Christus en leden van het Lichaam van Christus, zijn we gezegend met grote voorrechten. Eén van de grootste voorrechten is het dienen van God. Onze God is de Heer van het heelal. Hij schiep dit wonderbaarlijke heelal dat niet met woorden is te omschrijven. Wij zijn puntjes op een kleine planeet in een relatief klein zonnestelsel in één van de zeer vele melkwegstelsels. En toch denken we vaak dat we heel wat zijn. Als we niets anders met het ruimteprogramma hebben gewonnen, dan hebben we in ieder geval een indruk gekregen van onze eigen geringheid. Als we ons het feit realiseren dat God deze kleine puntjes heeft gekozen om Zijn dienaren te zijn, Zijn vertegenwoordigers, geeft dat werkelijk een heel ander zicht op het leven, vindt u dat ook? God heeft ons gekozen om Zijn genade te vertegenwoordigen en uit te dragen aan niet alleen een verloren, stervende en gevallen wereld, maar ook aan engelen. Hij heeft ons als boodschappers gekozen. Wat een schande dat we dat voorrecht niet serieuzer nemen.

De zogenaamde “grote opdracht”, die de Heer gegeven heeft aan de twaalf apostelen, is niet onze opdracht voor vandaag. Deze woorden waren veeleer God’s instructies aan Israël opdat ze een licht voor de wereld en de volken zouden zijn, om ze in verbinding met God te brengen. **Maar door het ongeloof van Israël heeft God dat programma onderbroken en heeft de opdracht aan de twaalfen vervangen door een nieuwe opdracht, een nieuwe apostel, en een nieuwe boodschap.**

Er is een belangrijke waarheid, met betrekking tot hetgeen God heden ten dage van ons verwacht dat we doen, die we goed moeten begrijpen. 1Tim.2:3-4:
“Want dat is goed en aangenaam voor God, onze Zaligmaker; Die wil, dat alle mensen zalig worden, en tot kennis der waarheid komen”.

Onze “genade opdracht” sluit een tweetal zeer belangrijke verantwoordelijkheden in.

De eerste is dat alle mensen zalig worden en de tweede dat alle mensen tot kennis der waarheid komen. In Efeziërs 3 zegt Paulus dat alle mensen mogen verstaan wat de gemeenschap of de bedeling van de verborgenheid is. Eén deel van onze opdracht heeft betrekking op de verlorenen of de ongelovigen, om hen de behoudenis te leren verstaan. Het tweede deel van onze opdracht omvat degenen die reeds gelovigen zijn maar waarvoor het nodig is om de “bedeling der verborgenheid” te leren begrijpen. Deze twee punten vormen onze “genade opdracht”.

Het eerste deel van deze opdracht wordt duidelijk uit één gezet in 2 Kor.5. Wat motiveert ons om het Evangelie te delen met anderen en hen te wijzen op de bediening der verzoening? De apostel Paulus noemt op zijn minst drie dingen in deze tekst. De eerste is in vers 14:
“Want de liefde van Christus dringt ons”.

Merk op dat er niet staat “onze liefde voor Christus”. Het is de liefde van Christus die ons motiveert, niet onze liefde voor Hem. Als we overdenken dat de Heere Jezus Christus ons voldoende lief had om ons te redden en Zijn liefde konstant naar ons gericht is, zou dat ons moeten motiveren om die liefde te delen met anderen. Hij heeft ook de verlorenen lief, de ongelovigen. Romeinen 5:8:

“Christus is voor ons gestorven toen wij nog zondaars waren”.

Hij wachte niet af om te zien of we al dan niet zouden geloven. Het was toen wij nog zondaars waren. Het woord “dringen” betekent “bij elkaar houden”. Het idee dat Paulus hier wil overbrengen is dat de liefde van Christus ons bijéén houdt voor één taak. Hij gaat spreken over die taak, de bediening der verzoening, hij zegt als het ware: die taak heeft u in de ene hand, en jullie hebben ons, gelovigen, in de andere hand. De liefde van Christus houdt die twee dingen bijéén. De gedachte achter deze uitspraak is dat de liefde van Christus u begrensd naar één belangrijk doel in het leven, betrokken zijn bij de bediening der verzoening.

Een tweede motivatie vinden we in 2Kor.5:15:

“als die dit oordelen, dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn”.

Als Christus voor alle mensen is gestorven, betekent dat Zijn dood voldoende is om van iedereen zijn zonden te bedekken. “**Potentiëel**” kunnen ze als dood worden beschouwd.

Laat ik dat uitleggen. Een van de meest onheilspellende van alle valse leer is de leer van de beperkte verzoening: dat is dat Christus niet voor iedereen stierf, maar alleen stierf voor hen die mogelijk zouden gaan geloven en behouden worden. Al met al, God is niet een inefficiënte God. Waarom, zo redeneert men, zou Hij Christus zenden om te sterven voor iemand die het toch niet zou geloven? Maar het Woord van God onderwijst duidelijk in deze passage, en in vele andere, dat Christus stierf voor allen.

1Johannes 2:2:

“En Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld”. (King James vertaling).

De Dood van Christus was voldoende en is voldoende om voor iedereen zijn zonden te betalen. Potentiëel gezien kan iedereen behouden worden; er is geen tekort in Gods werk met betrekking tot het zondeprobleem. Voor velen, die eindigen in de poel van vuur, was dat niet nodig geweest omdat zelfs voor hen de dood van Christus voldoende was geweest.

Daarom noemen we dit Evangelie: “Het goede nieuws”. Het zondeprobleem is opgelost. Het is alsof je een brief krijgt van een miljardair die beseft dat er veel arme mensen in de wereld zijn. Hij opent een bankrekening opdat iedereen die gelooft dat hij dat geld nodig heeft, geld van deze rekening mag halen om uit de armoede te komen. Zou dat geen goed nieuws zijn? Zou het geen vreugdevolle verantwoordelijkheid zijn om naar de armen te gaan en ze te vertellen: “Je hoeft je helemaal geen zorgen meer te maken waar je gaat wonen of wat je gaat eten. Er is iemand die in geld heeft voorzien en al voldoende heeft betaald”. Sommige mensen zouden u bespotten. En dat is inderdaad waar we staan in de bediening der verzoening. Het is ons werk om de armoedigen te informeren, een geestelijk-dood mensenras, dat er genoeg geld is in de bank. Er is voldoende voorziening voor de zonde, zodat ze gered kunnen worden. Sommigen zullen spotten en anderen willen het niet geloven. Ze zullen zeggen: het is te mooi om waar te zijn; maar het is waar. God heeft er in voorzien. Dat zou ons moeten motiveren.

Een derde motiverende faktor in vers 15 is het leven van Christus:

“En Hij is voor allen gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, Die voor hen gestorven en opgewekt is”.

Over welk leven spreekt Hij? Zij, die geestelijk leven. Zie Galaten 2:20:

“Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft”.

Het leven dat we vandaag hebben, is, geestelijk gezien, niet ons eigen leven. Het leven dat we hebben is het leven van Christus. Paulus zegt dat we gemotiveerd zouden moeten zijn vanwege het leven dat ons is gegeven. Christus stierf niet aan het kruis om u een nieuw leven te geven zodat u het voor uw eigen belang zou gebruiken. Hij gaf u geen nieuw leven zodat u maar kunt doen waar u zin in heeft. Hij gaf u dat nieuwe leven met een bepaalde reden. Deze reden is dat u er op uit gaat en het met anderen deelt.

In 2Kor.5:16 en 17 zien we de nieuwe schepping. Dit zijn, gezien vanuit het oogpunt van de bedelingen, misschien de meest veelbetekenende verzen. Paulus spreekt over ‘Christus in het vlees’ in vers 16:

“Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees”.

Ik realiseer me dat er velen zijn die deze mededeling verklaren door te zeggen dat we vanaf nu niet meer naar Christus moeten kijken vanuit een vleselijke en niet behouden oogpunt. Ze suggereren dat dit alles is wat Paulus zegt. Er is zeker enige waarheid in. We kijken niet meer naar Christus vanuit een vleselijk en niet behouden oogpunt omdat we behouden zijn. Maar de kontekst geeft aan dat Paulus iets geheel anders in gedachten heeft. Zie vers 16:
“Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees”.

Hij spreekt niet eenvoudig over de manier waarop wij, vanuit een al dan niet vleselijk oogpunt, naar mensen kijken, hij spreekt over de manier waarop wij naar ‘mensen in het vlees’ kijken. Het verschil dat we nu zien, in de huidige bedeling, is dat God nu niet kijkt naar de vleselijke verschillen tussen de mensen. We kijken nu niet meer naar het menselijk ras zoals we eertijds gewend waren toen er nog verschillen waren tussen Jood en heiden. Paulus maakt het zeer duidelijk in zijn brieven dat er, in Christus, noch Jood noch Griek is, noch dienstbare nog vrije, geen man en vrouw, zijn. (Gal.3:28). De gehele wereld verkeert voor God in dezelfde conditie. Ze zijn allen besloten onder de zonde.

Wij kennen Christus niet naar de wijze waarop Hij, in het vlees, wandelde op deze aarde. En toch kennen de meeste religieuze mensen Hem alleen in Zijn aards leven. Sommigen van hen denken niet eens aan de godheid van Christus. Ze denken aan Christus als een goed mens, of een goede leraar, of, op zijn best, als een profeet. Maar Paulus zegt dat we niet meer op deze manier naar Christus zien. Andere religieuze mensen en zelfs vele christenen kijken alleen naar Christus in Zijn aardse leven. Ze geloven dat Hij God in het vlees is, maar verder gaan ze niet. Ze blijven bij Zijn aardse bediening en ze willen ons terug brengen onder de Wet en het Koninkrijksprogramma. Maar Paulus zegt dat we nu niet meer op deze wijze naar Christus zien, en als we dat al deden, dan nu niet meer. Wij hebben zicht op een opgestane Heer die een nieuwe bedeling heeft geopenbaard.

In vers 17 spreekt hij er over dat we een nieuwe schepping zijn:

“Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbij gegaan,

ziet, het is alles nieuw geworden”.

Iedere keer als u ziet: “Zo dan”, moet u kijken naar hetgeen daarvóór is gezegd. Waarom zei hij dat? Hij trekt een konklusie. Omdat we niet meer naar Christus zien in Zijn aardse leven: “Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel”. Wat is de nieuwe schepping? De nieuwe schepping is het Lichaam van Christus. Efeziërs 2:15: “Opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zou scheppen”.

Dat is de nieuwe schepping.

Veel mensen leggen dit geheel verkeerd uit. Sommigen zeggen dat, sinds u een nieuwe schepping in Christus bent, alle oude dingen voorbij zijn, je vorig leven is dan voorbij. Je mag verslaafd zijn geweest aan alcohol en drugs en sigaretten, maar wanneer je gered bent, neemt de Heer dat alles van je weg. Laten we God danken dat dit vaak het getuigenis is van oprechte gelovigen en prijs de Heer als Hij die hindernissen uit ons leven verwijderd heeft. Maar het simpele feit wil dat dit niet altijd het geval is. Maar daar spreekt dit vers dan ook niet over. Dit vers zegt niet dat, indien je christen wordt, je vorige manier van leven plotseling voorbij is en dat je niet meer wordt belemmerd door de problemen die je had. Hij zegt dat als iemand in Christus is, het oude voorbij gegaan is. Welke oude dingen? Het oude programma, de oude bedeling. Alle dingen zijn nieuw geworden. Wij zijn in een nieuw huishouden gekomen. We hebben een nieuwe kijk op mensen, we hebben een nieuwe kijk op Christus gekregen, en we hebben een nieuw ‘wezen’, het Lichaam van Christus waarin we als gelovigen zijn geplaatst.

In 2Kor.5:18 en 19 vinden we de verzoening:
“En al deze dingen zijn uit God”.

Ik geloof dat Paulus nog steeds dit nieuwe programma in gedachten heeft. In zekere zin zijn alle dingen altijd al van God zijn geweest. Zelfs in het Oude Testament was, als mensen gered werden, hun behoudenis helemaal vanuit God. En toch waren er in die tijd enige verschillen met hoe het nu is. Er waren verantwoordelijkheden, er waren rituelen die de mensen uit moesten voeren om hun geloof in God te tonen, om aan te geven dat ze werkelijk gelovigen waren. Dus vandaag de dag zijn alle dingen uit God op een manier die er in het verleden nog nimmer is geweest.

Vandaag zijn er geen rituelen of werken gegeven om ons geloof te tonen. Vandaag is het eenvoudigweg het geloof dat Christus stierf voor onze zonden, begraven werd en weer is opgestaan. En al deze dingen zijn uit God.

Het gaat dan verder in vers 18:

“Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft”.

Wat betekent het om verzoend te zijn? Het woord ‘verzoening’ betekent geheel veranderd te zijn. Er zijn op veel verschillende manieren dingen veranderd als gevolg van de verzoening.

Ten eerste zijn we verzoend; we zijn grondig veranderd. We waren vijanden van God, maar nu we gered zijn, zijn we niet langer vijanden van God. We hebben onze positie voor God veranderd en zijn nu kinderen van God. Maar Paulus zegt iets dat velen heeft verontrust. Zie vers 19:

“Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende”.

Sommigen leren, gebaseerd op deze uitspraak, dat de gehele wereld behouden zal worden. We noemen dat 'alverzoening'. Het is zowat het tegenovergestelde van de beperkte verzoening. Beperkte verzoening zegt dat Christus niet voor alle mensen stierf, daarom kunnen ze nimmer allen gered worden. Alverzoening zegt dat, als Christus stierf voor de gehele wereld, ze allen gered moeten worden. Maar dat is niet hetgeen de Schrift leert.

Herinnert u dat het woord 'verzoening' een verandering van positie betekent. Verzoening is niet gelijkbetekenend (synoniem) of hetzelfde woord als behoudenis. Iedere 'behoudenis' sluit verzoening in, maar niet iedere verzoening sluit behoudenis in. Alles wat vers 19 zegt is dat de positie van de gehele wereld veranderde. Paulus verklaart dat in de volgende uitdrukking: "hun zonden hun niet toerekenende". De manier waarop de positie van de wereld, door de dood van Christus, veranderde, was dat God hun overtredingen hun niet meer toerekende.

Rom.5:13:

"Want tot de Wet was de zonde in de wereld; maar de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is".

Is dat geen prachtig principe? Zijn we vandaag onder de Wet? Nee, we zijn onder de genade (Rom.6:14). Zonde wordt niet toegerekend als er geen wet is. Hoe heeft de wereld zijn positie veranderd in de bedeling der genade? We zijn niet onder de Wet. Zonde wordt niet toegerekend. Wij hebben het gezegende voorrecht om een verloren wereld bekend te maken dat God hun zonden niet meer toerekent. Het is niet langer een zonde kwestie, maar een Zoon kwestie. Het is niet wat u kunt doen om van uw zonden af te komen, het is of u geloofd wat God alreeds met uw zonden heeft gedaan. Geloofd u dat?

Dat is goed nieuws! Betekent dit dat iedereen automatisch behouden is? Nee. Ofschoon Christus afhandelde met al die zonden, wordt een persoon niet automatisch behouden. Ze moeten het nog steeds geloven.

Wat is onze bediening, onze opdracht? Vers 18 zegt: "en ons de bediening der verzoening gegeven heeft".

De tweede helft van vers 19 zegt: "en heeft het woord der verzoening in ons gelegd".

Dat is nabijger dan het woord 'opdracht' dat u zult vinden in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes. Hier is onze genade opdracht. Het is ons werk om te proberen verzoening te brengen. Er zijn twee die onenigheid met elkaar hebben en wij willen ze weer bij elkaar brengen. **De vreugde die we hebben in het informeren van de wereld is dat God Zijn deel van het werk alreeds heeft gedaan. Dit gelovende zal dat de verzoening compleet maken.**

Vers 20 en 21:

"Zo zijn wij dan gezanten van Christus".

Het woord 'gezant' werd in Paulus's dagen gebruikt voor een wettige vertegenwoordiger of beambte. Het is dezelfde manier waarop wij het woord vandaag de dag gebruiken. We zenden ambassadeurs naar verschillende delen van de wereld om ons land te vertegenwoordigen in hun land. Fil.3:20 zegt:

"Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus".

Wij zijn burgers van de hemel, maar dat is niet de plaats waar we leven. We leven op aarde. Waarom? Omdat we gezanten zijn. God heeft ons hier als ambassadeurs achtergelaten in een vreemde en soms vijandige wereld om God naar hen toe te vertegenwoordigen. Ten eerste moeten we de verzoening getrouw vertegenwoordigen. We moeten getrouw zijn aan ons thuisland. We moeten getrouw zijn in het presenteren van God op een nauwkeurige wijze. “Zo zijn wij dan gezanten van Christus’s wege, alsof God door ons bad”.

We moeten voorzichtig zijn in de manier waarop we de redding aan de wereld voorhouden. We spreken voor God. Het enige woord van God dat de mensen horen komt van uw lippen.

Ten tweede moeten we liefdevol zijn. Vers 20 gaat verder met: “wij bidden van Christus’s wege: Laat u met God verzoenen”.

We moeten hoe dan ook de noodzakelijkheid van behoudenis overbrengen en dat moeten we op een liefdevolle manier doen. We moeten ze er in een liefdevolle manier aan herinneren dat, als ze niet verzoend zijn met God, ze de eeuwigheid moeten doorbrengen in de poel des vuurs.

Ten derde moeten we de verzoening logisch vertegenwoordigen. Vers 21: “Want Hem, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem”.

Velen hebben het idee dat geloof en rede niet verenigbaar zijn. Dat is onfortuinlijk. We kunnen iemand niet argumenterend of redenerend behouden. Maar dat betekent niet dat geloof niet redelijk is, want dat is het wel. Het is zeer redelijk. Het is een zeer redelijk plan waar God mee kwam. “Want Hem, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt”. De Schrift zegt dat het loon van de zonde de dood is. Iemand moet sterven. Ofschoon onze zonden ons niet worden toegerekend hebben we nog steeds de verbinding met vader Adam. We hebben nog steeds het probleem van de zonde die we geërfd hebben. En daarmee moet afgehandeld worden. Het loon van de zonde is de dood. Dus het logische ervan is dit: God heeft een manier bedacht om iemand anders te laten sterven voor uw en mijn zonde probleem. Maar het was niet zomaar iemand, het was iemand die de zonde niet kende. Waarom is dat zo belangrijk? Zou ik kunnen sterven voor uw zonden? Nee! Ik heb mijn eigen zonden om me zorgen over te maken. Ik heb mijn eigen verwantschap met Adam om me daar zorgen over te maken. Maar als God in Zijn wijsheid iemand naar voren kan brengen die perfect is, die geen zonde heeft, zou die voor uw zonden kunnen sterven. Is dat niet logisch?

Dan gaat hij verder met te zeggen: “opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem”. Twee van Paulus favoriete woorden zijn: “in Hem”. In Christus. We zijn niet de rechtvaardigheid Gods in onszelf. We zijn alleen rechtvaardig voor God in Christus. Ik noem dat de grote uitwisseling. Het is de beste transactie die ooit op de aarde is aangeboden. Je zonden inruilen voor rechtvaardigheid. Uw verwantschap met een gevallen ras en volslagen verdorvenheid inruilen tegen perfecte rechtvaardigheid. Dat is een goede transactie! Maar hoeveel mensen hebben hier ooit van gehoord, of zich er mee bemoeit of het geloven?

Om een ambassadeur van Christus te zijn, zijn er in deze zaak enige praktische overwegingen. Ten eerste zijn er sommigen die zeggen dat ze te verlegen zijn om tegen de mensen over Christus te spreken. Hier zijn enige gedachten voor u. U hoeft geen groot redenaar te zijn. God heeft niet iedereen geroepen om predikers te zijn, zendelingen of grote sprekers. **Maar u kunt eenvoudig beginnen om zaad te zaaien.** Dat is één van de principes van de Schrift.

Wat is het meest gemeenschappelijke onderwerp dat ooit is bediscussieëerd? Het weer: al sinds de zondvloed toen het slechte weer in beeld begon te komen. “prachtige dag vandaag, vindt u ook niet?”. “Ja, geweldig”. Het zal niet zo gemakkelijk zijn om te zeggen: Ja, is de Heer niet wonderbaarlijk”. Zeg dat er gewoon tussendoor. Maar dan zult u zeggen: Dat is niet het Evangelie. Maar het is een begin. Het is een klein zaadje. Maar hoe als het echt slecht weer is? “De Heer geeft ons wat we nodig hebben. Regen en zonneschijn”. U kunt het gesprek terug brengen op de Heer. Dat betekent niet dat u gaat zitten en direkt het hele Evangelie verteld. Raak er aan gewend om Gods naam te gebruiken met een doel. Maak anderen gevoelig voor het feit dat er een God is en dat Hij bezorgd is.

Een tweede overweging is hoeveel iemand moet weten om behouden te worden. **Wat is de minimum vereiste wat iemand moet weten om te worden behouden?** Denk aan drie woorden: zonde – voorziening en reactie (= antwoord). Het menselijk ras moet begrijpen dat ze zich in een kritieke toestand bevindt. Dat is de reden waarom de apostel Paulus steeds maar weer benadrukt:

“Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods” (Rom.3:23).

“Want de bezoldiging van de zonde is de dood” (Rom.6:23).

Wij moeten ons er van overtuigen dat zij hun nood onder ogen zien.

Indien ze dit begrijpen, komen we naar het tweede deel: ‘voorziening’. Dat is het Evangelie zelf: De dood, begrafenissen en opstanding van Christus. Ze moeten begrijpen dat God een voorziening heeft getroffen door met de zonde af te rekenen. Hij deed dat door Christus, het volbrachte werk aan het kruis.

Reactie (= antwoord): Ze moeten begrijpen dat ze op een punt moeten komen tot persoonlijk geloof en hun vertrouwen stellen in die boodschap, niet in iets wat zijzelf hebben gedaan.

Een derde overweging is: Moet ik iemand tot een crisispunt van beslissing brengen? We horen vaak dat je persoonlijk moet bidden, of je moet naar voren komen, of je moet knielen, etc. Alleen de Heer kan iemand naar het punt van beslissing brengen. U zult nooit iemand naar het punt van beslissing kunnen brengen, dat is uw werk niet.

De frustraties in het leven komen als we proberen iemand anders zijn werk te doen. Ons werk is om bedienaars van de verzoening te zijn, dus het woord der verzoening te brengen. Het is God’s werk om die persoon tot het punt van beslissing te brengen. Dat is het werk van de Heilige Geest: overtuiging door de Heilige Geest. Ik ben bang dat er teveel mensen door predikers zijn overtuigd, maar niet door de Heilige Geest. Hier schuilt een reëel gevaar in. We moeten daar gevoelig voor zijn. Misschien overtuigt de Heilige Geest iemand terstond als we met iemand bezig zijn. Wees daar gevoelig voor.

Er zullen miljoenen mensen in de Hel zijn die een gebed hebben gebeden. Maar er zal niet één persoon in de Hel zijn die zijn vertrouwen volledig op de Heere Jezus Christus heeft gesteld. Is dat geen wonderschone gedachte? Wat moet dus ons doel zijn? Als we iemand bedienen, moet ons doel dan zijn om hem een gebed te laten bidden, of hem zover krijgen dat hij zijn vertrouwen stelt op het volbrachte werk van Christus? Er is niets verkeerd aan om een gebed te bidden. Een passend gebed zou zijn om de Heer te danken voor de behoudenis, waarin Hij heeft voorzien, en dat ze het geloven. Moeten wij trachten om hen het zondaarsgebed te laten bidden? O God! wees mij zondaar genadig!” (Lukas 18:13). Dat kunnen we maar beter niet bidden; dat is niet voor deze bedeling. Dat is van vóór de bedeling der genade, dat is onder de

Wet. Dat zegt: “wees mij genadig Heer. Ontmoet me voor de genadetroon”. **Paulus zegt dat God al genadig is geweest**; Hij is tevreden gesteld met wat Christus deed. Hij is al genadig geweest naar ons toe.

Studievragen.

- 1)-Wat is één van onze grootste voorrechten als leden van het Lichaam van Christus?
- 2)-Wat zijn de twee grootste verlangens van God in 1Tim.2:4, en wat is daarin onze opdracht?
- 3)-Noem en verklaar de drie bronnen van motivatie voor onze opdracht als wordt gevonden in 2Kor.5:14-15.
- 4)-Wat betekent de uitdrukking: “Christus naar het vlees?” (2Kor.5:16,17).
- 5)-Waarom kennen we Hem nu niet meer op die manier?
- 6)-Waar verwijst vers 17 niet naar?
- 7)-Waar spreekt vers 17 over?
- 8)-Wat is verzoening? (2Kor.5:18, 19).
- 9)-Op welke manier is de wereld verzoend met God?
- 10)-Wat is onze bediening en opdracht?
- 11)-Wat is een gezant? (2Kor.5:20, 21).
- 12)-Hoe moeten we de verzoening presenteren?

HOOFDSTUK 14.

ONZE GENADE OPDRACHT.

Deel-2

“En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid is, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Die alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus”. (Efeziërs 3:9).

Gedurende de Spaans-Amerikaanse oorlog in 1898, besloot de regering van de United States om de Cubanen te helpen die probeerden de Spaanse regering er uit te werpen. Ze kozen een zekere luitenant genaamd Rowan om een boodschap af te leveren aan de generaal van de strijdkrachten welks naam was Garcia. Een schrijver pakte dit verhaal op en schreef er een verhandeling over, plaatste het in de krant waardoor het verhaal velen zodanig inspireerde dat het in de vorm van een vlugschrift werd uitgegeven. Er werden uiteindelijk 400.000 vlugschriften gedrukt die het verhaal vertelden onder de titel: “Een boodschap aan Garcia”.

De reden waarom dit verhaal zo populair en inspirerend was kwam door de beeldvorming van de toewijding van een man die getrouw was aan zijn boodschap. Hij wist dat hij een boodschap had af te leveren en er waren momenten waarop hij niet eens wist waar Garcia verbleef. En toch voerde hij zeer getrouw zijn verantwoordelijkheid uit, het vast en zeker maken dat de boodschap terecht kwam.

We hebben het onderwerp van de verborgenheid reeds beschouwd, dat geheiligde geheimenis dat toevertrouwd is aan de apostel Paulus. In zekere zin is de verborgenheid onze boodschap aan Garcia. Het is alsof we een speciale opdracht hebben die aan ons is toevertrouwd en die we af moeten afleveren. Het is ten eerste belangrijk dat de boodschap ‘terecht’ komt. We gaan zien dat de apostel Paulus ons instrueert over de belangrijkheid om die boodschap afgeleverd te krijgen.

Er zijn twee kanten aan onze ”genade opdracht”. De eerste is de verzoening als omschreven in 2Kor.5, en de tweede is om allen te laten zien wat de gemeenschap der verborgenheid is. 1Tim.2:4 zegt dat het de wil van God is dat: “alle mensen behouden worden en tot de kennis der waarheid komen”.

Dit geeft onze tweevoudige verantwoordelijkheid aan:

--er voor zorgen dat alle mensen behouden worden – dat is de bediening der verzoening.
--Er voor zorgen dat allen tot de kennis der waarheid komen – dat is er voor zorgen dat allen zien wat de bedeling der verborgenheid is.

Op dit punt moet ik een waarschuwing uitvaardigen. Waarschuwing – Satan haat de verborgenheid. Als je in deze eeuw betrokken raakt bij de bediening van de verborgenheid, kun je Satanische tegenstand verwachten. En daar is een zeer belangrijke reden voor. Als je de Wet predikt en probeert de gelovigen onder de Wet van Mozes te brengen, of terug onder slavernij, dan vindt Satan dat fijn. Hij vindt het fijn als u dat doet. Als u rituelen en religieuze onzin predikt, u kunt alle soorten hiervan prediken, Satan zal daar niet teleurgesteld over zijn. Maar als u het Evangelie der genade volgens de verborgenheid gaat prediken wordt Satan nerveus.

Waarom is dat zo? Als u de Wet en het Koninkrijk predikt dan predikt u God's aards programma. Maar het hart van Satan is in de hemelen. Hij wil opstijgen tot de grootste hoogte. Hij wil opstijgen om gelijk te zijn aan de Allerhoogste. Terwijl we weten dat Satan de hand heeft in aardse dingen is zijn hart in de hemelen. Efeziërs 6:12:

“Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers van deze wereld, van de duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de *lucht*”.

De King James vertaling heeft voor ‘lucht’: ‘*high places*’. Het woord “high” is hetzelfde als “hemelen”.

Daarom wil Satan ons verwickelen in aardse strijd.

Hij weet dat indien hij ons kan afleiden, zodat we alleen betrokken raken bij aardse strijd, we het werkelijke slagveld, volgens God's programma voor vandaag, missen, en dat zijn de hemelse gewesten. Daar is ons terrein volgens de bediening van de verborgenheid. Het hoogste van de geestelijke oorlogvoering is dat alle mensen zien wat de bedeling der verborgenheid is.

Paulus, de prediker, werd de verantwoordelijkheid van rentmeester gegeven in Efeziërs 3:7-9: “Waarvan ik een dienaar geworden ben”.

Om te begrijpen wat hij bedoelt als hij zegt “waarvan” moeten we bedenken waar hij over sprak in de eerste zes verzen, omdat hij daar naar verwijst. In vers 2 zegt hij: “Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods”.

Dat is de officiële titel van de huidige eeuw – de bedeling der genade Gods. In vers 3 zegt hij: “Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid”.

De verborgenheid verwijst natuurlijk naar de inhoud van de boodschap behorende bij de bedeling (of de huishouding of huisregels) van de genade van God. Dan zegt hij in vers 4: “Waarvan gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap”.

Hij wijst terug naar hoofdstuk 2 waar hij uitlegt hoe wij vervreemd waren van Israël, maar nu, in Christus, onder de nieuwe bedeling, zijn we nabij gekomen en God heeft een nieuw schepsel gemaakt, het Lichaam van Christus. Dan gaat hij verder en zegt in vers 6: “Namelijk dat de heidenen medeërfgenen zijn, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten van Zijn belofte in Christus, door het Evangelie”.

Dus wanneer hij zegt: “Waarvan ik een dienaar geworden ben”, verwijst hij terug naar de verborgenheid en terug naar die speciale bedeling die hem was toevertrouwd.

Hoe werd Paulus dienaar van de verborgenheid? Vers 7 verteld ons dat: “naar de gave der genade Gods”.

Dat is een verwijzing naar zijn uniek apostelschap. God, door Zijn genade, gaf Paulus een positie van bevoegdheid in het Lichaam van Christus. Die positie is dat van ‘apostel der heidenen’. Hoe werd dat gegeven? Vers 7 vervolgd: “naar de werking Zijner kracht”.

Paulus heeft nimmer vergeten wie hij vóór zijn behoudenis was. Paulus was een hardnekkig en rebels individu. Hij wist hoeveel kracht er voor nodig moet zijn geweest om hem te veranderen. Het veranderen van een individu is één van de meest moeilijke dingen. Om een persoon er anders uit te laten zien is vrij gemakkelijk, dat is niet moeilijk. Maar het is zeer moeilijk om een persoon van binnen te veranderen. Maar dat is wat God doet als het om behoudenis gaat. Het is de kracht van God die ons in staat stelt om Hem te dienen. Als wij Hem willen dienen moeten we dat doen in Zijn kracht. Als we dat niet doen in Zijn kracht dan is dat, in Gods programma, weinig zinvol.

Paulus zegt ook dat hij de minste is van alle heiligen, Efeziërs 3:8:
“Mij, de allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven”.

We moeten opnieuw bedenken waar genade over spreekt. Paulus is hier enigszins bescheiden. Dat is geen valse nederigheid, hij is in werkelijkheid bescheiden. Paulus was een nederig individu. Zoals ik reeds zei is hij dat niet altijd geweest. Eens was hij een zeer trots individu. Maar God weet manieren om ons nederig te maken. In het geval van Paulus gebruikte Hij een lichamelijke zwakheid. Paulus geeft een verklaring in 2Kor. 12, dat God een doorn in zijn vlees toeliet, een boodschapper van Satan, om hem te slaan als hij zich bovenmate zou verhogen ten gevolge van de uitmuntendheid der openbaringen. Toen God openbaringen aan Paulus gaf was er de mogelijkheid, in zijn vlees, om trots te worden. Maar God gaf hem een doorn in het vlees om hem nederig te houden. God heeft wegen om ons nederig te houden. Hij kan ons een doorn in het vlees geven. We moeten, met Paulus, in staat zijn om te zeggen dat we ons verheugen in zwakheden:
“want als ik zwak ben, dan ben ik machtig”. (2Kor.12:10).

Wat bedoelde Paulus toen hij dit zei? Het betekent eenvoudig dat als we zwak zijn en we ons realiseren dat we in onze eigen kracht niets kunnen, dát het moment is dat we opzien naar de Heer. Aldus dienen zwakheden ons om nederig te maken.

In Efeziërs 3:8 en 9 spreekt hij over rentmeesterschap: “is deze genade gegeven, om....”.
“Om” geeft ons het ‘waartoe’ aan. Hij geeft ons de reden of het doel waarom God dit doet:
“om onder de heidenen, door het Evangelie, te verkondigen de **onnaspeurlijke** rijkdom van Christus”.

Hij spreekt hier niet over de behoudenis door genade, maar over de genade om zijn bediening uit te voeren: speciaal de “Bedeling der Genade”. God gaf Paulus de taak om uit te delen, als zijnde de beheerder in de huidige eeuw.

Hoe omschrijft en definieert hij de Verborgenheid? Op twee manieren: ten eerste, in vers 8: “onnaspeurlijk”. Het woord “onnaspeurlijk” betekent letterlijk “niet na te gaan” of “niet te traceren”. U bent niet in staat om de Verborgenheid te traceren in het Oude Testament. U kunt het daar niet traceren omdat het daar niet is geopenbaard. Er zijn geen voetafdrukken of typen of beelden van de Verborgenheid, van deze huidige bedeling, ook maar nergens in het Oude Testament te vinden. Ook kunt u de Verborgenheid niet vinden in de vier evangelieën toen Christus op aarde was. Natuurlijk was Hij God en Hij kende het geheim, maar Hij openbaarde het nog niet. Dan zegt Paulus: “de onnaspeurlijke rijkdom”. Wij zijn ten eerste geneigd om bij rijkdom alleen aan materiële zaken te denken. Dat is vermoedelijk een gevolg van de ons omringende maatschappij. Aan dat soort rijkdom denkt Paulus helemaal niet, hij denkt aan geestelijke rijkdom. In Efeziërs 1 vindt u waarschijnlijk een lijst met de grootste geestelijke zegeningen die u nergens, in ook maar één enkel hoofdstuk van het Woord van God, kunt

vinden. In Efeziërs 1:7 noemt hij ze: “de rijkdom van Zijn genade”. We zijn uitverkoren in Hem, in Christus. We hebben de gezegende positie van het uitverkoren zijn en voorbestemd tot de aanneming als kinderen. We hebben het gezegende voorrecht van beschouwd te worden als Gods eigen kinderen. We hebben vergeving van zonden en wij zijn verzegeld met de Heilige Geest, en zo gaat het maar door.

Deze rijkdommen zijn nimmer geopenbaard in het Oude Testament. Dit zijn de dingen die u, teruggaande, niet kunt vinden, maar u vindt ze ten volle geopenbaard en ontwikkeld zoals Paulus dat doet. U heeft vergeving van zonden, maar ze hadden dat in het Oude Testament niet zoals u dat nu, in deze bedeling, heeft. Ze hadden zeker niet de verzegeling met de Heilige Geest, met nog veel meer andere dingen die ze niet hadden.

In vers 9 vinden we het hart van Paulus’s opdracht:

“En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid is”.

Het woord “gemeenschap” is in het Grieks het woord “kononia” zoals dat wordt gevonden in de Textus Receptus. Daarom hebben de King James vertalers het vertaald met “gemeenschap”. Maar de ‘meerderheidstekst’ heeft het woord “oikonomia” voor “bedeling” of “huishouding”. In deze kontekst geloof ik dat het onderwijs van het Woord van God de lezing van de ‘meerderheidstekst’ ondersteunt, en niet de Textus Receptus.

Wat is de bedeling van de Verborgenheid en waar kwam het vandaan? Paulus zegt:

“die van alle eeuwen verborgen is geweest in God”.

De Verborgenheid was niet verstopt in het Oude Testament, het was verborgen in God. Het was al die jaren in de gedachten van God en geopenbaard aan de apostel Paulus.

Aan het einde van vers 9 staat:

“Die alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus”.

Waarom brengt Paulus het onderwerp van ‘scheppen’ aan het einde van vers 9? Wat heeft dat te maken met de bedeling der Verborgenheid? God schiep niet enkel materiële dingen zoals de aarde, de zon en de sterren; Hij schiep ook de eeuwen. Hebreeën 1:2 verteld ons dat God de eeuwen schiep door Zijn Zoon: “heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon; Die Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Wie Hij ook de wereld gemaakt heeft. Het woord voor ‘wereld’ is “eon” of “eeuw”. Dat leert ons dat Christus niet alleen de materiële wereld schiep, maar Hij schiep ook de eeuwen. Hij schiep de bedelingen.

Als we mensen horen zeggen dat God de wereld niet heeft geschapen en ook de mens niet heeft geschapen of de dingen ontwikkeld heeft, dan worden we aardig nerveus. Dat is het ontkennen van de scheppende hand van God. En ook nu ontkennen veel mensen de “Bedeling der Genade” en ze zijn even schuldig in het ontkennen van de scheppende hand van God als de evolutionisten dat zijn.

Paulus erkende de Verborgenheid als een geheiligde waarheid. Toen Paulus ouder werd was het nodig om iemand te vinden die getrouw zou zijn om de bediening van het Evangelie der Genade Gods voort te zetten. Hij wist de juiste man: Timotheüs. Paulus schrijft zeer streng aan Timotheüs en herinnerde hem aan zijn grote verantwoordelijkheid voor God. 1Tim.1:11: “Naar het Evangelie der heerlijkheid van de zalige God, dat mij toebetrouwd is”.

1Tim.6:20:

“O Timotheüs, bewaar het pand u toebetrouwd, (Paulus geeft het ‘toebetrouwd zijn’ door aan Timotheüs) een afkeer hebbende van het ongoddelijk ijdel-roepen, en van de tegenstellingen der valselijk genaamde wetenschap”.

Houdt die geheiligde waarheid vast. Die zelfde geheiligde waarheid is aan ons overhandigd. Zijn wij vastbesloten om uit te gaan en het te communiceren met anderen, ongeacht wat het gaat kosten?

Aan de Kerk is de verantwoordelijkheid gegeven om een leraar te zijn van deze dingen.

Efeziërs 3:10:

“Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in de hemel de veelvuldige wijsheid Gods”.

De overheden en machten zijn zetels van autoriteit die God ingesteld heeft door het gehele heelal. Sommigen zijn hemels en sommigen zijn aards. Vandaag zijn veel van deze zetels bezet door gevallen engelen. Daarom verwezen we eerder naar Efeziërs 6:12 dat wij strijden tegen overheden en machten in de lucht. (hemelse plaatsen).

De Kerk is een leraar voor de overheden en machten. Realiseert u zich wel wat dat betekent? We hebben niet alleen de verantwoordelijkheid om alle mensen te laten zien wat Bedeling van de Verborgenheid is; ook hebben we de verplichting om daadwerkelijk de engelen te leren aangaande de genade van God.

De engelen kunnen, net als wij, lezen aangaande de Verborgenheid. Maar er is een verschil tussen het lezen aangaande de Verborgenheid en om de genade van God uitgewerkt te zien in het leven van mensen. Dat is de gedachte van Paulus als hij zegt dat de Kerk (Gemeente) een leraar van de engelen is.

Ik heb een vriend in Pella, Iowa, die voor Pella Windows werkt om machines te ontwerpen die ramen maken. Op een keer nodigde hij me uit op zijn kantoor, waar hij werkte aan het ontwerp van een nieuwe machine op zijn computer. Tekenborden worden niet meer gebruikt. Ik zei: “Dat is mooi, maar ik zie de machine liever in bedrijf”. Dus nam hij me mee naar beneden om de machine in werkelijkheid te zien. Wat denkt u, wat was voor mij spannender om te zien, enige lijntjes op een videoscherm of deze robotmachine in actie? Zo is het ook met de Verborgenheid. De engelen kunnen gaan zitten en lezen aangaande de Verborgenheid en het is groots, maar wat hen werkelijk verheugd is het in actie zien van de genade van God en de Verborgenheid: dit zien in de levens van mensen. Ik veronderstel dat dit de meest krachtige manier is om de Verborgenheid te communiceren met de mensen om ons heen. We moeten ze niet alleen vertellen wat er op papier staat, maar hun laten zien hoe het werkt in het dagelijkse leven.

1Petrus1:12:

“de engelen zijn begerig om in te zien in de dingen betreffende de behoudenis”.

Waarom willen engelen zien naar behoudenis? U moet weten dat er in de Schrift nergens een verslag staat of de engelen ooit in de gelegenheid zijn gesteld om behouden te worden. Ons wordt verteld dat een derde deel van de engelen met Satan is gevallen, maar er is geen verslag dat Christus stierf voor hun zonden. Inderdaad, in Hebreeën 2 wordt ons verteld:

“Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad van Abraham aan”.

Dat is: ‘mens’ worden. Dit verteld ons dat Christus niet kon sterven voor de engelen omdat Hij geen engel is geworden maar mens. Het is dus voor een engel zeer interessant om te zien hoe God een gevallen mensheid kon nemen en hem kon herstellen in een positie van perfectie voor God, hetgeen hij in Zijn genade heeft gedaan. De engelen zijn daar zeer benieuwd naar.

Efeziërs 3:11:

“Naar het eeuwig voornemen, dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onze Heere”.

Wat betekent ‘het eeuwig voornemen’? Het is altijd ‘behoudenis door Christus’ geweest. Het is niet altijd zo duidelijk geopenbaard als het nu is, maar het is altijd Gods doel geweest om behoudenis, door Christus, te brengen. Dus de beste manier om genade te leren is om ‘genade te leven’, zodat de mensen het kunnen zien werken.

In vers 12 zien we ons vertrouwen:

“In Wie wij hebben de vrijmoedigheid, en de toegang met vertrouwen, door het geloof in Hem”.

Dit dient als toelichting van hetgeen Paulus zegt. Paulus zei zojuist dat u, de Kerk(Gemeente), de gelegenheid heeft om ‘genade’ aan engelen te leren. Hier is één weg waardoor u dat kunt doen: om met vrijmoedigheid en vertrouwen te gaan in de tegenwoordigheid van God, en dat doen we door gebed.

Hoe kan gebed genade leren aan de engelen? Onder het Oude Testament kon je niet zomaar in de tegenwoordigheid van God komen om tot Hem te spreken. Feitelijk liep je ook niet zomaar even binnen bij de koning. Denk aan het boek Esther toen ze met angst en beven naar koning Ahasvéros ging. Hij had opdracht kunnen geven om haar te onthoofden.

De hogepriester kon niet op elk moment, dat hij dat wilde, het Heilige der Heiligen binnengaan. En hij kon niet binnengaan op een manier die hij wilde. Hij moest ingaan met bloed. Door het gehele Oude Testament zien we deze barrière in de toegang tot God en het is alleen in deze Bedeling der Genade dat de toegang tot God geopend is zoals het nu is. Dat is een beeld van genade. Iedere keer als we bidden, beelden we voor de geestelijke wereld de toegang uit, die ons door genade is gegeven. Daarom zegt Paulus dat we zonder ophouden moeten bidden.

In vers 13 trekt Paulus een konklusie:

“Daarom bid ik, dat gij niet vertraagd in mijn verdrukkingen voor u, hetwelk is uw heerlijkheid”.

Wat hebben de verdrukkingen van Paulus temaken met de Verborgenheid? Hij ervoer gevangenschap. Ik veronderstel dat dit de reden is waarom Paulus dit zegt: in het licht van hetgeen ik zojuist heb gezegd over de Verborgenheid en uw verantwoordelijkheid om het bekend te maken, en mijn verantwoordelijkheid om het bekend te maken, in het licht van dit alles, vertraag niet als jullie mijn verdrukkingen zien, want mijn gevangenschap is een reëel onderdeel van mijn opdracht.

De apostel Paulus ontving en schreef tijdens zijn gevangenschap de grootste hoogtepunten van de Verborgenheid. We suggereren niet dat de Verborgenheid voor die tijd niet algemeen bekend was. Paulus had, in zijn eerdere brieven, openbaring ontvangen aangaande de Verborgenheid, bijvoorbeeld in de brief aan de Korinthiërs en de Romeinen. Maar het is eerst

in zijn gevangenisbrieven dat de Verborgenheid in al zijn volheid en heerlijkheid ontvouwd wordt. Dat is de reden waarom Paulus zegt dat ze niet bezorgd hoeven te zijn om zijn verdrukkingen want zij dienen om zijn belangrijkste doel en verantwoordelijkheid te vervullen in dit leven – alle mensen bekend te maken wat de Bedeling der Verborgenheid is. We verheugen ons in de boeken Efeziërs en Kolossenzen waar de volle openbaring van de Verborgenheid bekend wordt gemaakt. In Ef.3:14-21 vervolgt Paulus met een gebed: “Om deze oorzaak buig ik mijn knieën tot de Vader van onze Heere Jezus Christus”.

Hij gaat nu bidden, nadat hij ons onze verantwoordelijkheid en de bediening die hij had om alle mensen bekend te maken, verteld heeft, opdat ze deze Verborgenheid werkelijk mogen begrijpen.

Vers 16-18:

“Opdat Hij u geve, naar de rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens; Opdat Christus door het geloof in uw harten wone, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt; Opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte en lengte, en diepte, en hoogte is”.

Velen zeggen: “in de liefde van Christus”, maar dat staat er niet; Hij heeft zojuist gesproken over de Verborgenheid. Vers 19:

“En bekennen de liefde van Christus”.

Daar brengt hij een ander onderwerp naar voren. Het is Paulus gebed dat we de Verborgenheid ten volle begrijpen.

Dat verteld ons iets betreffende onze opdracht. Je kunt je nooit volledig kwijten van je taak, om alle mensen bekend te maken wat de Bedeling der Genade is, als je het zelf niet begrijpt of als je geen begrip of liefde hebt voor de waarheid die God aan ons heeft geopenbaard. Daarom is het zo belangrijk om de heiligen te leren en toe te rusten opdat ze ‘uit’ kunnen gaan en anderen het vertellen.

Vers 20:

“Hem nu, Die machtig is meer dan overvloedig te doen, boven al wat wij bidden of denken, naar de kracht, die in ons werkt, Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid in de Gemeente”.

Zoals u ziet is dit Gods aandeel in de bediening.

“door Christus Jezus, in alle geslachten, tot alle eeuwigheid, Amen”.

Dus, zoals aan de apostel Paulus gegeven was de boodschap van de Verborgenheid, de bediening der verzoening, de verantwoordelijkheid om alle mensen bekend te maken met de Bedeling der Verborgenheid, zo gaf hij het door aan Timotheüs en hij geeft het door aan ons. Ik hoop dat u nu beter uitgerust bent om die verantwoordelijkheid uit te voeren in de kracht van de Heilige Geest.

Studievragen.

- 1)-Wat zijn de twee delen van ONZE Genade Opdracht?
- 2)-Waarom haat Satan de Verborgenheid?
- 3)-Hoe omschrijft Paulus zichzelf in Efeziërs 3:7 en 8a?
- 4)-Hoe beschrijft Paulus de Verborgenheid in Efeziërs 3:8?
- 5)-Wat bedoeld Paulus met: “de gemeenschap der Verborgenheid?”.
- 6)-Waarom eindigt Paulus Efeziërs 3:9 met: “Die alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus”?
- 7)-Welke verbazingwekkende verantwoordelijkheid hebben wij volgens Efeziërs 3:10?
- 8)- Hoe kunnen we dat het beste uitvoeren?
- 9)-Hoe illustreert Efeziërs 3:12 het standpunt van Paulus?
- 10)-Hoe zet Efeziërs 3:13 de gevangenschap van Paulus in perspectief?